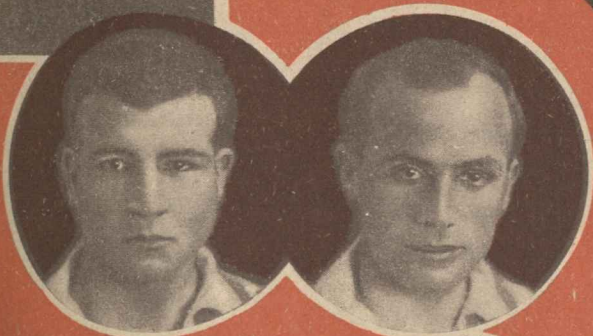

Δύο-Ταίχ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΜΟΥ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ-
ΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Αρχισυντάκτης :
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γραφεία :
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγαρον Έφεσιον)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί έτησίαι :
Έσωτερικού Δραχμαί 150
Έσωτερικού Λίρα Άγγλ. 1
Άμερικης Δολλάρια 1
Έξάμηνοι και τρίμηνοι κατ' ά-
ναλογίαν.

Κυριακή 17 Μαΐου
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 21

ΔΥΝΑΣΘΕ να έχετε μόνοι σας τα
μαλλιά σας κολλιτεχνικώς άντουλαρι
σείνα και με μπονίτλες, αγοράζοιτε
ένα μαγιότην με όλα τα εξαρτήματα
άντι δραχμών 15 (δδηνάς εντός του
κυνίου).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Είς το Μυροπω-
λείον κ. Νικολαΐ'ον, Μητροπόλεως
42 και είς το Κομμωτήριον Λαμπρο-
πούλου Άγ. Κωνσταντίνου 12, ΑΘΗ-
ΝΑΙ.

ΘΕΣΗΝΙΚΗ: Παρά τω Κομμωτη-
ρίω «Νέστωρ», Μητροπόλεως 121.
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ άποστέλλεται
άντι δραχμών 20 (έπί ουτάσει).

Γράψατε :
Γεν. Άντιπρόσωπον Ήλιαν Αάϊον
Άδάντων 10, Χαλκίς.

Φωτογραφία, μεγενθύνσεις,
καρτποστάλ, παστέλ.

Χ. ΒΛΑΝΤΙΚΑΣ
Άγίου Μάρκου 7.-Αθήναι

Feen-a-mint

ΦΙΝ-Α-ΜΙΝΤ
ΜΑΘΕ ΝΑ ΧΩΝΕΤΗΣ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ
ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Εκεί οι πλέον δυσ-
κοίλιοι με ένα ή
δύο κάθε βράδυ έ-
νεργούνται. Μασή-
σατε επί δέκα λε-
πτά κάθε κουφέτο.
Είνε ευχάριστον
καθαρτικόν.
Πωλείται είς όλα
τά φαρμακεία.

ΠΑΣΤΙΛΛΙΕΣ

ΦΡΟΥΤΟΥ
ΜΕΣ

Παρασκευαζόμεναι εκ καθαρού χυ-
μού φρούτων. Είνε οι μόναι διευ-
κολύνουσαι την χώνευσιν. Δρσι-
ζουν τον στόμαχον, μεσχελευν
τό στόμα και κέδουν την δίψαν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑΣ
Βανάνες, Λεμόνι, Περγόλλι,
Μανδάρινι, Φράσουλ, Πωλούνται
παντού.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
Έλεούσης 10.

ΑΛΤ!

Πωλούνται όλαί αι άθηνάικαι έ-
φημερίδες και περιοδικά παλαιών
ήμερηνιών είς τό χαρτοπωλείον
Πέτρου Κριάλη, Σοφοκλέους 7
(Στεκ Πάππου).

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΑΡΤΟΥ
ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΝΙΚ. ΚΟΝΤΟΥ
και Χ. Γ. ΓΚΟΤΣΙΝΑ
Στεκ Φανεπούλου (Ν. Άγορά)
Άθηναι

Μεγάλη παρακαταθήκη χαρτον περι-
τυλίγματος είς όλας τάς ποιότητας,
κρεοπωλίων, αδιόδροχα κλπ. Σακκουλές
είς όλα τα μεγέθη, εφημερίδες της ό-
κας, τυπογραφικά έγγραφα κλπ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡ. ΝΤΑΒΑΡΗΣ

Χειρουργος Στοματολόγος
Όδοντίατρος, Πτυχιούχος
Έθνικου Πανεπιστημίου, έ-
φαρμόζων όλας τάς νεωτέ-
ρας μεθόδους χειρουργικής
και προσθετικής
Βύσση; 21 ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

θεραπεύεται τελείως, χωρίς δίαι-
ταν, με την ΔΙΑΒΗΤΙΔΗΝΗΝ,
την όποιαν συνιστούν οι διασημέ-
τεροι ιατροί εν Γερμανίᾳ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ

ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ

ΓΚΙΡΑΝΟΥΛΕ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ή εξαίρετος λάμα ΚΡΙΚΕΤ
εμφύει εύχρηστα. Πωλείται
παντού

Γενικός αντιπρόσωπος :
ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΜΑΡΟΣ
Κολοκοτρώνη 62-Αθήναι

ΛΑΜΕΣ
"ΚΡΙΚΕΤ,"

Τιμάται δοχ. 2.50

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΣΟΙ
(ΧΤΑΠΟΔ)

Ήγγημένη ανδρικός δι' έκτα-
ρατεία χωρίς έγγειση. Αι αι-
μαί αιμορραγία καταπαύει με
Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, έμ-
ερδς τών Παρισίων. Δέχεται
αί 5-7. Φιλελλήνων 3. Παρεν-
δωρεάν.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΟΜΜΩΤΗ-
ΚΥΡΙΩΝ Η «ΑΤΕΛΕΣ»

26 Χαλκοκονδύλη

ΜΙΜΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΑ

Προτιμάτε, κυρία και
δες, τό Κομμωτήριον Κυρίας
Άττίς, τό όποιον εξεργάζο-
τάς επιδείξεις κομμώσεων
κροπέλ Παλλάς και είς τήν
θεσιν Νικαίας της Παλλάς
έπισκεψις άρχει διά να
τακτικήν πελάτισαν. Παρεν-
ται μαθήματα κομμώσεων.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΠ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΛΟΤΤΑΣ

Ή άπίστευτος είδησις.—Τί θα κάμη τα εκατομμύρια της ή Λολόττα.—Μεγάλα σχέδια για το μέλλον.—Ρόλς-Ρόις, θα-
λαμηγός και αεροπλάνον.—Ένα πλήθος από φίλους.—Εκδηλώσεις θερμής αγάπης.—Ερωτικά εξομολογήσεις και
προτάσεις γάμου.—Μία συνέντευξις με την κληρονόμον.

Έκατόν ενενήντα εκατομμύρια δρα-
χμές (άρ. 190.000.000 !) είς την έπο-
χην αυτήν της γενικής απενταρίας, που
ό καθένας έχει βγχι με το ντυφέκι και
κυνηγία τη δεκάρα, δεν είνε μικρό
πράγμα. Δικαίως λοιπόν τό ζήτημα
που άσασολεϊ τώρα την κοινήν γνώμη
είνε αυτά τα 190 εκατομμύρια που έ-
κληρονόμησεν ή κυρία Λολόττα Ίωαν-
νίδου, ή παλαιά δόξα της άθηνάικης έ-
πιθεώρησης. Όλα τα άλλα ζητήματα
έχουν τεθή είς δευτέραν μοίραν και οι
άνθρωποι άσολοούνται με τα εκατομ-
μύρια της Λολόττας.

—Μά πιστεύεις σοβαρά τέτοια πράγ-
ματα ; λέει ό δύσπιστος. Έγώ σοι λέ-
γω ότι είνε φάρσα... Κάποιος έχει φτει-
σεί αυτή τη δουλειά για να γελάση.

—Άστειεύσαι τώρα ; Δεν βλέπεις
ότι τό επιβεβαιώνει και τό προξενείο ;
—Καλά βρε άδελφέ. αλλά τόσα χρό-
νια γιατί δεν έλεγε πως είχε θείο στάς
Ίνδίας ; Τώρα τον άνεκάλυψαν ;
—Αυτά είνε...οικογενειακά...

Καθένας λέει τη γνώμη του. Ό ένας
είνε βέβαιος ότι πρόκειται περί αληθεί-
ας, ό άλλος ότι πρόκειται περί φάρσας.
Μόνον ένας έθεσε τα πράγματα είς την
θεία τους :

—Τί σάς μέλει αν είνε αλήθεια ή ψέμ-
ματα ;... Μήπως στην τσέπη σας θά
μπούνε τα εκατομμύρια ;

—Όλα όμως τα σχόλια τελειώνουν με
ένα ερώτημα :

—Τί θα τά κάνη τώρα τα 190 εκατομ-
μύρια ή Λολόττα ;

—Αλήθεια, τί θα τά κάνη ; Αυτή την
άπορία είχαμε κι' έμεις και έσπεύσαμεν
να ζητήσωμε πληροφορίας από την ευ-
τυχή κληρονόμον, ή όποια από μιάς έ-
βδομάδος πλείε σε πέλαγος ευτυχίας
και εκατομμυρίων...

—Όσοι έγνώρισαν από κοντά τη Λο-
λόττα, αλλά και όσοι την έγνώρισαν ά-
πό σκηνης μόνον, ξέρουν ότι είνε μία
γυναίκα που δεν της λείπει ποτέ τό κέ-
φι και τό χιοΐμο. Και πολύ φυσικά, ή
άπανθήσει που έδωσε στής έρωτήσεις
μας είνε άλατισμένες με τό γιοΐμο
τους, με τό όποϊον άλλως τε διασκεδά-
ζει και γελά δλόκληρο τό πλήθος τών
γνωστών και φίλων, άρρένων και θη-
λέων, που έσπευσεν να της έκφορήσῃ
να άφαιμένα του αισθήματα και να την
διαβεβάσῃ για την ειλικρινή του φι-
λία. από τη στιγμή που ή Λολόττα εί-
σήλθεν είς την τάβιν τών πλούσιωτέ-
ρων γυναικών του κόσμου.

—Λοιπόν, τί θα τά κάνης, Λολόττα.

τά εκατομμύρια ; θα τά μοιράσης είς
τους φτωχούς ; θα τά προσφέρης στον
έθνικό στόλο ; Ή θα τά δώσης στον κ.
Μαρή για να ίσοσκελίση τον προΰπο-
λογισμό ;

—Ακόμα δεν ξέρω, άπαντά ή Λολότ-
τα. Έχω πολλά σχέδια στο νοΐ μου...

Έν πρώτοις θα αγοράσω ένα δικό μου
αυτοκίνητο. Μοΐ έδειξαν χθές μία Ρόλς

—Ρόις, αλλά είνε πολύ φτηνή για μένα.
Μονάχα δυό χιλιάδες λίρες. Έγώ όμως
θέλω ένα καλό αυτοκίνητο και άς στοί

—Διάβολε ! Θέλει και συζήτησι ;...
Μιά πολυεκατομμυριούχος αν δεν έχη
αεροπλάνο, τί θα έχη ; Δεν ξέρετε πό-
σο μ'άρεσει να πετάω... Να πετάω ψη-
λά...

—Ναί, αλλά να προσέχετε να μη...πε-
τάτε και τά...φιλά έτσι...

—Δεν βαριέσαι... Ό σκοπός του χρή-
ματος είνε να ξεδουέται... Έέ άλλου,
έχω τόσο πολλά, ώστε θα γεννάνε...

Και κάθε χρόνο ή περιουσία μου αντί
να έλαττώνεται θα αύξάνεται.

—Θά ύποστηρίξετε τους φίλους σας ;

—Φυσικά... Αυτό έννοείται... Είμαι ή
μόνη γυναίκα που δεν έχω έχθρούς. Έ-
νόμιζα ότι είχα μερικούς, θηλυκούς μά-
λιστα, αλλά την ίδια μέρα που έμαθαν
τη μεγάλη είδησι ήρθαν και μοΐ έδή-
λωσαν ότι δεν έχουν τίποτε μαζί μου,
ότι πάντοτε με άγαποΰσαν, ότι άσφα-
πως είχε συμβή...παρεξήγησις και ότι
τώρα θα είνε κοντά μου μέχρι τάφου...

Δεν με άφίνουν βήμα από κοντά... Άλ-
λά είμαι ευτυχής γιατί θα έκδικηθώ με
ρικους - μερικούς...

—Δηλαδή ;

—Νά, εκείνους που λέγανε ότι έγέ-
ρασα... Τώρα όλοι με βρίσκουν και μοΐ
λένε ότι είμαι κοριτσάκι 18 χρόνων...

Ποτέ δεν με βρίσκαν νεώτερη... Άλλά,
όλους αυτούς τους κύριους και μερι-
κές κυρίες που είνε πιο γρηές από μέ-
να και κάνουν της νέες...

—Ονόματα, κυρία Λολόττα... Τά ό-
νόματά τους.

—Δεν είνε ανάγκη... Της ξέρετε και
σείς και της ξέρει και ό κόσμος... Αυ-
τές της ξέσπνες λοιπόν θα της κάνω να
με βλέπουν και να τρέμουν... θα χτίσω
ένα γυροκομείο να της βάλω μέσα...

—Θά ύποστηρίξετε και τό θέατρο ;

—Βέβαια. Γιατί να μη τό ύποστηρί-
ξω ; Όσοι να στήσω δικό μου θέα-
τρο... Μπορεί να κάμω και δικό μου θέα-
τρο... Άλλά, όλα αυτά είνε σχέδια μελ-
λοντικά. Πάντως, ένα πράγμα θέλω να
τονάστε για να τό μάθῃ ό κόσμος. ό-
λος. Ότι ή Λολόττα δεν θα αλλάξῃ.Θά
είνε ή ίδια πάντοτε, στο «Στέμμα»στην
ταβέρνα, στο γλέντι και θά τρώη την
κληρονομία του θείου...

—Σ' αυτό μπορούμε να σάς βοηθή-
σωμε εύχαρίστως.

—Α ! έχουν βρεθῇ αρκετοί που ά-
ναλαμβάνουν αυτή τη δουλειά...άνευ ά-
μοιβής. Όπωςδήποτε θα σάς έχω ύπ-
όψει μου.

—Και μία άλλη έρώτησις ακόμα : Ά-

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ
GRUNIL
ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ARTI
E. J. B.
ARTI
E. J. B.
ARTI
E. J. B.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

πὸ δλους αὐτοὺς τοὺς φίλους ποὺ σὰς περιτριγύρισαν, δὲν σὰς ἐζήτησε κανεὶς ἔτσι καμμιὰ μικρὴ...προκαταβολὴ ἔναντι τῆς μελλοντικῆς ὑποστηρίξεως ;

—Ἐχὼ κρατήσῃ ἕνα κατάλογο μέσα... Ἀλλὰ εἶνε τόσο πολλοὶ οἱ φίλοι ποὺ βρέθηκαν τώρα, ὥστε δὲν τοὺς καταλογοῦμαι...

—Στῆς ἐφημερίδες ἐγράφη ὅτι μόλις ἐμάθατε τὸ εὐχάριστο νέο ἐλιποθυμήσατε.

—Εἶνε ψέμμα... Ἐλιποθύμησα ἀπὸ τῆς ζέσσης...

—Καμμιὰ μεταβολὴ δὲν παρατηρήσατε στὸν ἑαυτὸ σας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐκληρονομήσατε τὰ ἑκατομύρια τῆς... Βεγούμ ;

—Πολλὲς μεταβολές. Ἡ μεγαλύτερη ὅμως ποὺ μοὺ ἔκανε τὴ ζωηρότερη ἐντύπωσι, εἶνε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες μοὺ κάνουν ἄγριο κόρτε... Ὅπου πάω μὲ κυττάζουν, ἀναστενάζουν, ὑποφέρουν... Ἐως τώρα τοὺλάχιστον ἑκατὸ ἄνδρες μοὺ ἔχουν κάνει ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι καὶ μοὺ ἔχουν δηλώσει ὅτι χωρὶς ἐμένα δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν...

—Καὶ χωρὶς τὰ ἑκατομύριά σας...

—Δὲν ξέρω... Τί τὰ θέλετε ὅμως, φίλε μου... Οἱ ἄνδρες εἶνε πολλοί... αἰσθηματικοὶ τύποι... Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχα τόσα θύματα. Καὶ νὰ ἰδῆτε καὶ ἕνα ἄλλο : ὅτι τὰ πράγματα διαψεύδουν τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀντίληψιν περὶ τῶν ἀνδρῶν.

—Δηλαδή ;

—Δηλαδή νά : Ἐως τώρα ἔλεγαν ὅτι οἱ ἄνδρες ὅταν μπλέξουν μὲ μιὰ γυναῖκα προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ ποφύγουν τὸ γάμο. Ἐμένα ὡς τώρα καὶ οἱ ἑκατὸ ποὺ μοὺ προσέφεραν τὴν καρδίαν των, ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ μὲ παντρευθοῦν... Δὲν σὰς φαίνεται περίεργον αὐτό ;

—Μὰς φαίνεται περίεργον ὅτι βοήθησαν ἑκατὸ ἰόνον. Ἐνῶ ἔπρεπε νὰ σὰς ἔχον ὑποβληθῇ τοὺλάχιστον χίλιες προτάσεις γάμου...

Αὐτὰ λοιπὸν μὰς εἶπε ἡ εὐτυχὴς κληρονόμος τῶν 190 ἑκατομμυρίων δραγμάτων, ἡ ὁποία εἶνε σήμερὰ ἡ πλουσιωτέρα γυναῖκα τῆς Ἑλλάδος... Ὅπως βλέπε κανεὶς, ἡ Λολόττα ἔναι ἡ ἴδια : Δροσερὴ καὶ κεφάτη. Καὶ μόνον ὁ κόσμος ποὺ τὴν περιτριγυρίζει ἀλλοῦ ἀφηνιδῶς : Κανένας ἐνθός, ὅλοι φίλοι καὶ ὅλες φιλενάδες. Φιλιά...εὐλογοῦντες ἀδελφικῆς ἀνάπτυξιν δίνουν καὶ παίζουν ἡ «ἄλλαν...δίνονται καὶ παίρνονται. Κόσμος καὶ κοσμάκης σπεύδει νὰ τῆς ὑποβάλῃ τὰ σέβη του καὶ ἀπειροὶ ἄνδρες, εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ καταθέσουν τὴν καρδίαν των πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καλλιτέχνης, μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι καὶ αὐτὴ, ἂν καταθέσῃ τὰ ἑκατομύριά της πρὸ τῶν ἰδικῶν των ποδῶν.

Ἡ Λολόττα εἶνε σήμερὰ τὸ πρόσωπο τῆς ἡμέρας : ἕνας χρυσὸς στέφανος, ἀποτελούμενος ἀπὸ μισὸ ἑκατομμύριο λίρες, τὴν περιβάλλει... Φίλοι καὶ ἐνθροὶ τῆς ἐδήλωσαν ὅτι εἶνε ἀληθινοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι φίλοι καὶ τόσο πολὺ τὴν ἀγαποῦν, ὥστε εἶνε πρόθυμοι νὰ γίνουν στάχι γιὰ νὰ πατήσῃ ἐπάνω τους, ὅπως περὶ τοῦ λέγει καὶ ὁ Χατζηγεωργίου εἰς τὸν πασσάν.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ γιατί ; Γιατί ἔτυχε νὰ ὑπάρχῃ ἕνας πλούσιος θεός, ποὺ εἶχε τὴν ὥραιαν ἔμπνευσιν νὰ πεθάνῃ...

Χαίρε λοιπόν, Λολόττα ! Οἱ Ἕλληνας σὲ χαιρετοῦν...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΑΠΛΟ΄ΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Μωχάμετ καὶ τὰ ζῶα.—Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λόγου.—Τὰ βερούκοκα καὶ τὰ λιγκάρια τοῦ Ναορεντίν Χότζα.—Τὸ σπῖτι τοῦ Θεοῦ.

Ο ΜΩΧΑΜΕΤ ΑΓΑΠΟΥΣΕ ΤΑ ΖΩΑ

Ὁ προφήτης Μωχάμετ εἶταν φίλος τῶν ζώων. Διηγούνται πὺς ἕνα ἀπόγευμα καθόταν πάνω στὸ μιντέρι καὶ συλλογιότανε τὰ φαρμάκια ποὺ τοῦ ποτίζανε οἱ ἀνθρώποι ὅχι μόνο οἱ ὄχτροί του, μὰ καὶ οἱ ὀπαδοὶ του πολλὰς φορὲς. Ἐτσι ἐξασμένος, ἄφησε τὴν ποδιά τοῦ τουμπέ του ν' ἀπλωθῇ πὰ στὸ μιντέρι. Ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ στὸ μεταξὺ εἶχε καθίσει πάνω στὴν ποδιά του καὶ κοιμότανε ἀμέριμνα. Κοιμώτανε ἔτσι μὲ τίς ὥρες, καὶ ὁ προφήτης δὲν τὸ κοινοῦσε ἀπὸ κει γιὰ νὰ μὴ τὴ ξυπνήσῃ. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Ὁ μουεζίνης προσκαλοῦσε τώρα τοὺς πιστοὺς στὸ ναμαζὶ τοῦ δειλινοῦ. Ὁ προφήτης τότε γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ τὴ γάτα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε τὸ μακάριο ὕπνο της, ἔβγαλε ἕνα ψαλίδι, περιέκοψε τὴν ποδιά τοῦ τουμπέ του καὶ τράβηξε ἔτσι στὸ τζαμί γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ ναμαζὶ του.

ΛΟΓΑΣ

Ρωτήσανε τὸ Μεχμέτ - ἀγῶ :
—Ἐσένα τοῦ μπαμπά σου στὸ χωριὸ σας τί εἶτανε τὸ ζανκάτι του ; (= τὸ ἐπάγγελμά του).
—Εἶτανε οὐζιμασίας (= ἀρχηγὸς τοῦ λόγου, ἄς ποῦμε).
—Καὶ σὰ δὲν πιανότανε ὁ λόγος του ;
—Ἐμενε σκέτος ζεκιδιζέ (= λογᾶς, φλύαρος).

Φαίνεται πὺς στὴν Ἀνατολὴ τὸ νὰ μιλῇ κανεὶς εἶτανε πάντοτε ζηλευτό, γιὰ τοῦτο ὁ πάρχι καὶ ὁρος ὅχι μόνο στὴν τουρκικὴ σοξιμὰς καὶ ἀλλὰ καὶ στὴν ἑλληνικὴ, γιὰ τὴν στίλ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων κεφ. ιδ', ἐδάφ. 12 λέει : «ἐνεκαλοῦντο τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἐρμῆν ἐπειδὴ αὐτὸς εἶν' ὁ ἡγουμένους τοῦ λόγου».

ΤΑ ΒΕΡΥΚΟΚΑ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

Ὁ Ναορεντίν Χότζας, μαθαίνοντας στὸ χωριὸ του πὺς στὸ Ἰκόνι—τὴν πρωτεύουσα τῆς επαρχίας του—ἦρθε ἕνας καινούργιος πασσάς, καὶ θέλοντας νὰ πιάσῃ σχέσεις μαζί του, μπήκε στὸ περιβόλι του ποὺ εἶταν φυτεμένη μὲ βερύκοκα μεγάλα καὶ ἔκαμνε χοντρά καὶ νόστιμα βερύκοκα, γέμισε ἕνα μεγάλο καλάθι καὶ ξεκίνησε νὰ τὸ πᾶν δώρο στὸν καινούργιο πασσά τοῦ Ἰκονίου.

Ὅταν ἔφτασε στὸ παλάτι τοῦ πασσά τὸν κρατήσανε μπροστὰ στὴν πόρτα γιὰ νὰ εἰδοποιήσουνε μέσα. Ὅσοι ὅμως εἶταν ἐκεῖ, πῆρε ὁ καθένας τους ἀπὸ ἕνα βερύκοκο γιὰ νὰ δοκιμάσῃ.

Μὴ τὰ τρώτε, ἀδερφοί μου, καὶ θὰ πᾶνε δώρο στὸν πασσά, φώναξε ὁ Χότζας, ἀλλὰ ποῖος τὸν ἄκουγε.

Τέλος ἐδοκίμασαν νὰ τὸν ἀφίσουνε νὰ περᾶσῃ μέσα, ἀλλὰ ἀπὸ κάθε διωκτικὸν ποὺ περνοῦσε δοκίμαζε ὁ καθένας πορτίερης ἀπὸ ἕνα δυὸ βερύκοκα, ὥστε ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ δωμάτιο τοῦ πασσά δὲν εἶχε σχεδὸν βερύκοκα.

—Ποῦ πᾶς ; τὸν ἐρώτησε ὁ πορτιέρης τοῦ πασσά.

—Πᾶω αὐτὰ τὰ βερύκοκα δώρο στὸν πασσά.

—Μὰ δὲν ντράπηκες, νὰ σέρπης τόσο λίγα βερύκοκα ; Δὲν γέμισε τοὺλάχιστον τὸ καλάθι ;

—Ὁχι ἀδερφέ μου, τί νάχω ;

—Ε, τότες, αὐτὸ δὲν εἶνε δώρο κατὰλῃ γιὰ ἕνα πασσά πᾶναι, ξαναγέμισε τὸ καλάθι σου καὶ ἔλα αὐρίο.

—Μὰ καὶ αὐρίο νά'ναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ τὰ ἴδια θὰ μοὺ κάνουν.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Τοῦ κ. Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

—Ε, τότε μὴν ἔρχεσαι καθόλου.

—Μὰ πὺς γίνεται αὐτὸ ποὺ λέει ;

—Καὶ τί θὰ τοῦ δώσης τὸ πασι, χωριάτικο τὸ καλάθι ;

Ὁ πασσάς ἀκούοντας ἀπὸ μέσα τὴν κία βγήκε ἔξω καὶ ρώτησε τί συμβαίνει, χότζας μὲ λίγα λόγια εἶπε τὴν τῆς πασσάς γελώντας τὸν ἐρώτησε :

—Καὶ τί θέλεις τώρα ἀπὸ μένα ;

—Θέλω, πασσά μου, νὰ μοὺ δώσης τσεκούρι γιὰ νὰ κόψω τὴν βερύκοκα τοῦ περιβολιοῦ μου, γιὰτὶ πιθανὸν καὶ οἱ πασά μου νὰ πάθουν τὰ ἴδια, μὰ ποὺ οἱ πασά θὰ κάθονται πάντοτε σὲ παλάτια καὶ οἱ πασά τους θὰ ἔχουνε φύλακες σὲ τὸν πύλον σου.

Ὁ πασσάς γέλασε μὲ τὴν καρδιά του μέσα τὸ Ναορεντίν Χότζα, τὸν ἔβλεπε καλὰ καὶ κατόπι τὸν ἔστειλε στὸ χωριὸ μὲ πολλὰ φιλοδωρήματα.

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΑ

Μιὰ φορὰ ὁ Ναορεντίν Χότζας ἔβλεπε λιγκάρια. Ἐνας ἀφελὴς πιστὸς παρὰ εἶδε αὐτὴ τὴν πράξι του καὶ τοῦ εἶπε :

—Δὲν εἶνε κρέμα αὐτὰ τὰ ζῶα νὰ εἶς ζῆς ἔτσι ζωντανά ;

Καὶ ὁ Χότζας :

—Μὰ αὐτὰ ἔχουνε πιά συνήθειαν τοιο βράσιμο, γιὰτὶ καὶ ὁ πατέρας μου τὰ βράζε, καὶ ὁ παππούς μου τὸ ἴδιο.

ΤΟ ΦΛΩΡΙ ΚΑΙ Η ΔΙΩΡΙΑ

Μιὰ μέρα πᾶει στὸ Ναορεντίν Χότζα φίλος του καὶ τοῦ λέει :

—Ἡ θέσι μου εἶνε ἀσκήμη, φίλε μου.

—Ὁ Θεὸς νὰ κἀνῃ τὸ καλὸ του, περνάει ὁ Χότζας μὲ συμπόνια.

—Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσης.

—Ὅ,τι μπορῶ, ὅτι μπορῶ, τοῦ λέει τὸ θυμα ὁ Χότζας.

Ὁ ἄνθρωπος βλέποντας τὴν προθυμίαν τοῦ Χότζα, προχώρησε στὸ ζήτημά του μὲ πρὸς σότερη ἐλπίδα :

—Ἐρχομαι, Χότζα μου, νὰ σοὺ γράψω δυὸ πράγματα : πρῶτα νὰ μοὺ δώσης ἕνα φλωρί καὶ κατόπι νὰ μοὺ δώσης ἕνα νὰ σοὺ τὸ γυρίσω.

—Διωρία, φίλε μου, τοῦ λέει ὁ Χότζας νὰ σοὺ δίνω ὅση θέλεις, φλωρί ὅση περιμένεις νὰ σοὺ δώσω, γιὰτὶ δὲν ἔχω.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Κάποιος ζητιάνος, γυρνώντας ἀπὸ τὸ χωριὸ, νυχθόρακα στὴν παρὰ τὸ Ναορεντίν Χότζα. Σὰν προχώρησε ἡ νύκτα ἔχτισε χτύπησε τὴ θύρα τοῦ σπιτιοῦ βεβέθηκε μπροστὰ του. Ἐτυχε νὰ εἶνε Ναορεντίν Χότζας.

—Ποῖος εἶνε ; ρωτᾷ ἀπὸ τὸ παρὰ τοῦ Χότζας.

—Ἐνας φτωχὸς γυνὴς τοῦ Θεοῦ, ἔφη ὁ λοξενία, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ζητιάνος.

Σὲ λίγο ὁ Χότζας ἀνοίγει τὴν πόρτα κρατώντας ἀναμμένο φανάρι.

—Ἐλα μαζί μου, λέει στὸν ζητιάνο. Ἐκεῖνος τὸν ἀκολούθησε. Σὲ λίγο περνε στὸ τζαμί.

—Νὰ τὸ σπῖτι τοῦ πατέρα σου, τοῦ Χότζας. Καλὴ νύκτα.

Καὶ φεύγει.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

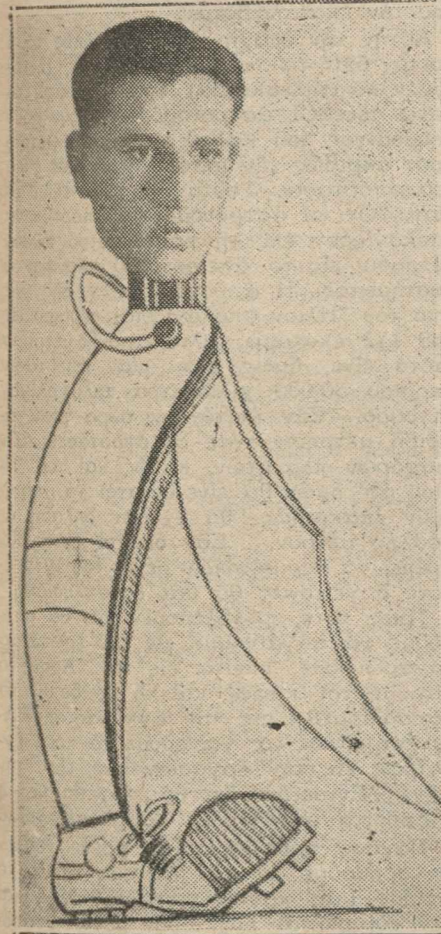
ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΜΗΝΙΑ ΤΩΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ - ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ

Εἰς τὸ Ποδηλατοδρόμιον τὴν Κυριακὴν.—Τὸ τριφύλλι θὰ ταφῇ σὲ κάρβουνα ! —Ἡ...βραχώδης ἑκτασίς τῆς ἀμύνης τοῦ Ὀλυμπιακοῦ.—Τὸ μυστηριώδες ὕψος τῶν Παναθηναϊκῶν.—Εἶνε ἀπογοητεῖς καὶ...ἐτοιμάζουν ὕμνον !—Διὰτὶ δὲν θὰ παῖξῃ ὁ Μεσσάρης.—Ζήτησατε τὴν...γυναῖκα !

Ἐνός ἀγῶν ποὺ μπορούσε νὰ τελεῖται κάθε Κυριακὴ καὶ νὰ προκαλῇ πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν χιλιάδων θαυμάτων τοῦ ἀθλητισμοῦ, δὲν τ' ἀμφισβη

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Ὁ Στραβουσιγιάς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ

τεῖ κανεὶς ὅτι εἶνε ὁ ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν Παναθηναϊκοῦ - Ὀλυμπιακοῦ.

Ὁ ἀγὼν αὐτὸς τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 17ην Μαΐου τελεῖται διὰ τρίτην φορὰν ἐφέτος. Μιὰ φορὰ ἐτελέσθη φιλικὸς τὸν γειῶνα στὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ, μιὰ φορὰ ἐπίσημος πρὸ ἐνός μηνὸς καὶ τώρα, γιὰ δευτέραν φορὰ ἐπίσημος, τελεῖται εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ ἢ τοῦ Ποδηλατοδρομίου.

Καὶ κάθε φορὰ παρουσιάζεται πρὸ ἐνδιαφέρον, κάθε φορὰ καὶ περισσότερον ἀναστατώνει τῆς χιλιάδες τῶν ὀπαδῶν τῶν δύο ὁμάδων. Ἐτσι αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ συγκλονίσῃ τὰς μάζας τῶν ἑλλήνων φιλάθλων. Ἀλλῶς τε ἀπὸ τῆς ἐπομένης ποὺ ἐδέχθησαν οἱ Παναθηναϊκοὶ νὰ παῖσουν τὸ τροπάριον τῆς ἀδίκου ἀποτυχίας τῆς ὁμάδος των εἰς τὸν πρῶτον ἀγῶνα διὰ τὸ πρωτάθλημα καὶ ἀπὸ τῆς ἐπομένης ποὺ ἔπαυσαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ νὰ πανηγυρίζουν τὴν νίκην των,

ἀρχισαν αἱ συζητήσεις, οἱ διαπληκτισμοί, τὰ στοιχήματα, αἱ διαδόσεις καὶ οἱ θρόλοι διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Κυριακῆς.

Ἐτσι δὲν ἔσβυσεν ἀκόμη ἡ ἡχώ τοῦ θορύβου ἐκ τοῦ πρώτου ἐπισήμου ἀγῶνος καὶ ἀρχισεν ὁ συγκλονιστικὸς θόρυβος διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Κυριακῆς.

Καὶ τί δὲν ἀκούει κανεὶς γιὰ τὸν ἀγῶνα αὐτόν...

—Τὸ μάτς — βεβαιώνουν μὲ τὸν καθηγηματικώτερον τρόπον οἱ Πειραιεῖς — θὰ γίνη εἰς τὸ Ποδηλατοδρόμιον, καὶ ἐκεῖ θὰ ταφῇ μιὰ γιὰ πάντα τὸ τριφύλλι ὑπὸ τὸ βάρος δέκα τοὺλάχιστον γκολ.

—Καὶ δὲν θ' ἀναστηθῇ ;

—Ἀδύνατον, εἶνε ἀκλόνητοι οἱ Πειραιεῖς. Ἀδύνατον, γιὰτὶ στὸ κάρβουνο εἶνε δὲ γνωστὸν πὺς μὲ κάρβουνο εἶναι στρωμένο τὸ γήπεδο—δὲν μπορεῖ νὰ φυτρώσῃ τίποτε. Καὶ βασίζονται ὅλοι οἱ Πειραιεῖς στὴν δαιμονιώδη φόρμα τῶν παικτῶν των. Ποῖος θὰ τοὺς συγκρατήσῃ ; Ρίχνονται στοὺς ἀγῶνες τοὺς σὺν λιοντάρια καὶ παρασύρουν τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας.

Γιὰ τὸν Μπουλουκό τὸ τέρμα εἶνε πλατὺ ὅσο ὅλο τὸ γήπεδο. Τὰ σοῦτ του, ὅστερα εἶνε σωστὲς κανονιές. Κάθε του σοῦτ θὰ εἶνε καὶ ἕνα φαρμακερὸ βέλος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἡ Ζοζεφίνα Μπαϊκερ

γιὰ τὸν τερματοφύλακα τῆς πρωταθλήτριας Ἀθηνῶν.

Ὁ Λεωνίδας, ὁ Γιῶργος, ὁ Βασίλης, εἶνε ἡμίθεοι στὸν τερραῖν. Ποῖος θὰ μπο

ΥΠΟΦΑΝΤΗΣ

Ὁ «Μίςς Παναθηναϊκός»

ρέση νὰ τοὺς ἀνακόψῃ ; Ὁ Τερεζάκης, ἔβγαλε ἀπὸ τοὺς ἀθλοὺς τῶν συναγωνιστῶν του καὶ τώρα τοὺς ἀμύλλεται καὶ αὐτοὺς σὲ θαύματα.

Κι ὅστερα ἀπ' αὐτοὺς ἀρχίζει ἡ...βραχώδης ἑκτασίς τῆς ἀμύνης ! Βράχοι, βουνά, ὄρη, οἱ μέσοι καὶ οἱ μπὰκ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Μὲ πρῶτον δὲ τὸν Κουράνητην, σωστὸν κυματοθραύστην.

Στῆς προπονήσεις τοὺς εἶδαμε ὅλους. Καὶ πρὸ πολλοῦ θαυμάσαμε τὸν...ἀρρωστον—ὅπως τὸν ἤθελαν οἱ Παναθηναϊκοὶ—Κουράνητην. Ὅλους τοὺς σαρῶναι στῆς ἐξορμήσεως του. Σωστὸ θηρίο, νὰ μὴ βασκαθῇ !...

Οἱ Παναθηναϊκοὶ ἔχουν τὸ ὕψος μυστηριώδες. Ἀκόμη λέγουν καὶ κάνουν πὺς γι' αὐτὸ πικραίνονται, ὅτι εἶνε ἀνέτοιμοι γιὰ μιὰ ρεβάνε σὺν καὶ αὐτὴ ποὺ ἤθελαν νὰ δώσουν στὸν Ὀλυμπιακό.

Ποῖος ξέρει τάχα τί νὰ συμβαίη ; Πραγματικὰ δὲν εἶνε προπορσκακευ

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Ο ΑΡΗΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΓΗΝ

Το ενδιαφέρον του κοινού και της έπι στήμης.—Το αιώνιον πρόβλημα των στρονόμων : Υπάρχει ζωή εις τόν "Α ρην ;—Τί προτείνεται διά να τὸ ἐξετασθῶμεν.—Ανταλλαγή των πληθυσμῶν.—Ο πλανήτης "Ερος μάς πλησιάζει πικινδύνως, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν "Αφροδίτην.

Τὸ ἄν ὑπάρχη ζωὴ στὸν "Αρῃ ἀπησχόλησε πολὺ τὴν ἐπιστήμην ἀπὸ πολλοῦ ἤδη.

Ὁ ἀστρονόμος Σιαπαρέλλι παρετήρησε τὸ 1877 γιὰ πρώτην φοράν διάφορα στίγματα ἐπὶ τοῦ πλανῆτου αὐτοῦ καὶ ἐνόμισε ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ξηρὰ, θάλασσα καὶ διώρυγες. Ἀργότερον ὁμοῦς ἄλλοι παρατηρηταὶ μετ' ἐλπίσιν ἐξείλεον σκεπτικισμὸν ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἰδέας αὐτάς.

Τώρα οἱ παρατηρηταὶ ἀποκλίνουν νὰ δεχθῶν τὴν ἐκδοχὴν, ὅτι αἱ διακρινόμεναι μελαναὶ κηλίδες εἶνε ἐκτάσεις ἐν βλαστήσει, ἐνῶ αἱ καθαρότεραι ὑποθέτουν, ὅτι θὰ εἶνε ἔρημοι. Αἱ φαινόμεναι γραμμὰι μὲν εἶνε καὶ βλάστησις μὲν νὰ εἶνε καὶ χάρματα τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανῆτου. Τελυταίως παραδέχονται, ὅτι ἐπὶ τοῦ "Αρεως δὲν ἐπικρατεῖ τόσο κρῦο ὥπως ἄλλοτε ὑπετίθετο. "Εταὶ ὑπολογίζονται εἰς ὁρισμένας ζώνας ἡ θερμικρασία θὰ εἶνε τὸ θέρος τὴν μεσημβρίαν 10 ἔως 20, βαθμοὺς ἄνω τοῦ μηδενός.

*Ενας σπουδαῖος ἀστρονόμος τῆς Νοτίου "Αμερικῆς εἶπε τελευταίως, ὅτι θεωρεῖ ἐκτός ἀμφιβολίας ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ "Αρεως εἶνε πολὺ θερμότερα ἀπὸ ἥσον ἄλλοτε ὑπετίθετο καὶ ὡς ἐκ τούτου συμπεραίνει ὅτι ὁ "Αρης εἶνε κατοικήσιμος δι' ἀνθρώπου.

Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀναμφιβόλως αὐτοὶ θὰ ἔχουν ἄλλην οἰκουμένην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς, οἰκουμένην τὴν ὅποιαν θὰ μάς εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῶμεν ἂν δὲν τὴν ἴδοιμε."Αλλὰ πῶς νὰ τοὺς ἴδωμε ; Καὶ πῶς νὰ καταλάβωμε ἂν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν κάποιο πολιτισμὸν ;

*Ενας φυσιολόγος ἐπρότεινε νὰ δοκιμασθῇ μία συνεννόησις μετ' αὐτοῦ ὑποτιθεμένου κατόικους τοῦ "Αρεως διὰ γεωμετρικῶν σχημάτων, τὰ ὅποια θὰ ἔκαστον καλοῖται εἰς τὴν ἐξουσίαν βλάστησιν τῶν μεγάλων ἐκτάσεων τῆς Νοτίου "Αμερικῆς λωρίδας διὰ τῶν ὁποίων νὰ σχηματισθῇ ἕνα γεωμετρικὸν σχῆμα. "Υποτίθεται ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ "Αρεως θὰ ἔχουν ἰδέαν τῶν γεωμετρικῶν σημάτων, καὶ ὅτι θὰ ἀπνῆκον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

"Αλλοὶ ἔοριζαν τὴν ἰδέαν τῆς ἐκτοξεύσεως μεγάλων ηλεκτρικῶν κυμάτων. Τώρα ἐτοιμαζοῦν καὶ μίαν ρουκέτταν, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ παρουσιάζουν πολλὰς δυσκολίας ἀναγομένης εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ κενοῦ μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ "Αρεως.

*Εκ μερικοῦς φανουμένων παρατηρηθέντων ἐπὶ τοῦ "Αρεως ὑπέθεσαν μερικοὶ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ "Αρεως μάς ἔκαναν θήματα ἐπιζητούντες συνεννόησιν μαζὶ μάς. "Ισως καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ "Αρεως νὰ πάσχουν ἀπὸ ὑπερπληθυσμὸν, τὸν ὁποῖον θέλουν νὰ τοποθετήσουν εἰς τὴν γῆν. "Αλλ' ἐδὼ τόπος δὲν ὑπάρχει καὶ θέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ πᾶμε ἐκεῖ. *Εάν αὐτοὶ δὲν θελήσουν νὰ μάς δεχθῶν ἢ ἀντιστρόφως, οὔτε ἡμεῖς αὐτοὺς, τί θὰ γείνη τότε; Πόλεμος! Τί ἄλλο;

*Ὡς τώρα ὁμος δὲν ἔγινε τίποτα. Καὶ ἴσως, ἴσως μόνον ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς γῆς εἴμεθα τὰ προκείμενα μετ' ἐκείνην καὶ φρόνησιν μοναδικὰ δντα.

ΝΙΚ. ΚΑΠ.

Τώρα μάς πλησιάζει καὶ ὁ πλανήτης

*"Ερος". *Εμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἐπιδιώκομεν μ' αὐτὸν πολλὰς ὥρας μᾶς φθάσει ὁ ἐπίγειος ἔρος καὶ δὲν ἔμεν διάθεσιν νὰ μεταβάλωμε τὸν πλανήτην μᾶς εἰς φρενοκομεῖον ἢ τὸν αἰσθητικὸν δι' αἰσθηματικὸν λόγον. "Ισως μάλιστα τὸ κῶμα τῶν αὐτῶν νιδῶν ποὺ παρετηρήθη ἐφέτος παρὰ τὸν ὀφείλεται στὸ πλησίασμα τοῦ "Ερος. Ὁ κατηγορούμενος ἔρος, σήμερον ἀπέσκειται εἰς μόνον 26 ἑκατομμ. χιλιοτρῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν γῆν, ποσὸν ποὺ δὲν ἐξαναέκαμε ὡς τώρα ἀπὸ τοῦ πλῶν ἑκαταλλάβαμεν.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ποὺ μάς ἤλθε τὸ κοντά, ὅλα τὰ τηλεβόλα τῆς γῆς (ἐν ὧν οὐκ ἔστιν ἡλιοσκοπία) ἔχουν στραφῆ πᾶν τοῦ. Οἱ ἀστρονόμοι θὰ βοηθηθῶντος τοῦ καλοῦ καιροῦ νὰ μετρήσιν ἀκριβῶς τὴν μεταξύ ἡμῶν καὶ ἐκείνου ἀπόστασιν. Τοῦτο ἔχει τὴν ἐξῆς ἔξιν. "Ὅτι οἱ ἀστρονόμοι θὰ μποροῦν ὑπολογίζου ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ πᾶν μέτρησιν εἰς τὸ ἀπείρον τοῦ πλανῆτου συστήματος. "Η ἀπόστασις π. χ. τῆς γῆς ἀπὸ τὸν "Ἡλιον ὑπολογίζεται περὶ τὰς 149 1)2 ἑκατομμ. χιλιομέτρων. Τὸ μέτρον αὐτὸ εἶνε, ὁμοῦς διὰ μίαν ἀπόστασιν περὶ τοῦ 30.000 χιλιομέτρων πολλὸ ὀλίγον. *Εάν ἐπιτύχουν τώρα μίαν ἀκριβῆ μέτρησιν τότε αἱ ἀποστάσεις τῶν διαφόρων πλανητῶν, καθὼς καὶ τὸ ὅλιον ἀπ' ἡμῶν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ μετρηθῶν ἐπακριβῶς, θὰ ἔχομεν δηλαδὴ σφαλὲς μέτρον. *Εάν δὲν τὸ ἐπιτύχουν, τότε νὰ περιμένωμεν μέχρι τοῦ 1973, πότε ὁ γείτονας θὰ μάς ἐξαναπληρώσῃ.

*Εως τότε, προβλέπομεν, ὅτι θὰ μετρήσομε νὰ πηγαίνουμε εἰς τὸν ἔρως ἡμεῖς ἀναχωροῦμε, ἔπειτα εἰς τὸν "Αρῃ πίνουμε τὸν καφὲ καὶ τὸν βραδυνὸν παραδιδόμεθα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀφροδίτης καὶ νὰ γυρίζουμε τὸ πρῶτον καίρως εἰς τὴν ἐργασίαν μάς, εἰς τὴν γῆν. *Εννοεῖται ὅτι θὰ ἔργασιν καὶ "Αφροδίτῃ στὴ γῇ νὰ μάς ἐπισκεπτοῦνται.

Πάντως, πρὸς τὸ παρόν, πρέπει νὰ ἐρηγορηθῶμεν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ ὁποῖος μάς προσφέρεται ἀφάντως καὶ δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸσον μεγάλῃ ἀστάσει ὅσον ὁ πλανήτης. *Εἰς ἄλλους πῶς καὶ ὁ Θεὸς "Ερος, ὁ περὶ τοῦ ὁδὸς τῆς "Αφροδίτης, δὲν εἶνε...πλανήτης ἀπὸ πλανῆται ἀπὸ καρδίας εἰς καρδίαν.

"ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

*Αρμένιες ἀπ' τὴ Μπαρμπαρὰ μετ' ὀφρῶμα χρυσαφικά, διαμάντια καὶ κντατζε τὸ πέλαγο ποὺ κρυφομάνιαζε ἀπ' ἀρνάντια.

Χρόνια μ' ἔναν ἀπόκρυφο καὶ μὲν ταξίδευεν "Ανατολὴ καὶ Δύση, νὰ κάμῃ βίος γιὰ τὴν ἀγάπην του καὶ τότε νὰ ξαναγυρίσῃ.

Μὰ καὶ στὴ θάλασσαν ἀναφανίσθη τὰ μάτια του καὶ τὰ χρυσαφικά καὶ κ' ἀφρίξει ξάφνου καὶ λυσσὰ καὶ πᾶν.

στὰ σμαραγδένια τῆς τὰ πλάτια τῆς Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΑΛΑΜΑΝΤΩΝ

Πρωτοφανὴ μέτρα γιὰ νὰ μὴ κλέβονται οἱ ἀδάμαντες.—Χιλιάδες μουσικῶν, ποὺ σὰς παρακολουθοῦν ἀγρύπνως νύκτα καὶ μέρα.—Οἱ μαῦροι αἰχμάλωτοι στὰ μεταλλεῖα.—Τί ἐκπλήξεις δοκιμάζει ἕνας ἐπισκέπτης τῆς Νοτίου "Αφρικῆς.—Αἱ ἐπινοήσεις τῶν κλεπτῶν τῶν ἀδαμάντων.

Κανεὶς δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Νότιος "Αφρικὴ παράγει τὴν μεγαλύτεραν ποσότητα ἀδαμάντων. Δὲν παρέρχεται ἔξω μᾶς χωρὶς αἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου νὰ ἀναγγέλλουν νέας ἀνακαλύψεις ἀδαμαιοφόρων ἐκτάσεων, καὶ παραβάνια δόκλινα τυχοδιωκτῶν καταφθάνουν καθημερινῶς εἰς Τράνσβαλ μετ' ἐλπίδα ν' ἀποκτήσουν ἐκεῖ περιουσίαν.

Χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα ἀφηγεῖται "Αγγλος δημοσιογράφος ἐπιστρέψας ἐξ "Αφρικῆς, διὰ τὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας λαμβάνουν αἱ διάφορα ἑταιρίαι πρὸς ἀποφυγὴν κλοπῆς ἀδαμάντων.

—Εἰχα ἀκούσει ὅτι ἡ "Εταιρία Ντὲ Μπίρς, ἡ ὅποια κατέχει σχεδὸν τὸ μονοπώλιον τῆς ἐξαγωγῆς καὶ πωλήσεως τῶν ἀδαμάντων διατρεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναριθμήτους μουσικῶς ἀστεινῶν. Δὲν ἤλπιζα ὅμως νὰ γνωρισθῶ μ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους προτοῦ φάσω εἰς τὸ Κίμπερλ, τὸ κέντρον τῆς ἀδαμαιοφόρου βιομηχανίας καὶ ἔδραν τῆς περιήμου ἑταιρίας. Ποία δὲ ὑπῆρχε ἡ ἐκπλήξις μου, ὅταν μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀφίξιν μου, ἐδιάρχα εἰς μίαν ἐφημερίδα τοῦ Κίμπερλ ἕνα ἄρθρον ἀφιερωμένον εἰς τὴν ταπεινὴν προσωπικότητά μου !

Τίποτε δὲν ἔλειπε τὸ ἐπιβεθὸν μου, τὰ δύο ὀνόματά μου, ἡ ἡλικία μου, τὸ ἐπάγγελμά μου, ἡ ἐφημερίς τὴν ὅποιαν ἀντιπροσώπευον, ὅλα ἦσαν λεπτομερῶς δημοσιευμένα. "Εξέπληγην τὸσον περισσότερο διότι δὲν ἐνθυμούμην νὰ εἶχα ὁμολογῆ καὶ κανένα κατὰ τὴν διήμερον διαμονὴν μου εἰς Κεϊπτάουν, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα νεαρὸν Γάλλον, τὸν ὁποῖον συνήτησα τυχαίως εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἀνητλάξαμεν μερικὰς λέξεις. Μοῦ εἶχε εἰπῇ ὅτι ἐργάζετο εἰς ἕνα παραγγελιοδοτικὸν οἶκον ἀλλὰ κατάλαβα ἐκ τῶν ὁστέρων ὅτι ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων κατασκόπων τῆς ἑταιρίας Ντὲ Μπίρς, ἡ ὅποια τοὺς πληρώνει ἡμερομίσθου.

Πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁμος ὅτι ἡ ἑταιρία αὕτη παράγει κατ' ἔτος ἀδάμαντας ἐξ ἑκατομμυρίων λιρῶν !

Εἰς τὸ Κίμπερλ παρετήρησα, ὅτι τὸ γκαρόν ποὺ μετ' ἐπινοεῖται εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὁ ὑπρέτης τοῦ ξενοδοχείου μου, ἀκόμη καὶ ὁ λουστρὸς μου, ἔδειχναν πολλὸν ἐνδιαφέρον δι' ἐμὲ διὰ τὴν ἐργασίαν μου, καὶ ἐρωτοῦσαν νὰ μάθουν τί μετ' ἐκαμε νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πόλιν των.

*Ενα πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον εἰμαι βέβαιος εἶνε ὅτι αἱ τόσες τῶν ἐνδυμάτων μου ἐκαλίζοντο ἐπιμελῶς κάθε νύκτα τὴν ὥραν ποὺ ἐκοιμόμουν ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἔχασα τὸ παρακίον. Μπορῶ νὰ βεβαιώσω ἀκόμη καὶ τὴν ἐξῆς λεπτομέρειαν: Τὴν πρῶταν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, μετὰ διαμονὴν μίαν ἑβδομάδος, παρετήρησα, ὅτι αἱ φόβραι τοῦ ζακέτου μου καὶ τοῦ γιλέκου εἶχαν ξηλωθῇ καὶ...ξαναραφθῇ !

Καὶ γιὰτὶ ὅλες αὐτὲς ἡ ἔρευνες; Ὁ Ντὲ Μπίρς καθάρωσε νὰ θεωρήσῃ μερικὸς νόμος, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύουν τὴν ἀγορὰν ἀκατεργάστων ἀδαμάντων. *Επιτρέπεται μόνον εἰς μερικοὺς ἀναγνωρισμένους ἀγοραστὰς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε παρὰ ὑπάλληλοι τοῦ τράστ τῶν ἀδαμάντων. *Ὅταν ἀνακαλυφθῇ ἐπὶ ἐνός ἀτόμου ἡ παρακίρα ἀκατεργάστος πέτρα ὑπο-

βάλλεται εἰς μεγάλο πρόστιμον, εἰς φυλάκισιν ἀρκούντων μηνῶν καὶ εἰς ἐξορίαν ὅχι μόνον τῆς περιφέρειας, ἀλλὰ τῆς Νοτίου "Αφρικῆς.

Παντοῦ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, ἐστιατόρια, ζυθοπωλεῖα, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ δημόσια ὀχήματα καὶ κατοικίας, ὑπάρχουν τοιχοκολλημένες εἰδοποιήσεις, διὰ τοὺς ἐπισκέπτας καὶ περιηγητὰς τί τιμωρῶν συνεπάγεται ἡ παρακίρα ἀγορὰ ἀκατεργάστων ἀδαμάντων.

*Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μαῦρους, τοὺς ὁποῖους συλλαμβάνουν μετ' ἀδαμάντας ἡ τιμωρία τοὺς εἶνε μεγάλη. *Εάν κατορθώσουν καὶ γλυτώσουν μερικῶν ἐτῶν φυλάκισιν, εὐλογοῦν καὶ τοὺς λευκοὺς καὶ τὴν δικαιοσύνην των !

*Εκτὸς ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς καὶ τοὺς γραμματεῖς ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι εἶνε "Αγγλοὶ, ἐργάζονται εἰς τὰ τέσσαρα μεταλλεῖα τῆς ἑταιρίας 2 χιλιάδες λευκοὶ καὶ 18 χιλιάδες Καφίρ, ὁνοματὸν ὁποῖον δίδεται εἰς ὁμοῦς τοὺς ἰθαγενεῖς Κάφρους, Ζουλοῦ, ἢ Ὅττεντότους. Οἱ λευκοὶ, οἱ ὁποῖοι ζοῦν συνήθως μετὰ τὰς οἰκογενείας των ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πηγαίνουν τὸ βράδυ εἰς τὰ σπῆτια τοὺς. Δὲν τοὺς ἐξετάζουν ποτὲ ἄλλ' ἐπιτηροῦνται στενὰ ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς. Οἱ μαῦροι ὁμοῦς ὑπογράφουν συμβόλαια διὰ 4 μῆνας κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων εὐρίσκονται φυλακισμένοι ἐντὸς τῶν μεταλλείων. Μετ' ἐκείνην πρόφασιν δὲν ἡμποροῦν νὰ ἐξέλθουν ἀκόμη καὶ ἂν θέλουν νὰ ἐπισκεφθῶν συγγενῇ τοὺς βαρέως ἀσθενούντας. Δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δεχθῶν καμμίαν ἐπίσκεψιν εἰνε κυριολεκτικῶς φυλακισμένοι. *Αλλὰ μετὰ ὀκτώρων ἐργασίαν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ περιφέρονται εἰς τὰ ἐδάφη τῆς ἑταιρίας δηλαδὴ εἰς ἔκτασιν 30 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. *Εκεῖ ὑπάρχουν καταστήματα ὅπου ἡμποροῦν νὰ προμηθευθῶν ὅτι θέλουν, τροφίμα, ἐλαφρὰ ποτὰ καὶ διάφορα ἀντικείμενα.

*Ὅταν πηγαίνουν εἰς τὴν ἐργασίαν

.....

.....

.....

ΡΑΦΤΗΣ ΠΩΛΩΝ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

—Εὐτυχῶς σήμερον δὲν ἤρθε κανένας πελάτης ! Δόξα σοι ὁ Θεός !...

των ἀλλάσσουν ἐνδύματα, ὅταν ἐπιστρέφουν ξεντώνονται πάλιν καὶ πέφτουν ὅλοι εἰς μίαν δεξαμενὴν. Τὰ ἐνδύματά των, τοὺς ἐπιστρέφονται ἀφοῦ ἐξετασθῶν λεπτομερῶς καὶ φόδρες καὶ ραφές.

Καὶ ὁμος ὅλοι αὐτοὶ αἱ προφυλάξεις δὲν ἀρκοῦν. Λέγεται ὅτι ὑπῆρχε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὅποιαν μόνον τὸ ἥμισυ τῶν ἐξαγομένων πετρῶν ἔφθανε εἰς τὸ χρηματικὸν τῶν Ντὲ Μπίρς.

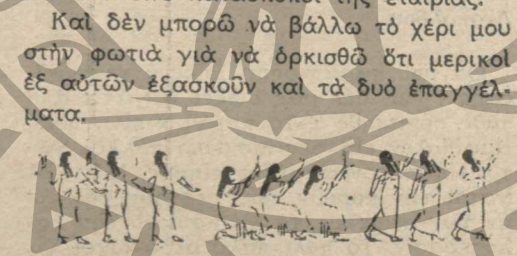
*Ὅλη ἡ περιοχή περιστοιχίζεται ἀπὸ διπλῆν σειρὰν συρματοπλεγμάτων ὅμως 3 — 4 μέτρων. *Ενισχύονται δὲ μετ' αὐτὰ ἠλεκτρικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα διέρχεται ἐξακολουθητικῶς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα μεγάλης δυνάμεως. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ περιοχή φωτίζεται ζωηρῶς, διαρκῶς δὲ φρουροὶ ἀκολουθοῦντες ἀπὸ ἀγρίους σκύλους περιφέρονται γύρω τῆς φραγῆς. *Ηλεκτρικὰ σύρματα τοποθετημένα εἰς διάφορα μέρη καὶ ἀόρατα διὰ τοὺς πολλοὺς, εἰδοποιοῦν τοὺς φύλακας εἰς τὸ ἀκριβὲς σημείον ὅπου εὐρίσκονται ὅσοι ἐπιχειροῦν νὰ εὐρίσκωνται ἔξω τῆς νύκτα.

Καὶ παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς προφυλάξεις ἡ ἑταιρία ὑπολογίζει ὅτι κατ' ἔτος κλέπτονται ἀδάμαντες 500.000 λιρῶν. Πῶς τὸ κατορθώνουν; Εἶνε φανερόν ὅτι ἔχουσιν τὸ μουσικὸν των. Πρὸ ἐτῶν οἱ μαῦροι δὲν ἐδίσταζον νὰ καταπιῶν διαμάντια δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμβολαίου των, ἀνεκαλύφθησαν ὁμος καὶ ἀπὸ τότε ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ τοὺς δίδουν...καθαρκτικὸν καὶ νὰ τοὺς κλείουν ἐπὶ πέντε ἡμέρας εἰς ἀνάλογα διαμερίσματα.

Μία συνήθης μέθοδος κλοπῆς τῶν ἐργατῶν τοῦ Κίμπερλ εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς : Τυλίγουν τὰ διαμάντια εἰς ἕνα ὕψισμα λασπομένο καὶ τὴν νύκτα πετοῦν τὸ πολίτιμο αὐτὸ δέμα ἔξω ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα πρὸς μίαν ὀριζομένην διέθυνσιν ἀπὸ ὅπου τὸ παραλαμβάνει ὁ συν-ἐνοχος ἢ ὁ ἴδιος ὅταν ἐξέλθῃ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ συμβολαίου του. *Αλλ' ὅπως μοῦ διηγήθη ἕνας ἀστυνόμος τοῦ Κίμπερλ ὁ κλέπτης συλλαμβάνεται τὰς περισσότερας φορὰς ὅταν ἐπιχειρῇ νὰ πωλῇ τὰ κλοπιμαία. *Η ἑταιρία διατρεῖ εἰσδημόνας, οἱ ὁποῖοι ἡμποροῦν νὰ καθορῶσιν εἰς τὴν θέαν μίαν πέτραν ἀπὸ ποῖαν ἐπαρχίαν καὶ ἀπὸ ποῖον μεταλλεῖον προέρχεται. Τοιοῦτοτρόπως μετὰ λεπτομερῇ ἀνάκρισιν ὁ Καφίρ συλλαμβάνεται καὶ ὅπως εἶπον τιμωρεῖται αὐστηρῶς.

*Μ' ὅλα ταῦτα παρ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ φίλου μου ἐγὼ πιστεύω, ὅτι πολλὰ ὥραιες πέτρες περὶ τὸν λαθραῖος εἰς τὴν "Ὀλλανδίαν ἢ εἰς τὴν "Αμερικὴν, διότι μπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι ὅλοι οἱ λευκοὶ τοῦ Κίμπερλ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐργάζονται εἰς τὰ μεταλλεῖα εἶνε κλεπταπόδοχοι ὅταν δὲν εἶνε κατάσκοποι τῆς ἑταιρίας.

Καὶ δὲν μπορῶ νὰ βάλω τὸ χέρι μου στὴν φωτιά γιὰ νὰ ὀρκισθῶ ὅτι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐξασκοῦν καὶ τὰ δύο ἐπαγγέλματα.

ΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΓΑΤΟΜΑΝΕΙΣ

Ἡ γάτα, ἀδελφὴ τῆς γυναίκας.—Ὁ Μωάμεθ καὶ ἡ ἡσυχία τῆς γάτας του.—Οἱ ἀγαπημένοι γάτοι τῶν μεγάλων συγγράφων.—Ἡ ἀγάπη τῶν γυναικῶν πρὸς τῆς γάτες.—Ἡ ἰδιότητα τῶν τελευταίων.

Μεταξὺ τῶν κατοικίδιων ζώων ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀξίζει λιγώτερον εἶναι καὶ τὸ περισσότερον ἀγαπημένον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλογα, βόδια, πρόβατα, σκύλοι, ὅλα κάτι προσφέρουν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐνῶ ἡ γάτα, ποὺ δὲν προσφέρει τίποτε εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶνε ἡ ἀγαπημένη. Ἰδίως δὲ εἶνε ἡ ἀγαπημένη τῶν γυναικῶν.

Μήπως λόγῳ τῆς ὁμοιότητος χαρακτηριστικῆς; Διότι δὲν ἀγνοοῦτε ὅτι ὁ Μπων τελερ ἀποκαλεῖ τὴν γυναῖκα ἀδελφὴν τῆς γάτας εἰς τὰ...ἐλαττώματα. Δὲν θέλω μὲ αὐτὸ νὰ υιοθετήσω τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ μισογυνῆ Γάλλου ποιητοῦ, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι δὲν μπορῶ διαφορετικὰ νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀδυναμίαν τῶν γυναικῶν πρὸς τὴν γάταν.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὴν...ἀγιοποιήσουν! Ἡ ἀρχαία πόλις Βούβαστις ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν... γάταν καὶ ἡ θεὰ τῶν Βάστ εἶχε κεφαλὴ γάτας! Ὅταν μὴν γάτα ἀπέθνησκε τὴν ἔκαμαν μούμιαν, ἐκεῖνος δὲ ποὺ ἐτόλμα νὰ σκοτώσῃ γάταν ἐτιμωρεῖτο αὐστηρότατα.

Εἶνε γνωστὸν τὸ ἐπεισόδιον ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία μὲ τὸν Μωάμεθ, ὁ ὁποῖος ἔκοψε μὲ τὸ ψαλλίδι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν μανδύαν του διὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ καὶ ξυπνήσῃ τὴν ἀγαπημένην του γάταν Μουέρζα. Καὶ ἄλλοι διάσημοι ἄνθρωποι, ὅπως ὁ Ρισελιέ, Κολμπερ, Λόρδος Τσεστερφίλντ, Σαρδού, Μασενέ, Πιερ Λοτί, ἦσαν γατομανεῖς. Ἐνας σάκης τῆς Περσίας ἀνέτρεψε κοπάδι ἐκατοντάδων γάτων καὶ ὅταν ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζι ἐπεριτγιγυρίζετο ἀπὸ λεγεῶνα ὀλὴν γάτων.

Ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν γάτων του. Ὑμνήσεν τὸν Πιερρόν του, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε τόσον τὰ γράμματα, ὥστε ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί ὅπου ἔγραφε, τὴν Σερραφίναν του, ἡ ὁποία εἶχε μανίαν μὲ τὰ ἀρώματα, καὶ τὴν Ἐπονίνην, ποὺ ἔτρωγε εἰς τὸ τραπέζι μαζί του. Ὁ Ρενάν εἶχε ἕνα γάτον ποὺ ἔζησε 18 χρόνια, θαῦμα μακροβιότητος. Ὅταν ἀπέθανε ποὺ ἔγραψε ἕνα ποιήμα. Ὁ Ἀνατόλ Φράνς ἀποθανάτισε μὲ ἕνα τὸν διήγημα τὸν γάτον του Ἀμύλκαν. Καὶ ὁ Κατὺλ Μαντέ, ὁ Μαλαρμέ, ὁ Οὐγκώ, ὁ Μωπασσάν, ὁ Φλωμπέρ, περιέγραψαν εἰς πεζὰ καὶ εἰς ποιήματα τοὺς ἀγαπημένους τῶν γάτων.

Υπάρχουν ζωγράφοι οἱ ὁποῖοι εἰδικὸν ποιεῖσαν καὶ ἔμεναν περίημοι γιὰ τοὺς γάτους ποὺ ἐζωγράφιζαν. Ὁ Ἐλβετὸς Γκοντφρίδ Μίνδ ὠνομάσθη ὁ Ραφαήλος τῶν γάτων. Καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μελετᾷ καὶ ζωγραφίζῃ γάτους. Μία ἄλλη περίφημος ζωγράφος γάτων εἶνε ἡ Ρόννερ Κνίπ, ἡ ὁποία τὸ 1887 ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ ζωγραφίσῃ τοὺς δύο ἀγαπημένους γάτους τοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου.

Θὰ μοῦ παρατηρήσῃ ἴσως ὁ ἀναγνώστης: Μὰ, δὲν μᾶς σώζει ἡ γάτα ἀπὸ τοὺς ποντικούς; Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀμφίβολον καὶ δὲν πιστεύω πολλοὶ γάτοι νὰ τρέφονται μὲ ποντικούς, ἰδίως οἱ γάτοι τῶν κυριῶν, ποὺ περνοῦν τὴν ζωὴν των μέσα εἰς τὰ χάδια καὶ τὴν καλοπέρασιν. Τὸ πολὺ-πολὺ οἱ φτωχοὶ γά

πουλιά. Ὅπου ὑπάρχει γάτα δὲν εἶνε εὐκόλῳ νὰ μείνῃ ζωντανὸ ἕνα κατάρνι ἢ ἄλλο ποῦλι. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ καταφαγώθῃ ἀπὸ τὴν γάταν ποὺ τὸ παρὰ μονεύει.

Καὶ ὅμως εἰς τὸ Μιλάνον, εἰς ἕνα κατὰστημα πτηνῶν, εἰς τὴν βιτρίναν ἦσαν τοποθετημένοι ἀνάμεσα εἰς τὰ πουλιά καὶ δύο γάτοι. Ὁ πτηνοπώλης μοῦ ἐξήγησε τὴν περιεργὴν αὐτὴν συντροφίαν.

Οἱ δύο ὠραιότατοι ἐκεῖνοι γάτοι εἶχον ὑποβληθῇ ἀπὸ τὸν καταστηματάρχην εἰς μίαν δοκιμασίαν ἀποτελεσματικὴν. Ὅταν ἀκόμη ἦσαν μικροὶ ὁ καταστηματάρχης ἔπερνε τοὺς δύο γάτους εἰς τὴν ἀγκαλιά του καὶ τοὺς ἐκράτει τὰ πόδια. Ἐπειτα ἔβγαζε ἕνα ποῦλι ἀπὸ τὸ κλουβὶ καὶ τὸ ἐτοποθετοῦσε μπροστὰ στὴ μύτη τῆς γάτας. Τὸ ποῦλι ἀρχίζει τότε νὰ τσιμπᾷ ἀλύπτῃ τὴν μύτη τῆς γάτας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ δύο γάτοι εἶχον τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὰ πουλιά καὶ συνήθισαν νὰ μὴ τὰ περᾶζον ὅταν ἐμεγάλωσαν καὶ ἔμεναν μαζί.

Ἡ γάτες ἀγαποῦν τὴν ζέστην. Θὰ τῆς ἴδῃτε πάντοτε εἰς τὸν ἥλιον ἢ σιμὰ εἰς τὴν γωνίαν καὶ τὴν θερμάστραν. Θὰ εὐρύνῃ τὸ παχύτερον χαλὶ διὰ νὰ ἐξαπλωθῇ. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος φίλος τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὸν γάτον.

Κάποτε ἕνας παλαιὸς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, διηγούνται οἱ χρονολογικοὶ ἐποικομημάτιοι μὲ ἕνα αὐλικόν του ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο θὰ ἐμέτρα περισσοτέρους γάτους κατὰ τὸ διάστημα ἑνὸς περιπάτου των. Ὁ αὐλικὸς ἐδέχθη τὸ στοιχηματικὸν ἐξέδῃ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκλέξῃ ἐκεῖνος τὴν πλευρὰν τοῦ δρόμου εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐμέτρα. Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη καὶ ὁ αὐλικὸς ἐδιέλεξε τὴν πλευρὰν τοῦ δρόμου ποὺ εἶχε ἥλιον. Καὶ φυσικὰ ἐκέρδισε τὸ στοιχηματικόν, διότι ὅλοι οἱ γάτοι ἦσαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἡλίου. Ἐνας Ἰταλὸς χρονολογικὸς τοῦ δε-

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ὅλα τὰ ἀρχαῖα ἔθνη εἶχον ἰδίαν ἀν ὡς πρὸς τὰ διάφορα χρώματα. Πολλοὶ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐθεώρουν αὐτὰ ἀποκλειστικῶς ἀνήκοντα εἰς τοὺς θεοὺς. Τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐθεωρεῖτο ἰδίον τοῦ Ἡλίου, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ χρώματος ἐζωγράφιζαν καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς. Ὁ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ οἱ θεοὶ νεῖς Βασιλεῖς εἶχαν τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἰδίον καὶ παραστατικὸν τῆς Βασιλείας. Αἱ χλαμύδες τῶν βασιλέων ἦσαν κοίθας ἐρυθραί. Εἰς τὴν Ρώμην, κατὰ μὲν καὶ ἑορτὰς ἔβασαν μὲ κιννάβαρι τὸ ἐρυθρὸν τοῦ Καπιτωλίου Διὸς.

Εἰς πολλὰ ἀρχαῖα ἔθνη οἱ πρῶτοι νοῖ, οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ ἀρχόντες ἔβαλλον τὸ σῶμα τους ἐρυθρόν. Ἐτοίκατα πλείστον ἐβάφοντο οἱ μεγιστᾶνες τῶν ἰθιόπων.

Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ Κάμιλλος εἰς τὴν Ρώμην ἐν θριάμβῳ διηγεῖτο ὅτι πᾶσι θεοῖς ὁ θριαμβεύων νὰ ἀλείψῃ τὸ πρᾶγμα πᾶσι τοῦ μετὰ τὸν πόλεμον χρῶμα, καὶ Κάμιλλος πιστὸς εἰς τὰς παραδόσεις τῆς ἐποχῆς του, ἐτέλεσε τὸν θριαμβικὸν βαμμένους κατακόκκινον.

Τὸ κίτρινον χρῶμα ἀνέκειντο εἰς τὰς ἐξητελισμένας τάξεις καὶ τοὺς δούλους τοὺς ἐπὶ τῶν Νέρονος ἦσαν μέντοι κόκκινοι, τῶν δὲ δούλων τῶν τριῶν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐν Ρώμῃ ἦσαν διὰ τὸν μακρὸν ὑποχρεωμένοι νὰ φέρουν καὶ μαὶ σὲ κεφαλὴ κίτρινον ὡς σημεῖον ὑποτελείας τῶν!

Τὸ κυανῶν καὶ τὸ πράσινον ἦσαν φερωμένον πρὸς παράστασιν φυσικῶν τιτικειμένων.

Οἱ Κινεζοὶ μέχρι σήμερον κάνουν ἰδία διάκρισι τῶν χρωμάτων. Οἱ αὐτοὶ χθόνες τοῦ Περού, πρὸ τῆς ἀνακάλυψης τῆς Ἀμερικῆς, μετεχειρίζοντο κίτρινον βαμμένον μὲ διάφορα χρώματα, καὶ τῶν διαφόρων μὲ τις κλωστὲς αὐτῶν οὐδασμὸν παρίσταναν τὰς ἰδέας τῶν ἀντὶ τῶν γραμμάτων.

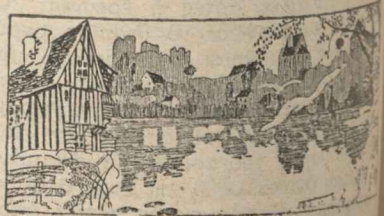
Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Γερμανοὶ (κατὰ τὸν ΣΤ' αἰῶνα) πολιτικὰ κόμματα διὰ πρώτην φοράν λαβὰν ὡς διακριτικὸν σημεῖον ἀπὸ τῶν χρωμάτων.

Ἐκτοτε ἡ συνήθεια ἐπεκράτησε καὶ διὰ τῆς ἐθνικῆς ἀποκρίσεως ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν χρωμάτων καὶ ἡ διάκρισις αὕτη γίνεται διὰ τῶν χρωμάτων τῶν ἔθνικων σημαίων καὶ Κράτους.

κάτου ἑκτοῦ αἰῶνος ἀφηγεῖται τὸν ἀνδρῶν συμβάν. Ἐνας χωρικός ἐβόησε εἰς τὴν σοῦβλαν ἕνα καπνόν. Μία στιγμὴ κάποιος τὸν ἐκάλεσε ἐξω καὶ ἀφῆκε τὸ ποῦλι. Ὁ γάτος τὸ ἀντέληφεν καὶ ὡς δτου γυρίσῃ ὁ χωρικός εἶχε φάει ὅρασι καπνόν. Ὁ χωρικός δὲν ἐπαύθη ἔτι, ἀλλ' ἀμέσως ἐφόρεσε γάτον, τὸν ἐξέδρα καὶ εἶπε εἰς τὴν γυναῖκα του νὰ τὸν ἐτοιμάσῃ νὰ τὸν πάλῃ εἰς τὸν φούρνον.

—Ἐτοίκατα θὰ φάμε καὶ τὸ καπνόν εἶνε στὴν κοιλία τοῦ γάτου! εἶπε ἡ γυνὴ κατὰ τὴν γυναικίαν του.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΠΑΝΤΟΒΑΝ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Εἰς τὴν ταράσαν τῆς θανατοῦς ἐπαύλειος τοῦ εἰς τὸ Κάπρι, ὁ συνταγματάρχης Ὀνέλ, ἀποκλειστικῶς προσκεκλημένους. Ὁ Ἄγγλος αὐτὸς εἶχε εἰς τὸ θανατοῦς ἰταλικὸν νηρὶ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως μόνος. Μία μελαγχολία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπον τὸν διαρκῶς. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ἀπογευματὶ ἦτο κάπως εὐθυμότερος καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀφηγηθῇ εἰς τοὺς φίλους του τὴν αἰτίαν τῆς μελαγχολίας του:

Πρὸ δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ἦμουν εὐτυχῆς. Πλοῖτος, νέος, μὲ λαμπρὸν βαθμὸν εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν, εἶχα νυμφευθῇ πρὸ ὀλίγου ἕνα ὠραία καὶ κορῆ. Ἦταν ἡ Λάουρα Καβαλάντη, ἀπὸ ἀριστοκρατικῶν σπῆτι τῆς Φλωρεντίας, ἕνα πλάσμα ποὺ μαζὶ μὲ τὴν ὑπερβολὴν καλλονὴν, ἦσαν τὴν καλοσύνην τῆς ψυχῆς. Ἀφοῦ ἐπεράσαμε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος στὴν Ἰταλία καὶ Ἰσπανία, τὴν ἐπῆρα νὰ τὴν ὀδηγήσω στὸν πατρὸς οἰκονομικῶν μου πύργον, στὸ Γκρηναίον. Ὅταν ἐφθάσαμε ἐκεῖ καὶ εἶδε τὸ ἀπέραντον δάσος, τὰς ἀπεράντους γαῖας καὶ τὸν μεγαλοπρεπῆ πύργον τῆς οἰκονομίας μου ἔμεινε κατὰπληκτικὴ καὶ ἀπὸ ἀνδοσιασμὸν ἐκτύπησε τὰ χέρια μὲ τὸ ἐπαύσημα: «Ὅλα αὐτὰ εἶνε δικὰ μας!»

—Ἐοῖ εἰσαι ἡ βασίλισσα ὅλου αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ, τῆς εἶπα.

Τὸ βράδυ ὁ Πατρίκιος, ὁ πιστὸς ἐπιστάτης μου, μᾶς ἐσεβόησε μόνος του τὸ δείπνον. Ἐπειτα ἠθέλησα νὰ περιφέρω τὴν σύζυγόν μου στὰ διάφορα δωμάτια τοῦ πύργου, γιὰ νὰ ἴδῃ τὸ μέγαρον ὅπου θὰ ἐπερνοῦσε τὴν ζωὴν τῆς. Ἐδεῖχεν μεγάλη περιέργεια καὶ διαρκῶς ἐρωτοῦσε τί εἶνε αὐτὸ καὶ τί εἶνε ἐκεῖνο.

Ἐφθάσαμε τέλος εἰς ἕνα μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον, ἀν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν στὴν ὁποῖαν ἦτο, θὰ συνεπέρανε ὅτι πολὺ ὀλίγο εἶχε συνησθῇ. Ἐνῶ ἐτοιμαζόμενον νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς ἄλλο δωμάτιον, μὲ ἔσταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε:

—Κύτταξε ἐκεῖνον τὸ κάδρο! Μία προσωπογραφία!

Ἐπλησίασαμε. Ἦτο ἕνας νέος τριάντα χρόνων, ἰσχνός, χλωμός, μὲ μαύρα γένεια. Τὰ δύο γαλανά του μάτια ἦσαν σὰν μαχαίρια κοφτερά. Ἦταν μαυροντυμένος, μὲ ἕνα μαύρο σκούφο στὸ κεφάλι, ὅπως οἱ ἱατροὶ τοῦ 17ου αἰῶνος. Ἐκτύπησε καλὰ: ἦταν μὴν νυκτερίδα!

—Τώρα θυμῶμαι, εἶπα ἐγώ. Εἶνε ἡ εἰκόνα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ κανεὶς στὴν οἰκονομίαν μας δὲν ἤξερε ποῖος ἦταν. Ὅταν ἦμουν μικρὸς καὶ παύσας τὴν νταντὰ μου «ποῖος εἶνε αὐτός;» μοῦ εἶλε: «Εἶνε ὁ μαύρος γιατρός!»

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελεωσῶ τὴν φράσιν καὶ ἡ Λάουρα ἔβριξε μὴ κραυγὴ καὶ ἐλιποθύμησε. Ἐτρεψεν γιὰ γιατρόν, ἐνῶ ἡ καμαριέρα τὴν μετέφερε στὸ κρεβάτι.

Δὲν εἶνε τίποτα! Μία ζαλάδα! εἶπε ὅταν συνήλθε ἐντὸς ὀλίγου. Μ' ἐκούρασε ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ παλατιοῦ! Εἶμαι καλὰ τώρα!

Ἐπέρασαν δύο ἡμέρες χωρὶς κανένα ἐπεισόδιον. Ἐν τούτοις ἐκατάλαβον ὅτι ὁ χαρακτήρας τῆς γυναίκας μου μετεβλήθη. Ἀπὸ εὐθυμῆς ἐγενε μελαγχολική. Ἡ ἀνησυχία μου ἐμεγάλωσε ὅταν ἕνα πρωὶ τὴν εἶδα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ κρεβατοῦ.

Τὴν ἐρώτησα τί ἤθελε ἐκεῖ μέσα. Ἐκεῖνη μοῦ ἐπροφασίσθη ὅτι κατὰ τύχην ἐμπνε. Ἐγὼ τότε τῆς εἶπα ποὺ ἦταν ἀνεξήγητη καὶ ἡ μελαγχολία τῆς. Μόλις ἐπρόσθερα αὐτὰς τὰς λέξεις ἡ Λάουρα ἀνατρίχασε, μ' ἐκτύπησε στὰ μάτια καὶ ἀφοῦ ἀκούστησε τὸ ἕνα χεῖρ στὸν ὅμο μου:

—Σώπα! μοῦ εἶπε. Γιατὶ λὲς αὐτὰ; Ἀς φύγουμε!

Ἀλλὰ τὸ πρόσωπὸ τῆς ἦταν κάτωχρον καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐπνίγετο...

—Σὲ παρακαλῶ, ἄς φύγουμε! μὲ παρέκαλεσε καὶ μ' ἔσυρε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Ὁ δροσερὸς ἀέρας τοῦ πύργου τὴν ἀναζωογόνησε. Τότε ἐτόλμησα νὰ τὴν ἐρωτήσω:

—Θὰ μοῦ πῆς ἐπὶ τέλος, Λάουρα, τί συμβαίνει;

—Μὴ μὲ ρωτᾷς... εἶνε μὴ παιδικὴ κουταμάρα! μοῦ ἀποκρίθηκε καὶ μ' ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά τῆς. Ὅσο εἶσαι σὺ ἐδῶ δὲν φοβάμαι τίποτα στὸν κόσμο!

Ἡ ἀπάντησις, ἀντὶ νὰ μὲ καθυσχέλησιν, ἀπεναντίας μὲ ἀνησυχῆσε. Δὲν ἤξερε ἢ εἶχε λησμονήσει ὅτι σὲ τέσσερες ἡμέρες ἐπρεπε νὰ φύγω; Διότι δυστυχῶς ἐπρεπε νὰ ἐπιβῶ ἐνδὲς ἀγγλικῶν πολεμικῶν πλοίων διὰ τὴν γυνάμειαν τῶν πεζοναυτῶν.

Ἡ ἀναχώρησίς μου ἦταν ἀφορμὴ μεγάλης λύπης γιὰ μένα. Γιατὶ θὰ ἄφηνον μόνην τὴν ἀγαπημένην μου Λάουρα. Ὁ μόνος στὸν ὅποιον εἶχα ἐμπιστοσύνην ἦταν ὁ γερο-Πατρίκιος, ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματός μου.

Τὴν προτελευταία νύκτα συνέβη κατὰ τὸ ὁποῖον μὲ ἐρρίψεν εἰς ἀπελπισίαν. Ἐνῶ ε-

Μὲ τὸν τρόπον εἶδα τὴν Λάουρα μὲ ἕνα κερὶ στὸ χεῖρ

κοιμώμενον, ἀφηνείως ἐξέπνευσε. Καὶ μὲ τὸν ὅσον εἶδα τὴν Λάουρα, μὲ μίαν ῥόμπαν ἐπάνω τῆς καὶ μὲ ἕνα κερὶ στὸ χεῖρ. Ἐστεινε ἀνίστασιν καὶ ἐκτύπησε ἀπλάνως, σηκώνοντα τὸ κεφάλι. Ἐφάνετο σὰν νὰ ἐξέτρεπε κατὰ τὴν μάτιαν διὰ τὰς, μέσα στὰ ὁποῖα ἦσαν ζωγραφισμένοι οἱ τρέμους.

—Λάουρα! ἐφώνασα καὶ ἔτρεξε σιμὰ τῆς. Τί ἔχεις; Τί γυνεῖς;

Ἐκεῖνη ἀνατρίχασε, κατὰλευκῇ. Μ' ἐκτύπησε σιωπηλῇ, ἔπειτα ἐψιθύισε:

—Τίποτα! Μά... ἕνας θερμὸς... μοῦ φάνηκε... Πέσε ὅμως πάλι στὸ κρεβάτι... δὲν εἶνε τίποτα... γελᾶσθαι!

Ἄλλ' ἔτρεψε ὅλη. Ἡθέλησα νὰ τὴν παρηγορήσω. Καὶ μόνον ὅταν ἔπεσα σιμὰ τῆς ἤσυχσε καὶ μοῦ χαμογέλασε.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα ἐπέρασε μὲ τὰς προετοιμασίας. Τὴν νύκτα δὲν ἐκοιμήθηκα, γιὰ εἶχα πολλὰ πράγματα νὰ ἐτοιμάσω καὶ νὰ ταπεινωθῶ. Ἡ Λάουρα ἤθελε νὰ μὲ συντροφεύσῃ, ἀλλὰ τὴν παρεκάλει νὰ κοιμηθῇ. Ἐντὸς ὀλίγου ἀκούσα μὴ κραυγὴν στὸν δωματίον τῆς. Καὶ ἀμέσως κατόπιν παρουσιάσθηκε στὸ κατώφλι καὶ μὲ ρώτησε:

—Πέσε μοῦ... ἀκούσεις; Ἡ μήπως γελᾶσθαι καὶ ἀποψῆ; Καὶ μ' ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς τρομαγμένη. Δὲν εἶνε λοιπὸν νυκτερίδες εἰς τὸν πύργον; Ὀνειρεύθηκα;

—Ἐκατάλαβα! εἶπα. Εἶνε πάλι τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνον κάδρο ποὺ σὲ βασανίζει. Μὰ τί φοβάσαι τὴν νυκτερίδα τοῦ κἀδρου; Μήπως ζωντανεύσῃ; Χά, χά, χά! Γιὰ νὰ ἡσυχᾷς ὅμως θὰ κοιματισθῶ τὸ κάδρο.

—Ὁχι! Ὁχι! ἐφώνασε ἐκεῖνη δυνατὰ. Φθάνει νὰ τὸ βγάλῃς ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ τὸ βάλῃς σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς πύργους. Μὰ μὴ τὸ σχίσῃς... Σέρεις ποῖος εἶνε ζωγραφισμένος;

—Μεῖνε ἡσυχῇ. Ὁ καλὸς Πατρίκιος θὰ σὲ φροντίσῃ πάντοτε! τῆς εἶπα.

Ἐχαμογέλασε ἀνάμεσα ἀπὸ δάκρυα. Τέσσερα ἄλλα ἐκίνησαν σὲ λίγο σφύροντας τὸ ἀμάξι ποὺ θὰ μὲ ἐπῆγαινε στὸ Λονδίον, ἀπ' ὅπου θὰ ἐπαρκαλιζόμουν.

Καλλίτερα ὅμως νὰ μὴν ἐφευγα, ἐσυνέχισεν ὁ Ἄγγλος. Ἐταξιδεύσαμε εἰκοσι ἡμέρες τώρα, ὅταν ἔλαβα τὸ πρῶτον τῆς γραμμᾶς. Μοῦ μιλοῦσε γιὰ χίλια μικροπράγματα. Καὶ ἐτελείονε μὲ τὴν ἐρώτησιν: «Θὰ ἔχῃς γυρίσει στὰς 26 Νοεμβρίου;»

Μὰ γιατί στὰς 26 Νοεμβρίου; ἐσκέφθηκα. Δὲν θυμῶμαι νὰ ἦταν καμμία ἐπέτειος. Τῆς ἀπάντησα ὅτι εἶμαι καλὰ καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῇ, γιὰτὶ δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ μπορούσα νὰ γυρίσω πρὸ τοῦ Ἰανουαρίου. Πέρασαν ἄλλες δώδεκα ἡμέρες καὶ λαβαῖνον ἕνα ἄλλο γράμμα, τὸ μοιραῖον γράμμα τῆς ἐξομολογήσεως. Τὸ ἔχω πάντα σ' αὐτὸ τὸ κουτί. Νὰ το!

Στὸ τραγικὸ αὐτὸ γράμμα μοῦ ἔγραφε:

«Ἀγαπημένε μου. Δὲν πρέπει νὰ σοὺ κρύψω πλέον τὴν ἀλήθειαν. Πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶ πρὶν ἢ ἐκδίκῃς τὸν μὲ φθάσῃ, πρὶν σκοτωθῇ μακριὰ σου, ἐδῶ εἰς τὸν πύργον, τὸν ὁποῖον δὲν θ' ἀφήσω παρὰ νεκρὴν γιὰ νὰ μὴ στὸν τάφον τῆς οἰκονομίας Ὀνέλ. Ἀκούσε καὶ μὴ μὲ κατηγορήσῃς, διότι κανένα κακὸ δὲν σοὺ ἔκανα, οὔτε μὲ τὸ νοῦ...»

Πρὶν σὲ γνωρίσω, ἕνα ἀκριβῶς χρόνον, σὲ μὴ ἐκδρομῇ στὴν Φλωρεντία, συνήνησα ἕνα ξένον ἱατρὸν, ἕνα κλωμὸν Ἰσπανόν, μὲ κατὰμυρα γένεια, μὲ μάτια διαπεραστικά. Εἶχε μίαν παράξενον γοιτείαν, καὶ μὲ κατέκτησε μὲ μὲ ἐπλησίασε. Μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ δνεῖρά του, γιὰ τὰ σχέδιά του, γιὰ ἕνα μέλλον δόξης καὶ τιμῶν.

Τὸν ξαναεἶδα στὴν Φλωρεντία καὶ ἐγίνετο φίλοι. Μοῦ ἐξομολογήθη τὸν ἐρωτὰ του. Δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἀρνήθω, νὰ ἀντιστάθω. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν φτωχός, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ἀπερῆσαν ὥστε νὰ μὴ θέλῃ νὰ δεχθῇ τὴν προίκα μου ὡς ἐλεημοσύνην, μοῦ ἐπέβαλε νὰ τοῦ ὀρκισ

πιστήμων, ὁ γνωστὸς μετὰ τὸ ὄνομα «Μαῦρος γιαντρός», λόγῳ τῆς μαύρης κόμης του.

»Ἡ εἰδησις αὐτὴ μετέδωκε τρομερὰ. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἠσθάνθη ὅτι κάθε δεσμὸς ἐλύετο πλέον μαζί του. Καὶ δὲν ξέρω γιατί ἐδοκίμασα ἀνακούφισιν. Μετὰ ἓνα μῆνα ἐγνώρισα ἐσέ, ἀγαπημένε μου. Ἡ καλωσύνη σου με ἐσκλάβωσε καὶ ἐγίνα δικὴ σου. Καὶ τώρα ἄκου τὸ τρομερὸ καὶ παράδοξο πρᾶγμα, ποὺ μόνος ἐσὺ θὰ μάθης. Ἐπίστευα ὅτι ὁ παλαιὸς δεσμὸς εἶχε τελειώσει μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου. Εἶχα λησμονήσει τὴν ἐκδίκησιν!... Καὶ μίαν ἡμέραν ἐκεῖνος μου παρουσιάσθη, ἐδῶ, εἰς τὸν πύργον σου, στὸ κάδρο ἐκεῖνο ποὺ εἶδαμε μαζί. Εἶδα πάλι τὸ γλωμὸ πρόσωπό του, τὰ μαῦρα του μαλλιά, τὰ διαπεραστικά μᾶτια του. Καὶ κρατοῖσε στὸ χέρι, θυμάσαι; μιὰ νυκτερίδα! Μοῦ ἐφάνηκε ὅτι ἡ νυκτερίδα ἐκείνη ἐκινούσε τὰ πτερά της καὶ ὅτι τὸ στόμα της μοῦ ἐψιθύριζε: —Εἰκοσι εἴς Νοεμβρίου! Ἡταν ἡ ἡμέρα τῆς καταδίκης μου καὶ μοῦ τὴν ἐκήρυττε τὸ κάδρο αὐτὸ ποὺ ἦταν διακόσια χρόνια στὸ σπίτι σας!

»Ἀπὸ τότε ἐκατάλαβα ὅτι ἦμουν χαμένη. Κάθε νύκτα ἄκουγα τὸ κτύπημα τῶν πτερῶν τῆς νυκτερίδας. Ἦχοτερο νὰ μοῦ ὑπεθυμίσῃ τὴν μοιραίαν χρονολογίαν. Ἡθέλησα νὰ παρηγορήσω τὸν ἑαυτὸ μου κατ' ἀρχάς. Δὲν σοῦ εἶπα τίποτε. Καὶ ὅταν ἐφυγες ἦλθε πάλι ἡ νυκτερίδα καὶ κάθε νύκτα με ἐπισκέπτεται. Τώρα ἂν θέλῃς νὰ με σώσης πρέπει νὰ εἴδῃς ἀμέσως. Ἀλλ' ἐπειδὴ καταλαβαίνω ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ με σώσῃ, εἶλα τοῦλάχιστο νὰ με ἴδῃς ποὺ θὰ πεθάνω.

»Ἐξάλλος ἐτηλεγράφησα στὸ Ἀγγλικὸν Ναυαρχεῖον ἐκθέτων λόγους ἐπιτακτικούς καὶ ζητῶν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψω στὴν Ἀγγλία. Ἦλθε τέλος ἡ ἄδεια καὶ ἐσπευσα νὰ γυρίσω. Ὅταν ἐφθάσαμε στὴν Ἀγγλία, ἐρώτησα τὸν πρῶτον τυχόντα:

—Τί ἡμέρα εἶνε σήμερ;
—Παρασκευὴ, εἰκοσι ἐπὶ Νοεμβρίου!
»Ἐφθανα ἀργά. Πράγματι, εἰς τὸν πύργον μου, μόλις ἐφθασα, με ὑπεδέχθη ὁ Πατρικίος κλαίων:

—Ἐλάτε νὰ τὴν φιλήσετε νεκρή! μοῦ εἶπε.

»Ἦταν κατάλευκη, μέσα στὰ λευκὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ. Τὸ πρόσωπό της εἶχε ἓνα χαμόγελο... ποὺ θὰ τὸ εἶχε φυλάξει ἀσφαλῶς γιὰ μένα.

»Ὅταν ἠσούασα κάπως, ὁ Πατρικίος μοῦ διηγήθη ὅτι τὴν νύκτα ἄκουσε φωνές, ἔτρεξε, ἐκτύπησε τὴν πόρτα της, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπάντησε. Ἐσπασε τὴν πόρτα καὶ τὴν βρῆκε πεθαμένη στὸ κρεβάτι. Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πῶς πέθανε. Ἐγὼ ὅμως ἤξευρα. Ἐπειτα, γιὰ νὰ ἐπισημοποιήσῃ ἡ πεποίθησίς μου, εἶδα στὸ μέτωπό της ἓνα σημάδι, σὰν νὰ τὴν εἶχε κτυπήσῃ ἐκεῖ ἡ νυκτερίδα μετὰ τὸ φτερό της.

»Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπῆγα στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ «μαύρου γιαντροῦ». Ἀλλὰ εἶδα μίαν περίεργον καταστροφὴν. Ὁ ἐπιστάτης μοῦ εἶπε ὅτι τὴν νύκτα ἀκριβῶς ποὺ πέθανε ἡ Λάουρα, ἔκαμε ἓνα δυνατό ἀνεμο, καταιγίδα σωστή, ἡ ὁποία ἐκρήμνισε ἓνα μέρος τῆς πτέρυγος ἐκείνης καὶ ὅτι πέτρες εἶχαν πέσει καὶ ἐσχίσαι τὸ κάδρο. Πράγματι, τὸ εἶδος κουρέλια τὸ κάδρο καὶ μόνον δυὸ λαμπρὰ μᾶτια ἐδιόκριναν.

»Πρόκειται περὶ περιπτώσεως πολλῶν ἐποχῶν; Πρόκειται περὶ ἐνὸς ἀπὸ τὰ φαινόμενα ἐκείνα τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστήμη δὲν κατορθώνει ἀκόμη νὰ ἐξηγήσῃ; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν μπόρεσα νὰ δώσω ἀκόμη ἀπάντησι. Καὶ οὔτε ποτὲ θὰ τὸ κατορθώσω.

ΤΖΩΡΤΖ ΧΟΥΑΙΤ

Εἰς τὴν πόλιν τῶν ἀστέρων

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΤΟΥ 1930

ΓΑΜΟΙ, ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ, ΔΙΑΖΥΓΙΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1930.

Ἀρχίζει τὴν βασιλεία του με τραγικά γεγονότα, ἀλλὰ τελειώνει με δύο ρωμαντικούς γάμους.

3.—Ἡ Μαίρη Ἀστορ χηρεῖται ἀπὸ ἓνα ἀεροπορικὸν δυστύχημα, ποὺ κόστισε τὴ ζωὴ στὸν Κέννεθ Ἀουκ καὶ σὲ 10 ἐπιβάτες.

26.—Ὁ Γκράντ Ουΐδερς καὶ ἡ Λορέντα Γιούνκ φεύγουν κρυφά, παρὰ τὴν ἀντίστασι τῶν γονέων των, καὶ παντρεύονται στὴν Ἀριζόνα.

28.—Βιργινία Μπράουν Φέιρ παντρεύεται μετὰ τὸν Ντοκ Ουόρν.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἀέρας, βροχὴ καὶ κρύο, ἀκόμη καὶ στὸ γλυκὸ κλίμα τῆς Καλιφορνίας. Ἐκτός ἀπὸ ἓνα-δύο ἀρραβῶνας, ἡ μέρες του εἶνε γεμάτες ἀπὸ διαζύγια καὶ μαλώματα.

17.—Ὁ Χάρρυ Ρίτεμαν ἀποχαιρετᾷ τὴν Κλάρα Μπόου, ποὺ φεύγει γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ...λησμονεῖ νὰ τὴν φιλήσῃ. Εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους. Ἡ Κλάρα κλαίει ὅλα τὰ δάκρυα τῆς ψυχῆς της.

18.—Τὸ πρῶτο διαζύγιον τῆς χρονιάς. Ἡ Μαρία Κόρντα χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα της Ἀλεξάντερ Κόρντα. Αἰτία ἀσυμφωνία χαρακτῆρος.

19.—Ἡ Μίλντριτ Λαρρὶς, πρῶν σύζυγος τοῦ Σαρλῶ, ζητεῖ διαζύγιον ἀπὸ τὸν δεῦτερον ἄνδρα της, Ε. Τ. Μάκ Γκόβερν.

24.—Ἡ κ. Μίλντριτ Ἀρνολτ ἐνάγει εἰς τὸ δικαστήριον τὴν Πρίσκίλλα Ντὴν καὶ τὸν...κοινόν τους σύζυγον Λέλη Ἀρνολτ ἐπὶ διαμύχῃ.

25.—Ἡ κ. Τζιμ Τουλκ ζητεῖ διαζύγιον.

29.—Ἡ ἐφημερίδες ἀποκαλύπτουν ὅτι ἡ Ντόροθυ Ρέβερ καὶ ὁ Τσαρλς Τζόνσον παντρεθῆσαν κρυφά πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνον.

28.—Ἡ Ἐλὲν Κοστέλλο ἀγγελεῖ τοὺς ἀρραβῶνας της μετὰ τὸν Λόουελ Σέρμαν.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἀκόμη ὁ ἀέρας φυσάει, ἀλλὰ μερικὰ εἰδύλλια κι' ἓνας μεγαλοπρεπὴς γάμος λέν ὅτι ἡ ἀνοιξὶς πλησιάζει.

1.—Ἡ Ἄλις Ουάιτ φεύγει γιὰ τὸ Σικάγο καὶ ἀναγγελεῖ τὸν ἀρραβῶνα της μετὰ τὸν Σ. Μπάρτλετ.

14.—Ἡ Ἐλὲν Κοστέλλο παντρεύεται μετὰ τὸν Λ. Σέρμαν. Ἡ Ντολорὲς Κοστέλλο εἶνε παρόνυμφος. Ἡ ἐργασία τοῦ Στούντιο τοὺς ἐμποδίζει ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου.

18.—Ἡ Ἐνθὺ Μάιγερ παντρεύεται μετὰ τὸν Ουίλλιαμ Γκέτζ, μέσα σὲ μιὰ ἀποθεωτικὴ ἐορτὴ ἀνθρώπων. Ἐξαιρέτικοι ἀστερες τοῦ κινηματογράφου εἶνε καλεσμένοι. Ὁ πρόεδρος Κοὐλιτζ καὶ ὁ Χούβερ τοὺς στέλλουν δῶρα.

26.—Ὁ Μπέρτ Λίττελ παντρεύεται μετὰ τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ Γκρέϊς Μένκεν. Εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ παντρεύεται μετὰ τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ. Ἡ πρώτη ἦτο ἡ Κλαίρ Ουίντσαρ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Παρ' ὅλον ποὺ ἡ ἀνοιξὶς εἶνε κοντὰ καὶ ἡ ἀνθισμένης λεμονιῆς σκορποῦν φρώματα, τὰ διαζύγια πέρνουν καὶ δύνουν.

3.—Ἡ Μάρτζορι Ραμπὼ ἀρραβωνιά-

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΝΕΑ ἀπὸ Ποντιού

—Εἰς τὸ Λονδίνον συνέβη ἐσχάτως νὰ πρωτότυπον αὐτοκινητικὸν δυστύχημα.

—Εἰς ἓνα σταυροδρόμι συνεκρούσαν τρία αὐτοκίνητα, ἐρχόμενα ἐκ τῶν διαφόρων ὁδῶν.

—Τὸ πρωτοφανὲς δὲ εἰς τὴν περιπτῶσιν αὐτὴν εἶνε ὅτι κανεὶς ἐκ τῶν ἐκπεπνόντων δὲν ἐπαθε τὴν ἐλαχίστην ἀρρωχήν...

—Ἐάν ἦσαν ἔτσι ὅλα τὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα, τότε ποῖς στή γῆμας...

—Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἦνοιξε σφοδρὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ἱατρῶν.

—Οἱ ὅποιοι ἔχουν διαφευγῇ εἰς διαμερίδας: τοὺς κεκρυμμένους ὑπὲρ τῆς κρεωφαγίας καὶ τοὺς ἐναντίον αὐτῆς.

—Οἱ μὲν ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ κρέας ὠφελεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ δὲν δύναται ν' ἀντικατασταθῇ ἀπὸ οὐδεμίαν ἄλλην τροφὴν.

—Οἱ δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τρέφεται μετὰ φυτικάς οὐσίας, ἀπὸ τοῦ ἐξασφαλίζουν ὑγίαν καὶ μακροβιότητα.

—Ὁ ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο παρατάξεων διεξάγεται ἀπὸ τῶν σπηλαίων ἐφημερίδων, ὅπου ἐκθέτουν τὰς γνώμας τῶν οἱ διασημότεροι τῶν ἱατρῶν.

—Καὶ ὁ κόσμος δὲν ξέρε τί νὰ κρίνῃ. Νὰ τρώγῃ κρέας ἢ ὄχι;

—Ἀς σημειωθῇ παρεμπιπτόντως ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε μονομανεῖς εἰς τὴν ζήτημα τοῦ φαγητοῦ.

—Ἀκολουθοῦν αὐστηρῶς τὰς ἱατρικὰς ὑποδείξεις καὶ κανονίζουν τὸ μενοῦ τοῦ φαγητοῦ των σύμφωνα μετὰ τὰς ἱατρικὰς συνταγὰς.

—Γι' αὐτὸ δὲ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ φέρουν γενικῶς ἀπὸ τὸ στομάχι τους.

—Συμπέρασμα: Γρῶτε δὲ τὰς σὰς σεῖ...

—Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Ἀμερικανῶν ἱατρῶν, ἄς σημειωθῇ ὅτι οἱ γυναικες ποὺ εἶνε γνωστοὶ ὡς αὐθενταί εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶνε εὐρωπαῖοι.

—Εἰς αὐτοὺς καταφεύγουν οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖται, διότι ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν τὴν παίρνουν ὡς ἱατρικὴ καὶ δὲν γίνονται καλὸι γυναικες...

—Μεταξὺ τῶν ἱατρικῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἀμερικῆς ἐξέχουσιν θέσαν καὶ τῆς ἑλληνικῆς. Τὴν ἀνοίγει, ὡς ἦτο ἄλλοτε ἐγκατεστημένος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡδὴ δὲ ἀπὸ μερικῶν ἐτῶν ἐξοικετὴν τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ Βοστώνῃ.

—Εἶνε γνωστὸς εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Ἀμερικὴν ὡς «ἄσος» τῆς ἱατρικῆς.

—Μεταξὺ τῶν ἱατρικῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἀμερικῆς ἐξέχουσιν θέσαν καὶ τῆς ἑλληνικῆς. Τὴν ἀνοίγει, ὡς ἦτο ἄλλοτε ἐγκατεστημένος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡδὴ δὲ ἀπὸ μερικῶν ἐτῶν ἐξοικετὴν τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ Βοστώνῃ.

—Εἶνε γνωστὸς εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Ἀμερικὴν ὡς «ἄσος» τῆς ἱατρικῆς.

—Μεταξὺ τῶν ἱατρικῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἀμερικῆς ἐξέχουσιν θέσαν καὶ τῆς ἑλληνικῆς. Τὴν ἀνοίγει, ὡς ἦτο ἄλλοτε ἐγκατεστημένος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡδὴ δὲ ἀπὸ μερικῶν ἐτῶν ἐξοικετὴν τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ Βοστώνῃ.

—Εἶνε γνωστὸς εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Ἀμερικὴν ὡς «ἄσος» τῆς ἱατρικῆς.

—Μεταξὺ τῶν ἱατρικῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἀμερικῆς ἐξέχουσιν θέσαν καὶ τῆς ἑλληνικῆς. Τὴν ἀνοίγει, ὡς ἦτο ἄλλοτε ἐγκατεστημένος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡδὴ δὲ ἀπὸ μερικῶν ἐτῶν ἐξοικετὴν τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ Βοστώνῃ.

—Εἶνε γνωστὸς εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Ἀμερικὴν ὡς «ἄσος» τῆς ἱατρικῆς.

—Μεταξὺ τῶν ἱατρικῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἀμερικῆς ἐξέχουσιν θέσαν καὶ τῆς ἑλληνικῆς. Τὴν ἀνοίγει, ὡς ἦτο ἄλλοτε ἐγκατεστημένος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡδὴ δὲ ἀπὸ μερικῶν ἐτῶν ἐξοικετὴν τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ Βοστώνῃ.

—Εἶνε γνωστὸς εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Ἀμερικὴν ὡς «ἄσος» τῆς ἱατρικῆς.

—Μεταξὺ τῶν ἱατρικῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἀμερικῆς ἐξέχουσιν θέσαν καὶ τῆς ἑλληνικῆς. Τὴν ἀνοίγει, ὡς ἦτο ἄλλοτε ἐγκατεστημένος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡδὴ δὲ ἀπὸ μερικῶν ἐτῶν ἐξοικετὴν τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ Βοστώνῃ.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ἘΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΦ...

Λονδίνον, καὶ δὲν ἦσαν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐποιοῦντο στὴν ἀγορά. Γιὰ τὸν Τιμ εἶχαν ὅμως καὶ τὴν ἄλλην ἐνδιαφέρουσαν ιδιότητα, ὅτι ἦσαν ἐντελῶς ἰδία μετὰ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε βρῇ στὴν σιγαροθήκη τοῦ Ζέλφ.

Τὰ τρία σιγαρέττα ἦσαν στὸ ἑδαφος μαζί, σὰν νὰ εἶχαν εἰσθῇ ἐκεῖ ἐπίτηδες. Κανένα δὲν ἦταν ἀναμμένο καὶ ἐπάνω στὰ τρία, ὁ Τιμ διέκρινε τὸ σημάδι ποὺ εἶχε ἀφήσει ἡ λαστιχένια λωρίδα τῆς σιγαροθήκης, ποὺ τὰ σιγαροῦσες στὴν θέσι τους.

Ὅστε λοιπὸν τὰ εἶχε εἶξει ἐκεῖ ὁ Ζέλφ... Ὁ Ζέλφ εἶχε ἔλθει στὸ νεκροταφεῖο τὴν προηγούμενη νύχτα...

Ὁ Τιμ ἀρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βρῇ ἱγνη αἵματος καὶ ἐπροχώρησε κατὰ μῆκος τοῦ τοί-

—Μὴν εἰσθε παράλογος. Γιατί νὰ θέλω νὰ φύγω;

—Χωρὶς ἐξαιρέσεις κάθε πέτρα, ἀλλὰ χωρὶς ἐπιτυχία. Καθὼς ἐγύριζε ἀργὰ πρὸς τὴν ἐπαύλι μίαν νέα ἡλὸς εἰς προπύργιον τοῦ, μέσα στὴν οὐχίαν. Ἦταν ἡ Μαίρη Γκρηφ.

—Δὲν εἶχα διδάξει νὰ κοιμηθῶ, εἶπε ἡ μὲς Γκρηφ, χαμογελῶντας. Ἐπειτα, μετὰ διαδωρόν τόνον ἐπρόσθεσε: Ἐδράκατε τίποτε;

—Τίποτε, εἶπε ὁ Τιμ, ἐκτός ἀπὸ αὐτὰ ἐδῶ.

Τῆς εἶδε τὰ τρία τσιγάρα καὶ τῆς εἶπε καὶ γιὰ τὴν σιγαροθήκην τὴν ὁποίαν εἶχε βρῇ. Ἡ Μαίρη δὲν ἔκαμε κανένα σχόλιον.

—Δὲν εὐφράκατε κανένα... πρόσσω; Ἀλλὰ, ἡλὸς νὰ πῶ, δὲν ὑπῆρχαν ποθεῖν ἱγνη τοῦ διωκόντος; ῥώτησε μετ' ἀνσυχίας.

—Ὁχι, φαίνεται ὅτι κατὰρθετε νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ἡ ἀστυνομία κάνει ἐρευνὰς σὲ ὅλα τὰ χωρία. Εἶνε ἀκόμη πολὺ γρήγορα γιὰ νὰ ἀνακρινθοῦν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.

—Ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸν βροῦν... εἶπε ἡ Μαίρη μετ' ἀνσυχίας.

Ἐκαμε νὰ φύγῃ ἀλλὰ ὁ Τιμ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Γιατί τὸ εἶπατε αὐτό, Μαίρη;

Αὐτὴ ἐγαμὸνέλασε βεβιασμένα.

—Δὲν ξέρω... ἴσως νὰ εἶνε ἀπὸ ὑστερία! Ἡ μάλλον ἔχω ἐγκληματικὴν ψυχὴ μέσα μου... Κάποτε εἶχα κλέψει ἐβδομήντα λίρες! Μὴ χαμογελάτε, νὰ τίς ἐκλεψα... Ἐβδομήντα λίρες σὲ χαρτονομίσματα ἀπὸ ἓνα σι-

δερένιο κουτί. Ἦμουν πολὺ ἀπελπισμένη, δὲν ξέρετε πόσο ἀπελπισμένη ἦμουν!...

Ἐφαίνετο κυριευμένη ἀπὸ ἀπερίγραπτη συγκίνησι καὶ ὁ Τιμ ἐκατάλαβε ὅτι τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Εἶχε κλέψει κάποτε ἐβδομήντα λίρες, καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶχε καταστήσει γι' αὐτὴν μιὰ ἔμμενη ιδέα. Καὶ ἡ ιδέα αὐτὴ τὴν ἐκυρίαυε μετὰ τὴν δύναμιν τῆς τότε ποὺ εἶχε ὑποστῇ ἕναν ἰσχυρὸ νευρικὸ κλονισμό.

—Ἐλέψατε ἐβδομήντα λίρες, εἶπατε; εἶπε ὁ Τιμ γελῶντας. Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε! Ἐγὼ κάποτε ἐκλεψα λίρες! Εἵμαστε, λοιπόν, καὶ οἱ δύο μας συνάδελφοι... Ἀφού, μάλιστα, κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο μας δὲν ἀνεκαλύφθη...

—Ἐγὼ εἶχα ἀνακαλυφθῇ! ἐφώνασε μετὰ βραχνὴν φωνή, ἡ μὲς Γκρηφ. Ἀμέσως μετὰ τὴν κλοπὴν... Καὶ δὲν εἶχε κανεὶς τρόπον νὰ ἐφεύγῃ. Δὲν ἐδοκίμασα, μάλιστα, καθόλου νὰ πῶ ψέματα...

Ἡ νέα ἀνέπνεε γρήγορα καὶ ὅταν ὁ Τιμ ἔπιασε τὸ χέρι της τὸ ἐννοιωσε νὰ τρέμῃ.

Αὐτὴ τὸν ἀκολούθησε χωρὶς καμμίαν ἀντίρρηση.

—Σὰς εἶχα πῇ νὰ κοιμηθῇτε, εἶπε ὁ Τιμ, ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν με ἀκούσατε καὶ γι' αὐτὸ ἔχετε κάποια ταραχὴ. Ἀλλὰ εἶνε ἓνα θαυμάσιο πρῶτο... Μποροῦμε νὰ φάμε κάτι!

Ὅταν ἐπλησίαζαν στὸ σπίτι, ἡ μὲς Γκρηφ τοῦ εἶπε με ἀταξία ὅτι εἶχε ἦδη τηλεφωνήσει τὰ νέα στὸν κ. Ἀουράιτ καὶ ὅτι ὁ γέρος θὰ ἐρχότανε σὲ λίγες ὥρες.

—Δὲν θέλω νὰ φάω τίποτε, ἐπρόσθεσε. Εἶνε ἀκόμη πολὺ νωρίς... Θὰ δοκιμάσω ἀλήθεια νὰ κοιμηθῶ λίγο.

Ὁ Τιμ τὴν ἄφησε στὴν ἀρχὴ τῆς μεγάλης σκάλας ποὺ ἀρχίζε ἀπὸ τὸν κρῖο καὶ εὐφρόνως προβάλλω.

Πιστεύω ὅτι ἡ μὲς Γκρηφ εἶνε πολὺ φρόνιμη.

Ὁ Τιμ ἐγύρισε ἐξαφνισμένος, ἀκούοντας τις λέξεις αὐτές. Δὲν εἶχε δὴ τὸν Στόκερ μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς αἰθούσης.

—Ἐσεῖς εἰσαγέτε; εἶπε χωρὶς νὰ κρῖθῃ τὸ θυμὸ τοῦ ὁ Τιμ. Ἀπὸ ποῦ ἐφαινόσαστε ἐδῶ;

—Ἦλθα ἀπὸ πίσω σας, κύριε. Εἶχατε πάει, νομίζω, στὸ νεκροταφεῖο μας.

—Πῶς τὸ ξέρετε αὐτό; ῥώτησε ὁ Τιμ με ἀπότομο τόνο.

—Ἀκολούθησα τὴν μὲς Μαίρη ὅταν ἐδῶνκε ἔξω καὶ εἶσι σὰς εἶδα, εἶπε ὁ Στόκερ με ψυχραιμία.

ταγή να παρακολουθήτε την μίς Γκρήαρ, ε;
— Όχι, κύριε, ο κ. 'Αουράιτ δεν μου είπε ποτέ τίποτε τέτοιο.

Στάς επτά ήλθε ο κ. 'Αουράιτ. Ήταν ένας γλωμός, τρεμουλιάρης γέρος με τραχειά φωνή. Τα μάτια του έπιδουσαν με καχυποψία από τον Τιμ στον Στόκερ και όλοι οι τρόποι του έδειχναν την απερίγραπτη δυσανεμία του.

— Τί είναι όλα αυτά! Τί είναι όλα αυτά! Μιλούσε με γοργόν και δυνατόν τόνο, που δεν τον έπεριμενε κανείς απ' αυτόν.

— Τί σημαίνει αυτό; Να φέρετε εδώ ένα σωφέρι, Τζόρνταν, και ο σωφέρι αυτός να βρούμετα σκοτωμένους... Μέσα στο σπίτι μου! Τί σημαίνουν όλα αυτά; Σου είχα γράψει και σου έλεγα ότι δεν ήταν ανάγκη να έλθεις εδώ. Μπορούσες να δής τους δικηγόρους μου στο Λονδίνο. 'Αν δεν έρχόσουν δεν θα συνέβαινε αυτό. Πού είναι ή μίς Γκρήαρ;

— Κοιμάται, κύριε... είπε ο Στόκερ.

— Σουπνήστε την... την θέλω. Έχω να γράψω μερικά πολύ έπειγοντα γράμματα.

— Άλλα και ή μίς Γκρήαρ έχει πολύ μεγάλη ανάγκη να κοιμηθώ, είπε ο Τιμ ψύχραιμα. Μπορείτε να μου υπαγορεύσετε έμένα τα γράμματά σας. Ξέρω αρκετά καλή στενογραφία.

Ο γέρος τόν εκύτταξε θυμωμένος, έδιστασε λίγο και έπειτα είπε:

— Έλα στο γραφείο μου!

Ο Τιμ τον ακολούθησε από το διάδρομο στο σκοτεινό δωμάτιό του.

— Κάθησε, Τζόρνταν, του είπε ο γέρος και με ένα στεναγμό εκάθησε και ο ίδιος έμπρός στο γραφείο του. Αυτούμαι πολύ που συνέβη αυτό το δυστύχημα, αλλά δεν μπορεί να επαγορευθώ. Υποθέτω ότι δεν έχετε ιδέα πού έσοκώσε τον σωφέρι;

— Δεν ξέρω τίποτε, είπε ο Τιμ.

— Ο φόνος έγινε μέσα στο σπίτι;

Ο Τιμ εκούνησε το κεφάλι του.

— Όχι, στον δρόμο. Φαίνεται ότι είναι ένας φόνος χωρίς ελατήριο. Δεν το είπα στην αστυνομία, αλλά ο σωφέρι προτού πεθάνει είπε ότι τον είχε χτυπήσει ο ίδιος άνθρωπος που είχε επιτεθεί κατά της μίς Γκρήαρ.

— Πώς!

Ο γέρος 'Αουράιτ τινάχθηκε μονομιάς όρθιος, κυττάζοντας με δρόνινο μάτια τον Τιμ. Το πρόσωπό του είχε γίνει κατάγλωμο. Μέσα στο βλέμμα του φαίνεται ή έκφραση του τρόμου, τον οποίον δεν μπορούσε να κρύψει.

— Αυτό είναι ψέμμα! Εφώναξε. Εκείνη δεν μου το είπε αυτό... 'Αν ήταν αλήθεια θα μου το έλεγε!

Όπως είχε σηκωθεί ξαφνικά, έτσι και σωριάστηκε στην πολυθρόνα του. Ο Τιμ ενόμισε ότι είχε λιποθυμήσει, αλλά ο γέρος έσηκωσε το χέρι του και δεν έδεδε καμιά βοήθεια.

— Είμαι πολύ καλά, εψιθύρισε. Υποφέρω από το στομάχι μου... Κάθησε στη θέση σου, κάθησε, Τζόρνταν.

Είχε ανάκτησει, πράγματι, όλην την ψυχραιμία του.

— Πέσμου τα όλα, είπε με σταθερή φωνή. Μη με συνερίεσαι Τζόρνταν. Είμαι πολύ ακοιδιάβετος σήμερα το πρωί. Στην ηλικία μου να μου τυχαίνουν αυτά τα φρικτά γεγονότα...

Ο Τιμ Τζόρνταν διηγήθηκε με λίγα λόγια όλη την ιστορία και ο γέρος άκουσε χωρίς να τον διακόψει καθόλου.

— Δεν ξέρεις τίποτε γι' αυτόν τον Ζέλφ; ρώτησε όταν έτελειωσε ο Τιμ την διήγησή του. Πούδς ήταν, από πού έρχόταν; Γιατί προσέλαβε ως σωφέρι αυτόν τον άνθρωπο; Γιατί τον έφερες εδώ; Όλα τα ίδια έκανες σ' όλη την ζωή σου. Δεν με λογάριζες έμένα ποτέ σου... Είσαι ένας ασυλλόγιστος, ένας έγωιστής!

Τόν είχε κυριεύσει πάλι ο θυμός, αλλά πίσω από τον θυμό του ο Τιμ διέκρινε κάποια φόβο, μιάν άνησυχία που ο γέρος δεν κατάρωθνε να την κρύψει. Διέκρινε επίσης ο νέος και το αίσθημα εκείνο της εχθρότη-

τος που ο κ. 'Αουράιτ του είχε δείξει πάντοτε.

— Θα ήθελα να μη σε είχα δη ποτέ στα μάτια μου και να μην είχα άκουσει για σε να! Εξακολουθώ ο γέρος με θυμό. Γιατί να μου φορτώσει ο πατέρας σου αυτό το βάρος; Άλλά θα δώσω άμέσως τέλος σ' αυτήν την κατάσταση. Οι δικηγόροι μου θα κανονίσουν το ζήτημα μαζί σου!

Ο Τιμ είχε μείνει άφωνος και δεν έδοκίμαζε να φέρει καμμία αντίρρηση στον χειμαρρό των προσηλητικών λόγων που έβγαλναν από το στόμα του γέρου.

— Μισώ αυτόν τον τόπο! Εξακολουθώ ο κ. 'Αουράιτ. Μισώ αυτό το σπίτι! Ο Θεός δεν φάνηκε ποτέ καλός σ' έμένα! Η ζωή μου ήταν αιώνιως γεμάτη βία...

Ο Τιμ εδάρχε την ευκαιρία να το σκάσει και ο γέρος έσυνέχισε άρεκτη ώρα την γριμία του χωρίς να αντίληφθώ άμέσως την άπουσία του άνεπιού του.

Ο Τιμ, φεύγοντας από το δωμάτιό του θείου του, έβγήκε στον μικρό κήπο, έπροχώρησε στην άλλη άκρη και έφθασε στην μεγάλη πόρτα του περιπτέρου που έχρησιμευε ως γκαράζ. Το περίπτερο αυτό ήταν έντελώς άπομονωμένο από το σπίτι και έφαινετο πολύ παλιό.

Ο νέος έκαμε τόν γύρο του κτιρίου και έπειτα έγυρισε στην μεγάλη πόρτα, όπου, με έκπληξή του, εδάρχε τον Στόκερ.

— Παράξενο κτίριο, δεν σάς φαίνεται, κύριε; είπε ο Στόκερ χαμογελώντας. Λένε ότι είχε κτισθώ κατά τόν δωδέκατον αιώνα και έχρησιμευε κάποτε ως φορτίριο...

— Τί είναι μέσα; τόν διέκρινε ο Τιμ.

Ο Στόκερ έβαλε το χέρι του στην τσέπη του, έθωπε ένα κλειδί και βάζοντάς το στην κλειδαριά το έστριψε και άνοιξε το ένα φύλλο της πόρτας. Ο Τιμ έπροχώρησε μέσα.

Έπερίμενε να βρή ένα άνακατεμένο σωρό από κουρέλια και έξαρθήματα αυτοκινήτων, τενεκέδες βενζίνης και μεγάλη άτασασσία, αλλά με έκπληξή του είδε ότι μέσα στο γκαράζ ύπληχε πολύ μεγάλη τάξις.

Εδρίσκοντο εκεί δύο αυτοκίνητα, ένα μεγάλο και ένα μικρότερο, καθώς και ένα ρυμουλκό γεωργικό αυτοκίνητο με πολύ δυνατή μηχανή.

— Πού είναι το αυτοκίνητο του Ζέλφ; ρώτησε ο Τιμ.

— Τό είχε άφήσει στο χωριό, κύριε. Ο κ. Λεντμπέτερ είναι πολύ ιδιότροπος σ' αυτό το ζήτημα και δεν θέλει να μπαίνουν ξένα αυτοκίνητα στο γκαράζ αυτό. Κάποτε είχε πιάσει φωτιά εξ αίτίας της άπροσεξίας ενός ξένου σωφέρι.

— Τίνος είναι αυτό το αυτοκίνητο; είπε ο Τιμ δείχνοντας το μεγάλο αυτοκίνητο.

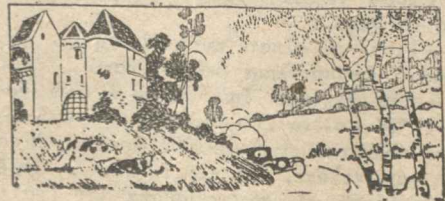
— Είναι του κ. Λεντμπέτερ, κύριε. Ο ιδιοκτήτης μας είναι μανιάδης αυτοκινήτιστής, όταν βρίσκεται εδώ. Το μικρότερο άνήκει εις τόν κ. 'Αουράιτ.

— Και το ρυμουλκό;

Ο Στόκερ έχαμογέλασε.

— Είναι δικό μας, κύριε. Είχαμε σκοπό να επιδοθώ στην καλλιέργεια ενός κτήματος... ο κ. Λεντμπέτερ είχε αγοράσει μιάν άρκετά μεγάλη έκταση, αλλά έπειτα άλλαξε γνώμη...

Ο Τιμ έξήτασε το ισχυρό ρυμουλκό χωρίς να δείχνει μεγάλη προσοχή. Πίσω από την θέση του οδηγού και κρεμασμένη στο πλάι του αυτοκινήτου ήταν μιά κουλούρα από συρματοπλεγμένο σχοινί. Το αυτοκίνητο ήταν σχεδόν καινούργιο και οι αλυσκωτοί τρο-

χοί του δεν ήταν καθόλου λασπομένοι. Ο Τιμ ρώτησε σχετικώς τόν οδηγό.

— Όχι, κύριε, άπήντησε αυτός. Το αυτοκίνητο αυτό δεν είχε δουλέψει ποτέ στο χωριό. Είχα συστήσει στον κ. Λεντμπέτερ να το πουλήσει, αλλά αυτός είναι πολύ ιδιότροπος. Δεν πουλάει ποτέ τα πράγματα που έχει αγοράσει. Φαντασθήτε ότι δεν δούλησε ποτέ πολύ μεγάλο ποσό που τού προσέφεραν για το σπίτι, ποσό πολύ άνωτερο από την αξία του. Άλλά βλέπω ότι σάς ενδιαφέρει ή κούραση με την οποία είναι πιασμένος ο κ. Λεντμπέτερ. Δεν θέλει να χρησιμοποιή κανείς πράγματα, προτού άφασισθώ πώς θα χρησιμοποιηθούν.

— Όστε αν ήθελες να βγάλεις έξω το ρυμουλκό δεν θα μπορούσες;

— Δεν υπάρχει λόγος να βγώ έξω το ρυμουλκό, έγώ δεν ξέρω καθόλου από μηχανήματα.

Ο Τιμ έβηκε από το γκαράζ χωρίς να δείχνει τίποτε το έξαιρετικό. Είχε κάμει όμως μιά ενδιαφέρουσα παρατήρηση. Η ο κ. Λεντμπέτερ είχε έλθει στο σπίτι πολύ προσφάτως ή ο Στόκερ έλεγε ψέματα. Γιατί πάνω στις πλάκες του δαπέδου ο Τιμ είδε καθαρά τα ίχνη που είχαν άφήσει οι έρωδοί τροχοί του ρυμουλκού, το οποίο β-σφαλώς είχε μετακινηθώ από την θέση του πολύ προσφάτως.

Ο Τιμ Τζόρνταν είχε την άποψη να φέρη από την έπαυλη Κλέντς λίγες μέρες μετά την άφιξή του, αλλά ο μυστηριώδης ήπιος του Ζέλφ επέβαλλε την παραμονή του για να διευκολινή την άνάκριση που είχε ή-χισει.

Την πρώτη μέρα πολύ λίγο είδε την Μάρι. Οι τρείς τους έδειπνουν χωρίς να έπαλλάξουν σχεδόν καμμία λέξη. Ο κ. 'Αουράιτ άναβε από τόν θυμό κάθε φορά που ή δοκίμαζε να άρχει ή οποιαδήποτε κουβέντα. Μετά το δείπνο έπληρε την μίς Γκρήαρ με το γραφείο του και ο Τιμ έπασε κάθε έλαλη ότι θα την ξανάβλεπε το βράδυ εκείνο.

Άκριβώς όμως όταν έπληρε την άποψη να πάη να κοιμηθώ, ή νέα ξαναγίνασε στην τραπεζαρία με έκφραση πολύ κουρασμένη. Ο Τιμ έπρόσεξε καλλίτερα και είδε ότι ή πού είχε προσπαθήσει με κάθε τρόπο να τώ-ψη, αλλά ο Τιμ δεν ήταν δυνατόν να γίνει σθής.

Είχε, χωρίς άμφιβολία, κάτι να τώ-ψη. Ο Τιμ κατάλαβε ότι είχε ξαναγίνασε έ-πτης γι' αυτό, όταν την είδε να έρχεται και να κάθεται άπέναντί του.

— Λογαγέ Τζόρνταν, ο κ. 'Αουράιτ λέει ότι ή άνάκριση θα τελειώσει γι' ας μετριο-ριο. Θα φύγετε άμέσως για τόν Λονδίνο.

— Ναί, είπε αυτός έκπληκτος λίγο. Άλλά έγώ ενόμιζα ότι θα χρειασθώ να μείνω εδώ τουλάχιστο για μιάν εβδομάδα.

Η Μάρι έκούνησε το κεφάλι της.

— Ο κ. 'Αουράιτ λέει ότι μπορεί να έ-σπενθώ ή άνάκριση για σάς.

— Όστε θέλει να με ξεφορτωθώ άσπ-δυνατόν γρηγορώτερα; ρώτησε ο Τιμ χα-μογελώντας.

— Δεν θέλετε έσείς να φύγετε; άπήντησε αυτή. Και όμως θα έπρεπε να είστε χα-μενος γι' αυτό. 'Αν μπορούσα κι' έγώ...

— Έσώπασε άποτόμως.

— Άν μπορούσατε θα θέλατε να φύγετε; Και γιατί δεν φεύγετε;

Η νέα άνεστέναξε έλαφρά.

— Μην είστε παράλογος. Γιατί να θέλω να φύγω;

— Από την τσάντα που κρατούσε στο χέρι της έδωσε ένα φύλλο χαρτί.

— Όταν θα γυρίσετε στο Λονδίνο θα ή-χετε την καλωσύνη να στείλετε τούς άπο-γόρους σας να δούν τόν κ. 'Αουράιτ για να κανονίσουν το ζήτημα της μεταβίβασης της περιουσίας σας; Ο κ. 'Αουράιτ έπληρε πολύ να...

Έφάνη διστακτική για μιά στιγμή.

— Να με ξεφορτωθώ; συνέληξε ο Τιμ.

— Η μίς Μάρι χαμογέλασε έλαφρά.

— Κάτι τέτοιο...

(Άκολουθεί)

Η ΑΛΜΠΕΡΤΙΝΑ

Μέσα στο μικρό δωμάτιό που χρησι-μεύει για τραπεζαρία και για σαλόνι και που μαζί με μιά κάμαρα του ύπνου κατά-τι μεγαλύτερη και ένα σκοτεινό διαμέ-ρισμα μεταποιημένο σε κουζίνα, άποτε-λούσε όλο το άπαρτεμάν, ή 'Αλμπερτίνα καθότανε μπροστά στο τραπέζι όπου εί-χε τοποθετήσει ένα φτωχικό σεργίτιο του φαγητού, και περίμενε τόν Πώλ Σε-γ-βάζ, τόν άντρα της.

Ότε έραβε, ότε διάβαζε. Περίμενε βυθισμένη σε μιά νευρική άγωνία που άλλωστε και έχλώμενε το μικρό της προσωπάκι, το τόσο λεπτό και κανονικό κάτω από την εαυθιά τούφα των μαλλί-ων της... Θεέ μου! αν ο Πώλ μπορούσε να της έφερνε μιά καλή είδηση... Τούτη τη φορά φαίνότανε κάπως πιά βέβαιος για τόν έαυτό του... Και έπειτα, πρ-γματι, ή έφερόση του ήταν ενδιαφέρουσα, άξιο-πρόσχη, πρακτική... Θα πετύχανε άρα-γε, έπειτα από τόσες άποτυχίες;

Ο Πώλ μπήκε σκυμένος, και είπε πέ-φοντας πάνω σε μιά καρέκλα:

— Πτωχί μου γυναικούλα...

Γιά την 'Αλμπερτίνα, το κακοζεσταμέ-νο και κακοεπιλωμένο δωμάτιό γίνηκε άκόμη πιο κρύο, πιο φτωχικό. Μιά άγω-νία την διέτρεξε σύγκορμα σαν ένα φρι-κισμα και έσφράγισε τόν πρόσωπό της με μιάν έκφραση σκληρότητας, που την γερνούσε, το προσώπακι της εκείνο που της χαρούμενες ώρες είχε μιά χάρι παι-διαστική.

— Όστε πάλι τίποτα;

— Ναί, έλεγε 'έκείνος, άποκαωμένους. Είνε φρικτό! 'Ημουν τόσο βέβαιος πώς θα πετύχαινα τούτη τη φορά. Και χωρίς νάμαι αλσιδόκος, σου τ' όρκίζομαι άγά-πη μου. Άλλοίμονο! συνήθισα πιά να μην είμαι αλσιδόκος... Όταν τόν κυνη-γάει κανένας έτσι ή τούχη...

— Ό! σε παρακαλώ, πές μου τί συνέ-βηκε;

— Ναί. Άλλά πόσο ψυχρά μου μιλάς, 'Αλμπερτίνα, άγάπη μου.. Δεν φταίω έ-γώ, το έρείς.

— Ναί, το έξω... Λοιπόν;

— Λοιπόν, το έρείς ότι οι συνεταίροι, που έπρόκειτο ν' αναλάβουν την έφαρμο-γή της έφευρέσεώς μου, μου είχαν ύπο-σχεθώ να μου άπαντήσουν σήμερα τ' ά-πόγευμα. 'Ημουν άπολύτως σίγουρος...

Τι σημασία είχαν γι' αυτούς, που παί-ζουν μ' έκατομύρια, μερικές χιλιάδες φράγκων; Λοιπόν, πηγαίνω, και γίνομαι δεκτός έπειτα άπ' άρκετή ώρα άναμο-νής πράγμα που μου φάνηκε σαν κακό σημάδι—άπό τόν Ντόντλερ, μονάχα. Βλέ-πω έναν άνθρωπο ψυχρό, αδιάφορο που μου λέει: 'Εκείνη δεν έλάβαμε καμμία άπόφαση. 'Η ύπόθεσις σας παρουσιάζει μερικές δυσκολίες... Ο κ. Φενίγκαν, ο ό-ποιος άνέλαιβε να την μελετήσει, έχει πολλούς ένδοξασμούς... Δεν είπεν άκόμη όριστικώς όχι. Πρέπει να τού ξαναμιλή-σω γι' αυτό... Άλλά δεν θέλω να σάς δώσω μιά σοβαρή έλπίδα...'

— Ναί, αυτό είναι ένας τρόπος άρνήσε-ως, μουρμούρισε ή 'Αλμπερτίνα.

— Άλλοίμονο!... Άχι! δεν ξέρεις πόσο στενωχωρήκα... Δεν τολμούσα να θώβω έ-σώ πώ... Είπε άπλοτε... Και όμως ή έ-φευρέσις μου έχει άξια... Τό άντιλαμβά-νεσαι αυτό, δεν είναι έτσι, άγάπη μου;

— Ναί, ναί, το έξω, πρόσφερε εκείνη με κόπο, δίχως να μπορεί να βρή, όπως έ-λατε, τις κακές στιγμές, λόγια έπαρρη-νικά και έλπιδοφόρα. 'Ηθελε πολύ να ή-γαννε έκείνος να πλανιάσει. 'Εκείνος έ-πεσε κατά της δέκα, κουρασμένος από τις συγκινήσεις, παρηγορημένος λιγάκι από το έξασμα των παραπόνων του.

Η 'Αλμπερτίνα δεν άπήντησε. 'Εκείνος εξακολούθησε:

— Εδούλεψα τόσο πολύ... Είνε φρικτό, έπειτα από κόπους τόσων έτών... Καύμε-νη μου, μικρούλα, είναι να σπάη κανείς το κεφάλι του στον τοίχο... Άχι! αν δεν σ' είχα έσένα, τί θα γινόμουν; Είμαι τελείως άπελπισμένος...

Άρχισε να κλαίη, με το κεφάλι χαμένο ανάμεσα στα χέρια! Η 'Αλμπερτίνα τόν κύτταξε. Τόν λυπότανε, μιά πιοτερο λυ-πότανε τόν έαυτό της, και τὰ δάκρυα αυτά της άδυναμίας την έκνευρίζανε.

— Ό! σε παρακαλώ, μη κλαίς πιά!

— Δεν φταίω έγώ, είπεν έκείνος, παρα-

Περίμενε, βυθισμένη σε μιά νευ-ρική άγωνία.

Πονεμένα, άγωνίστηκα τόσο πολύ, άπό-κανα πιά! Μιά τέτοια άπογοήτευση...

— Έπειτα από τόσες άλλες, ψιθύρισε ή 'Αλμπερτίνα.

Εκείνος δεν άπήντησε και εξακολού-θησε να βογκάη.

— Πρέπει να φάμε, είπεν εκείνη επί τέ-λους.

— Δεν πεινώ καθόλου.

Όστόσο έφαγε μ' άρκετή δρεξί, έπει-τα από τó φαί εξαπλώθηκε σ' ένα φάτεγ-κα έγέμισε την πίπα του ξαναρχίζοντας τις κλάψεις του, έπαναλαμβάνοντας τις έ-δεις φράσεις για τις προσπάθειές του, για την έργασία του, για της άπογοη-ύ-σεις του. Μά περίμενε παρηγορία.

Καυμένη μου 'Αλμπερτίνα χρυσή μου πόσο δυστυχημένη είμαστε οι δύο... Δεν μου κρατάς καμία, αϊ... Όχι, όχι, είσαι ή μικρή σύνορφος τού βίου μου, ή άφο-σιωμένη και γεμάτη θάρρος. Το έρείς καλά πώς ο Πώλ σου, κάνει ό,τι μπει-ρεί.

— Ναί, ναί, το έξω, πρόσφερε εκείνη με κόπο, δίχως να μπορεί να βρή, όπως έ-λατε, τις κακές στιγμές, λόγια έπαρρη-νικά και έλπιδοφόρα. 'Ηθελε πολύ να ή-γαννε έκείνος να πλανιάσει. 'Εκείνος έ-πεσε κατά της δέκα, κουρασμένος από τις συγκινήσεις, παρηγορημένος λιγάκι από το έξασμα των παραπόνων του.

Μόνη, καθισμένη μπροστά στη θερμά-στρα όπου ξεψυχούσανε δύο άχανά κού-τουρα, ή 'Αλμπερτίνα άντιμετώπιζε την κατάσταση. Η κατάσταση αυτή της έκανε φρίκη και δεν μπορούσε πιά να την ύπο-φέρη. Όταν παντρεύτηκε τόν Πώλ Σε-γ-βάζ, έξη χρόνια πριν, τόν άγαπούσε και τόν έθαύμαζε μέχρι πάθους. 'Ητανε φτω-χός, μά θα μπορούσε πολύ γρήγορα να κασκήνηση τόν πλοούτον, [ταν βεβαία γι' αυτό, και [ταν υπερήφανη που θα μπο-ρούσε να τόν βοηθήσει, με την μικρή της προίκα που τούδωσε και που θα τού έ-πέτρεπε να έργασθώ χωρίς καμμία άμεση χρηματική φροντίδα. Και έργάστηκε, για να τούμε και τού στραβού το οικιακό, δού-λεψε μ' όλες του τις δυνάμεις, αλλά χω-ρίς έπιτυχία. Οι κακοτυχίες άκολουθήσα-νε ή μιά την άλλη τα λεπτά της προίκας είχαν έξαντληθώ, ήρθαν μέρες γεμάτες ταπεινώσι, τὰ μπιζού τ' άπερρόφησε τό ένεχυροδανειστήριο, έγιναν άγριες οίκο-νομίες παντού... Τώρα στο σπιτικό κούρ-νιασε ή άπόγνωση. Και τώρα ή 'Αλμπερ-τίνα δεν είχε πιά την έλπίδα να δή τόν Πώλ να έπιτύχη. Η σημερινή άποτυχία είχε καταστρέψει την λίγη έμπιστοσύνη που είχε μείνει στην ψυχή της νεαρής γυναικός! 'Επασε πιά να θαυμάζει τόν άντρα της; δεν ήταν ένας παραγνωρισμέ-νος γι' αυτήν όπως τό είχε νομίζει, έ-νας άνικανός. Δεν ήξευρε πιά αν τόν ά-γαπούσε, μά ήξευρε πολύ καλά πώς δεν θα μπορούσε πιά να ζήση μαζί του αυτή την ζωή. Δεν είχε πιά τό κουράγιο, παρά μόνον για μιάν άπόφαση που την σκέφθη-κε από καιρό, να φύγη. Μά πού να πάη τάχα; Άλλού. Προς μιά άλλη ζωή, που δεν θα έμαρνανε την όμορφιά της, που θα έξασφάλιζε όλα της, τα καπρίτσια, που θα της έπέτρεπε κάποια άνεση, πολυτέ-λεια, χαρά... Ένας άνθρωπος πλούσιος, που δεν της ήταν άντιπαθητικός, τόν πε-ρίμενε εδώ και μήνες... Έ, λοιπόν! ναί... Δεν ήθελε πιά να σκέπτεται τις κοινωνι-κές συνθήκες, την άρετή, την λύπη που θα άισθανότανε ο Πώλ, όλα αυτά που την είχαν συγκρατήσει ίσα με τώρα... 'Η-θελε να φύγη για να ζήση. Νά φύγη ά-ρριο κι' άλλος... Ο Πώλ, μονάχος του θα τὰ κατάρριε καλλίτερα, θα παρηγοριά-τανε.

Η φωτιά είχε σβύσει. Άνατρίχιασε, μά σκέφθηκε πώς ήταν ή τελευταίας φτώ-χιας που τραβούσε. Έπλάγιασε, άποφα-σισμένη, κοντά στον Πώλ, που κοιμότανε.

Τό πρωί είδε τόν Πώλ να βγαίνει, που της είπε ότι θα πήγαινε ως την ώρα του προγεύματος, να κάνει άκόμη μερικά δι-σβήματα φανότανα ξεκούρατος από τόν ύπνο, μιλούσε για τó μέλλον. 'Εκείνη μόλις συγκράτησε μιά κίνηση τών ώμων, συλλογίστηκε πώς δεν θα τόν έβλεπε πιά και δεν άισθάνθηκε σχεδόν καμμία συγ-κήση.

Όταν έμεινε μόνη, έτοίμασε μιά βα-λίτσα, έγέμισε ένα μικρό μπασόλο, έγρα-ψε λίγες γραμμές για να πη στον Πώλ την άπόφασή της.

Κατέβηκε για να πάρη ένα ταξί. Περ-νώντας άπυ τó θυρωρείο, ή θυρωρός της έστειλε ένα γράμμα. 'Ερριξε μιά ματιά στο φάκελλο. «Μπάντλερ και Φενίγκαν»

Η ΔΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

ΑΙ προσπάθειαι της αυστριακής άστου νομίας διὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.—Τὰ περιέργα ἔγγραφα τῶν αὐτῶν στριακῶν ἀστυνόμων.—Αἱ ἀστυνομικαὶ ἀναλύσεις τῶν ποιημάτων τοῦ Λεοπάρδου.—Ἐνας καυγᾶς γύρω ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ κόμητος Στεφάνου Θεοτόκη.

Ὁ τελευταῖος εὐρωπαϊκὸς πόλεμος μᾶς ἔκαμε νὰ γνωρίσωμεν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς λογοκρισίας. Ἄλλ' ἢ λογοκρισία αὕτη ἦτο πλεὺν ἢ παιγνιδάκι, συγκρινομένη μὲ μίαν ἄλλην λογοκρισίαν, ἀσκηθεῖσαν πρὸ ἐνὸς ἀκριβῶς αἰῶνος εἰς βάρος τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ σήμερον μεγάλη Δύναμις ἦτο ὑπὸ τὴν δουλείαν ξένων κυριαρχῶν. Μέγα μέρος αὐτῆς, ἰδίως ἡ Λομβαρδία καὶ ἡ Βενετία, ἦτο ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου δυνάστεως τῆς Αὐστρίας. Καὶ ἡ αὐστριακὴ διπλωματία, ἡ ὁποία τόσα θλιβερά δειγμάτια μισελληνισμοῦ ἔδειξε κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, δὲν ἔπαυε, προκειμένου νὰ καταδιώξῃ πᾶσαν προσπάθειαν ἀπελευθερώσεως τῶν διαφόρων λαῶν καὶ ἰδίως τῶν εὐρισκομένων ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἰταλικῶν τούτων χωρῶν, ἀνευρεθέντα, ἐδημοσιεύθησαν τὰ μυστικὰ ἔγγραφα τῆς ἀστυνομίας, περιέχοντα θαυμάσιον ὕλικόν καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλ' ἰδίως ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον εἶνε τὸ μέρος, ὅπου φαίνεται ποίαις καὶ ὁποῖας προσπάθειαι κατέβαλεν ἡ αὐστριακὴ μυστικὴ ἀστυνομία διὰ τὴν κατασκόπων τῆς ὅπως μὴ διαδοθῶν εἰς τοὺς λαοὺς αὐτοὺς αἱ φιλελεύθεραι ἀρχαὶ τὰς ὁποίας ἐγέννησεν ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Ἄλλοιμον εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἀνεκαλύπτει ὅτι εἶχεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην του ἐν ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὸν «Πίνακα τῶν ἀπηγορευμένων». Τὸν ἐπερίμεναν ποινὰ βα-

εδιάβασε, καὶ μὲ καρδιοκτύπι, χωρὶς νὰ διαστῇ καθόλου, τὸ ἀνοίξε.

Τὸ διάβασε, καὶ ἀνάσανε μ' ἀνακούφισιν. Ἡ δουλεία εἶχε γίνῃ. Οἱ δύο συνεταῖροι πῆραν τὴν ἀπόφασίν τους, τὴν προηγουμένη βραδυά. Προσέφεραν θαυμασίους δροῦς. Ἦσαν ὁ ἀμέσος πλοῦτος, ἡ πλουσία ζωὴ, ἡ ἐξασφαλισμένη ἀπὸ κάθε ἔννοια. Περίμεναν τὸν Πῶλ τ' ἀπόγευμα γιὰ νὰ υπογράψουν τὸ συμβόλαιον. Τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς ἡ Ἀλμπερτίνα, ξανανέβηκε σὺν ὅπτι τῆς. Ταχτοποιήσε ἀμέσως τὰ πράγματα τῆς γιὰ νὰ μὴ τὴν προλάβῃ ὁ Πῶλ, καὶ μεταχειρίστηκε τὸ γράμμα τῆς γιὰ ν' ἀνάψῃ τὴν σόμπα.

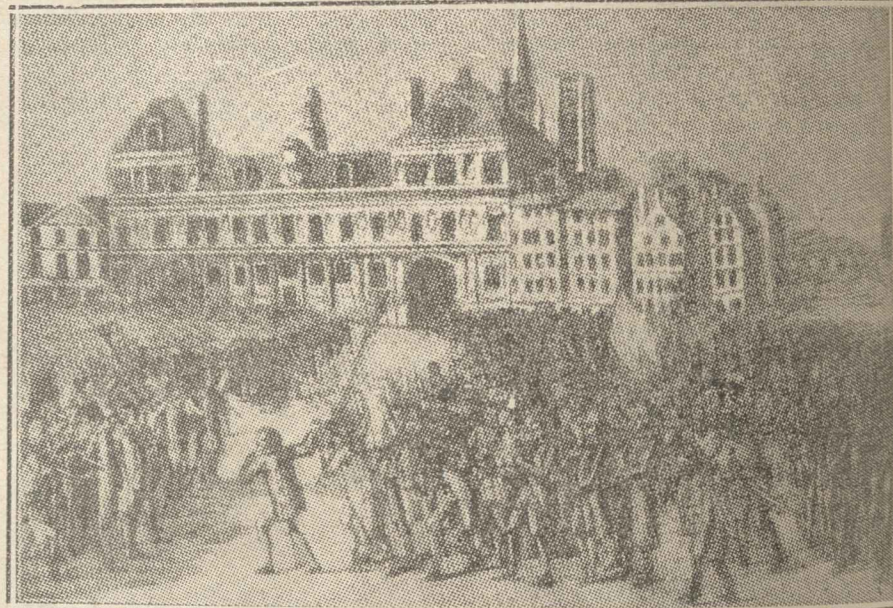
Ὅταν ἦρθε ὁ Πῶλ, τὸ ἔβαινε τὸ γράμμα τῶν κεφαλαιούχων. Ἐκείνος τινάχθηκε, καὶ τὸ διάβασε βιαστικά.

Μὰ ὁ Πῶλ ὀρλιαξε τώρα ἀπὸ χαρὰ. —Τοὺς κρατᾶμε! Καὶ τί ὄροι! Αὐτὸ εἶνε ὁ πλοῦτος! Αἱ ἀγάπῃ μου, ἀγάπη μου! Τώρα θὰ μὴ μὴ νὰ σοὺ κάνω ἕνα σωρὸ δῶρα! Καὶ ἀπὸψε τὸ βράδυ θὰ φάμε σένα εὐθὺς κέντρο! Τὸ σὸκόν μου εἶνε καλὸ ἀκόμη... Ἐπὶ τέλος, ἐπὶ τέλος! Ἐπέτυχαι! Νὰ ὁ πλοῦτος! Καὶ ἔξεραι ἀγάπη μου εἶμαι εὐχαριστήμενος πότερο γιὰ σένα, παρά γιὰ μένα! Καὶ μὴν μικροῦλα, στάθηκες τόσο ἀφοσιωμένη, τόσο θαρραλέα, χωρὶς νὰ παραπονεθῇς ποτέ, τόσα χρόνια, μέσα σὲ τόσο δυστυχία! Βλέπεις πῶς εἶχες δίκην νάχῃς ἐμπιστοσύνην σὸν Πῶλ σου!

Ἐκείνη σκεπτόταν πῶς δὲν ἔπρεπε ποτέ τί θὰ συνέβαινε ἀν' ἡ ἐπιστολὴ τῶν κεφαλαιούχων ἐρχότανε μιά ὥρα ἀργότερα. Εἶπε μονόχως:

—Πρέπει νὰ κατεβῶ νὰ πυνίσω κατὰ γιὰ τὸ πρόγευμα. Ἡ εἰδησι αὕτη μ' ἔκλειε νὰ τὸ ξεχάσω ἐντελῶς.

ρεῖαι, ἐν ὑποτροπῇ δὲ φυλάκισις καὶ ἐξορία. Εἶχαν φθάσει μέχρι τῆς ἀπαγορεύσεως ὅπως εἰσέρχεται εἰς τὸ κράτος καὶ αὐτὸ τὸ σοβαρὸν περιοδικὸν «Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων», τὸ ὁποῖον ἀκόμη ἀκμάζει εἰς τὸ Παρίσι. Καὶ μετὰ τῶν ἐγγράφων τῆς μυστικῆς ἀστουνομίας ὑπάρχει ἐν εἰς τὸ ὁποῖον καταγγέλεται ὅτι παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν, εἰσάγονται κρυφὰ εἰς Βενετίαν ἀντίτυπα τοῦ περιοδικοῦ τούτου μέσῳ ἐνὸς βιβλιοπώλου τῆς Βιέννης. Ἐπίσης δίδονται διαταγαὶ ὅπως μὴ ἐπιτραπῇ ἡ εἰσαγωγή ποιημάτων τοῦ Χάινε, ἐπιβλαβῶν, καθ' ὃ διδασκόντων τὰς φιλελευθέρους

Τὸ δημορκεῖον τῶν Παρισίων κατὰ τὴν τῆς Γρέβης, μετὰ τὴν κατάληξιν τὸς τῆς Βαστίλλης, διευθύνεται πρὸς τὰ

ἀρχάς!

Εἰς τὸν μακρὸν κατάλογον τῶν ἀπηγορευμένων βιβλίων εὐρίσκουμεν ὀλόκληρον τὸ ἔργον τοῦ Βικτωρος Οὐγκώ, τοῦ Σατωμριαν, τοῦ Λαμαρτίνου, τοῦ Μισαλζάκ, τοῦ Ἀλφίερ, τοῦ Σενιέ, τοῦ Ἑλλήνου ποιητοῦ πωεγραφε γαλλιστί, τοῦ Δουμά, τοῦ Πῶλ δὲ Νόκ... Ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ παραθέσωμεν ὅλους τοὺς διαπρεπεστέρους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς Εὐρώπης, ἀν' ἡμεῖς οὐκ ἐδωσαμεν κατάλογον ὅλων τῶν ἀπηγορευμένων ἔργων. Ὅλοι σχεδὸν αἱ ἱστορίαι, μὴδὲ αὐτοὺ τοῦ Γκυζὼ καὶ Μισελῆ ἐξαιρουμένων, ὅλα τὰ βιβλία τὰ γραφέντα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην περὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἦσαν ἀπηγορευμένα. Διότι, κατὰ τὴν γνώμην τῆς αὐστριακῆς λογοκρισίας, οἱ ὑπὸ τὴν δουλείαν τῶν ἰταλικῶν δὲν ἔπρεπε νὰ διαβάζουν ἔργα τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσουν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν αἰσθημάτων φιλελευθέρων καὶ πόθον ἀπελευθερώσεως.

Εἶνε κοινὰ αἱ φιλολογικαὶ καὶ κριτικαὶ ἀναλύσεις τῶν ποιημάτων τοῦ Λεοπάρδου, τὰς ὁποίας αἱ μυστικαὶ ἀστυνομικαὶ διαβιβάζουν πρὸς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴ τῆς Κατασκοπίαις καὶ τῆς Λογοκρισίας.

Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ συνειργάζοντο καὶ

οἱ κληρικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἤθελον νὰ κρατοῦν τὸν λαὸν εἰς παχυλὴν ἀμάθειαν, διὰ νὰ τὸν ἐκμεταλλεύονταν. Κατὰ συνέπειαν ἡ κρατικὴ λογοκρισία δεῖ τὴν χεὶρ εἶχε τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους. Σῶζεται ἕνα περίεργον ἔγγραφον τοῦ Καρδινάλιου Ἐπισκόπου Βενετίας πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν ἀκρόν ἄκρον τῆς μανίας καταδιώξεως εἰς τὴν ὁποίαν δύναται νὰ φέρῃ τὸ σπινὸν πνεύμα τοῦ θρησκευτικοῦ μίσους. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο τῆς 21 Νοεμβρίου ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἐξοχότατε, Ἡμεῖς ὡς ἐξῆς:

»Πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἀναπᾶ τὴν θρη-

»Ἀποφάσισιν νὰ τῆς μιλήσω, κἀνῆρα σὸν ἴδιον ἀπὸ μὲν ἡμεῖς καὶ τὴν χαριέτῃ.

—Κυρία μου... Νομίζω ὅτι συναντηθήκαμε τὸν περασμένον χειμῶνα στῆς κομῆσῃς τῆς Βιζ-Μουλάν.

Μὲ μεγάλῃ εὐγένειαν μοῦ εἶπε ὅτι κάμνω λάθος, πράγμα πὸν τὸ ἔξευρα βεβαίως, κι' εἶπα ὅτι καὶ ἐμεῖς. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ μοῦ κἀνῃ ἐκυσθηρεῖς καὶ νὰ μοῦ λέγῃ:

—Ἀ, κύριε, θὰ μὲ βροῖσετε πολὺν παράξενον... Ἀλλὰ εἶμαι μιά γυναῖκα πὸν ἀνὰ καὶ ὑποφέρει... Εἶμαι πανδρεμένη μ' ἕναν ἄνδρα νεώτερον ἀπὸ μένα, πὸν ἔχει φιληνῶν τὴν καμαριέρα μου...

—Ὁ!

—Ἀν' τοῦλάχιστον ἡ καμαριέρα μας ἦταν πὸν ἐμπιστὸν ἀπὸ μένα! Ὅλα τὰ δὲν ἔκανα γιὰ νὰ πᾶσιν αὐτὸς ὁ ἐξευτελισμὸς... Ποσοπάθησα νὰ τὴν διώξω. Ἀλλὰ πὸν νὰ πᾶσιν ἐκεῖνη, τὴν στυγερὰ πὸν τὴν ποσοπάθησε ὁ ἑαυτὸς... Τῆς εἶπα νὰ τῆς δώσω λεπτὰ κι' ἔδωκε νὰ μὲ κοροϊδεύῃ... Νὰ ἔξευρατε πόσον εἶμαι δυστυχεμένη... Τοῦλάχιστον ἂν εἶχε γιὰ φίλη καμιά ἡθοποιὸς τῆς Κομεντί Φρανσαὶς θὰ ἦταν, δὲν λέγω βεβαίως εὐχάριστο, ἀλλὰ πὸν κολεκεντικὸν μὲ μένα... Αὐτὸ τὸ παλιόκοιτόν μου!

Ἡ λίπη τῆς μαυροφορεμένης κυρίας μὲ στεναχωροῦσε. Κατάλαβε τὴν συμπάθειά μου κι' ἔβλεπε μοῦ εἶπε:

—Φανέθε καλὸς, κύριε... Δότε μοι μιά συμβουλὴ! Βοηθήσε με νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτὸν νὰ ἐκτεθῇ παραπάνω μ' αὐτὴν. Εἶνε ναιὶ, ἔχετε, γιὰ νὰ φοβῶμαι δεῖ σκέπτεται νὰ ζήσῃ τὸ διαζύγιον γιὰ νὰ τὴν πανδρεθῇ.

—Ποῦ κάθεστε, κυρία μου;

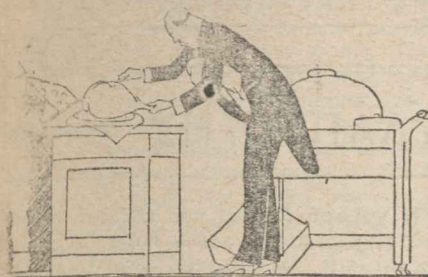
—166 ὁδὸς Μικαδου... Ἐχομε μιά μικρὴ βίλλα.

Κερκυραῖος, ἐτὼν 64, τὴν 18 Νοεμβρίου 1834.

Δὲν ἔξευρε κανεὶς τί νὰ θαυμάσῃ περισσότερο, τὴν κακοήθειαν ἢ τὴν ἡλιθιότητα τοῦ Καρδινάλιου Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος φθάνει μέχρι τοιούτου σημείου μίσους θρησκευτικοῦ, ὥστε νὰ βεβαιώσῃ δι' ἐπισήμου ἔγγραφον ὅτι εἰς τὸν Παράδεισον πηγαίνουν μόνον οἱ καθολικοὶ καὶ πελάται τοῦ καὶ ὅχι ὅλοι οἱ ἄλλοι χριστιανοί...

Καὶ αὐτὰ ἐτελοῦντο πρὸ ἐνὸς μόλις αἰῶνος, ὅχι ἀπὸ ἀμαθείας θρησκοφίης, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα Καρδινάλιον καὶ μίαν αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν!.....

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Θὰ σὲ διηγηθῶ μιά ἀληθινὴ ἱστορία. Μιά μέρα πὸν περπατοῦσα σὲ τὸ πᾶν τῶν Βερσαλλίων, παρατήρησα μιά κυρία, ντυμένη σὰ μάγισσα, πὸν καθόταν σ' ἕνα μπάγκο καὶ φαινόταν βιολομένη σὲ σκέψεις. Ἦταν τρία ἀπογεύματα πὸν τὴν συναντοῦσα σὲν ἴδιον μπάγκο.

Δὲν ἦταν ὁμορφὴ, εἶχε ὅμως κάποια χάρι. Μικρὸν στοματάκι, γιὰ φίλημα θὰ ἔλεγε κανεὶς, δύο μικρὰ γκριζὰ μάτια μὲ μιά ἐκφρασίαν καὶ μιά μύτη πὸν εἶχε τὴν ἀκρὴν τῆς γυρισμένην σὲν ἀέρα. Δὲν ἦταν ἀπὸ τίς γυναῖκες πὸν ἐμπνέουν σφοδροὺς ἔρωτας, ἀλλὰ εἶχε κατὰ πὸν σ' ἔκαμε νὰ τὴν συμπληρῇς καὶ πὸν σὲ ἐκκουράζει ἀπὸ τίς συνεπισημένους κλασικὰς ὁμορφίεας.

—Ποῦ εἶνε τὸ κυριώτερόν σου ἐλάττωμα;

—Μά, Θεέ μου, ἔχει πολλὰ, τὸ κυριώτερον ὅμως εἶνε ἡ ταλαιπωρία μου. Κι' ἕνας λόγος πὸν ἀγαπάει τὴν Ἀντέλλα, εἶνε πὸν αὐτὸς ὁ ἔρωτος δὲν τοῦ στοιχίζει σχεδὸν καθόλου λεπτὰ.

Σκέφθηκα μιά στιγμὴ καὶ ξαναρώτησα:

—Ἀκόμα μιά ἐρώτησι, κυρία μου. Τὴν

ἔχει φιλενάδα τὴν καμαριέρα μου.

Κυριακὴ ἡ Ἀντέλλα βγαίνει ἔξω μαζί μὲ τὸν ἄνδρα σας;

—Ὁχι... ἔχει ἔξοδο ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα καὶ βγαίνει μόνη της.

—Πολὺ καλὰ, κυρία μου. Τὴν ἐχομένη Κυριακὴ θὰ ἔλθω σπῆτι σας, θὰ μιλήσω μὲ τὸν ἄνδρα σας καὶ πιστεύω νὰ κατορθώσω αὐτὸ πὸν μοῦ ζητᾶτε.

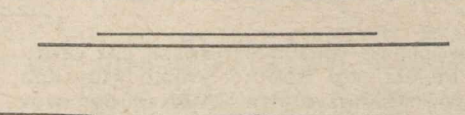
Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ντύθηκα σὰν ἐργάτης μὲ τὰ γιοστὶνά του, σῆρα μιά κίτρινη γραβέττα, ἔδωκα τὸ καπέλλο μου σὲ τὴν καμαριέρα καὶ παρουνισάθηκα σὲν βίλλα τῆς ὁδοῦ Μικαδου. Προηγουμένως ὅμως εἶχα νοικιάσει ἀπὸ μιά γυναῖκα τῆς γειτονίας τέσσερα πιτσιρίκια, ἀπὸ πέντε ἔως ἐννέα ἐτῶν. Μοῦ τὰ δέχοντο γιὰ μιά ὥρα μὲ τὴν συμφωνία νὰ τῆς πληρώσω πέντε φράγκα γιὰ τὸ κάθε ἕνα.

Μπορὲ ἐγὼ λοιπὸν καὶ πίσω τὰ τέσσερα μικρὰ μου, πισμένια ἔτσι καὶ γλυκύντας ἕνα νομισμάτιον ὀδοξάταρι, μπῆκα σὲν κήπο. Ἡ κυρία μὲ τὰ μαῖστα ἀπόρρησε πὸν μ' εἶδε μ' αὐτὴν τὴν συνοδεία ἀλλὰ ἔφυγε πὸν δὲν μὲ ἔβλεπε.

—Ποῦ εἶνε ὁ κύριος; τὴν ρώτησα μ' ἕνα προσποιητὸ ὕφος. Θέλω νὰ μιλήσω σὲν νοικοκύρη.

Ὁ ἑμεῖς παρουσιάσθηκα. Ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὸν εἶχα φαντασθῇ: Μικροκαμωμένος καὶ φαλακρός. Ὁ φανταστικὸς τύπος τοῦ γραμματέως πὸν μετράει τίς δεκάρας τοῦ καὶ ἀ-

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ

—Πολὺ καλὰ... Πέστε μοι τώρα τί χαρακτηριστὴρα ἔχει ὁ ἄνδρας σας. Εἶνε ἀπότομος, ἢ ὑπομονητικὸς, δραστήριος ἢ δειλός;

—Ὁ ἑμεῖς εἶνε μᾶλλον μαλακός, μιά καλὴ πάντα πὸν μπορεῖς νὰ τὸν κάμῃς ὅ,τι θέλεις... Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἀντέλλα τὸν μάγεψε τόσο εὐκόλα.

—Ποῦ εἶνε τὸ κυριώτερόν σου ἐλάττωμα;

—Μά, Θεέ μου, ἔχει πολλὰ, τὸ κυριώτερον ὅμως εἶνε ἡ ταλαιπωρία μου. Κι' ἕνας λόγος πὸν ἀγαπάει τὴν Ἀντέλλα, εἶνε πὸν αὐτὸς ὁ ἔρωτος δὲν τοῦ στοιχίζει σχεδὸν καθόλου λεπτὰ.

Σκέφθηκα μιά στιγμὴ καὶ ξαναρώτησα:

—Ἀκόμα μιά ἐρώτησι, κυρία μου. Τὴν

ἔχει φιλενάδα τὴν καμαριέρα μου.

Κυριακὴ ἡ Ἀντέλλα βγαίνει ἔξω μαζί μὲ τὸν ἄνδρα σας;

—Ὁχι... ἔχει ἔξοδο ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα καὶ βγαίνει μόνη της.

—Πολὺ καλὰ, κυρία μου. Τὴν ἐχομένη Κυριακὴ θὰ ἔλθω σπῆτι σας, θὰ μιλήσω μὲ τὸν ἄνδρα σας καὶ πιστεύω νὰ κατορθώσω αὐτὸ πὸν μοῦ ζητᾶτε.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ντύθηκα σὰν ἐργάτης μὲ τὰ γιοστὶνά του, σῆρα μιά κίτρινη γραβέττα, ἔδωκα τὸ καπέλλο μου σὲ τὴν καμαριέρα καὶ παρουνισάθηκα σὲν βίλλα τῆς ὁδοῦ Μικαδου. Προηγουμένως ὅμως εἶχα νοικιάσει ἀπὸ μιά γυναῖκα τῆς γειτονίας τέσσερα πιτσιρίκια, ἀπὸ πέντε ἔως ἐννέα ἐτῶν. Μοῦ τὰ δέχοντο γιὰ μιά ὥρα μὲ τὴν συμφωνία νὰ τῆς πληρώσω πέντε φράγκα γιὰ τὸ κάθε ἕνα.

Μπορὲ ἐγὼ λοιπὸν καὶ πίσω τὰ τέσσερα μικρὰ μου, πισμένια ἔτσι καὶ γλυκύντας ἕνα νομισμάτιον ὀδοξάταρι, μπῆκα σὲν κήπο. Ἡ κυρία μὲ τὰ μαῖστα ἀπόρρησε πὸν μ' εἶδε μ' αὐτὴν τὴν συνοδεία ἀλλὰ ἔφυγε πὸν δὲν μὲ ἔβλεπε.

—Ποῦ εἶνε ὁ κύριος; τὴν ρώτησα μ' ἕνα προσποιητὸ ὕφος. Θέλω νὰ μιλήσω σὲν νοικοκύρη.

Ὁ ἑμεῖς παρουσιάσθηκα. Ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὸν εἶχα φαντασθῇ: Μικροκαμωμένος καὶ φαλακρός. Ὁ φανταστικὸς τύπος τοῦ γραμματέως πὸν μετράει τίς δεκάρας τοῦ καὶ ἀ-

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ναποδογυρίζει τρεῖς φορές τὰ σκακάνια του. Τὸν πλησίασα καὶ τὸν χαίρετσα μὲ μιά φωνὴ ἀλκολικῶν ἐνῶ ἐκεῖνος παρατηροῦσε μὲ ἀπορία τὰ πιτσιρίκια μου.

—Σεῖς εἰστε ὁ νοικοκύρης ἐδῶ μέσα; Θέλω νὰ κουβεντιάσωμεν σὰν δὲν ἄνδρες.

Φάνηκε κάπως ἀνήσυχος, ζήτησε ἀπὸ τὴν γυναῖκα του νὰ μᾶς ἀφήσῃ μόνους κι' ὕστερα μ' ἕνα τόνο πὸν θέλησε νὰ τὸν κάμῃ ἐπιτακτικόν, εἶπε:

—Πρίν ἀπ' ὅλα, φίλε μου, πές μοι ποῖος εἶσαι καὶ τί θέλεις ἀπὸ μένα;

—Ποῖος εἶμαι; Εἶμαι ὁ παλιὸς καλὸς φίλος τῆς Ἀντέλλας. Ἡ Ἀντέλλα ἐργάζεται σὲ σὰς, δὲν εἶν' ἐτσι;

—Ἡ καμαριέρα μας ὀνομάζεται Ἀντέλλα Μπρανού... ἀλλά...

—Αὕτη εἶνε ἀκριβῶς... Ἀντέλλα Μπρανού... ἔχουμε πέντε χρόνια μαζί... Δὲν σὰς τὸ εἶπε, ἔ; Ἀ, τὴν κοιτοπύνησι! Νά, καὶ τοῦτα ἐδῶ εἶν' τὰ παιδιὰ μας.

Μὲ μιά χειρονομία τοῦ ἔδειξε τὸ σύνταγμα τῶν μικρῶν μου, πὸν ἐγλύφαν φρόνιμα φρόνιμα τὴν ὀδοξάχαρὸν τους. Ὁ ἑμεῖς ἀνοίξε διὰπλατὰ τὰ μάτια του καὶ μὲ κύτταξε μὲ ἀπορία. Ἐγὼ ἐξακολούθησα:

—Τὸ ὑποπτεύομαι... Ἡ Ἀντέλλα προσπάθησε νὰ σὰς τὰ κρύψῃ ὅλα αὐτὰ... Ξεῖρω τὸν σκοπὸν τῆς... Προσπαθεῖ νὰ σὰς καταφῇ νὰ τὴν στεφανωθῇ... Ναί, ναί... Ὁ, μὴν ἀνησυχεῖτε, ἐγὼ δὲν θὰ σὰς φέρω κανένα ἐμπόδιο, οὔτε θὰ πάω νὰ κάμω σκάνδαλο σὲν δημαργεῖον. Ἦθελα μονάχα νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ἅμα τὴν πανδρευθῇ, θὰ ἔχετε νὰ τρέφετε καὶ τὰ μικρὰ.

—Μὰ φίλε μου...

—Δὲν ἔχει «μὰ καὶ ξεμά»... Ἐγὼ... ἡ μεγαλὸν τὸν... Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μέρα πὸν θὰ στεφανωθῇ, ἐργάζομαι σὰς τ' ἀφῆκα καὶ σπῆτι. Δὲν εἶν' εὐκόλο πᾶντα γιὰ μένα, σὲν σημερινὴ ἐποχὴ καὶ μὲ τὰ λεπτὰ πὸν κερδίζω, νὰ ἔγω νὰ θέρω τέσσερα παιδιὰ. Τώρα σὰς εἰδοποίησα... Μετρήστε τὰ καλὰ, εἶνε τέσσερα γρά, ὀλόγερα. Περιμένω τὸ ἀγγελτήριο τοῦ γάμου σας γιὰ νὰ σὰς τὸ στείλω μὲ τὸ κατ' εὐθείαν, χωρὶς ἔξοδα καὶ φραγκίσκων. Σὲν πάντα σας... Καὶ τόσα, μισὰ παιδιὰ, δρόμο... Πέστε ἀντίο ἐμοῖς ἐμοῖς σὲν κύριε.

Καὶ ἔφυγα πολὺ σοδαρὸς, φρατώντας τὸ μικρότερον ἄγοράκι ἀπὸ τὸ χεῖρ.

Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες ἔπερνα αὐτὰ τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν μαυροφόρα κυρία.

«Κύριε. Τὴν Κυριακὴν τὸ βράδυ ὁ ἄνδρας μου ἔδωκε τὴν Ἀντέλλα χωρὶς ἐξηγήσεις, καὶ μοῦ ζήτησε συγγνώμην πὸν βρόχησε τὸν ἄνδρα καὶ ἐξοργισθῇ μ' αὐτὴν τὴν ἔκλειν. Σὰς εὐχαριστῶ ἀπὸ τὴν καρδιά μου γι' αὐτὴν τὴν ἐπέμβασι. Σαναφάρετε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν σὲν σπῆτι μου καὶ ξαναδώσατε τὴν ἀγάπην τῆς ζωῆς σὲ μὴν ἀπελπιμένην γυναῖκα πὸν μαγαίνονταν ἀπὸ τὸν πόνο τῆς... Ἐκεῖνο πὸν μὲ στενοχωρεῖ περισσότερο εἶνε πὸν δὲν μπορῶ νὰ σὰς καλέσω σπῆτι μου νὰ φάμε μαζί, γιὰ νὰ σὰς ἐκφράσω κι' ἀπὸ κοντὰ τὴν βαθειὰ εὐγνωμοσύνην ἐκείνης πὸν ὑπαγορεύει.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΒΕΝΕΤΙΑΣ - ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΣ

Ο Άδριανός Χοογστράτεν έτακτοποιήθη μέσα στο κουπέ. Ήταν κατάμονος και αφού έβεβαιώθη ότι μέχρι της Τεργέστης θα ήταν ο μόνος επιβάτης έχρησιμότητάς του. Έβγαλε το διαβατήριό του, που ήταν στο όνομα του Άδριανού Χοογστράτεν και τ' έβαλε μέσα στο πορτοφόλι του, αφού ετράβηξε από αυτό ένα βιβλιαράκι με σκούρο εξώφυλλο, επίσης διαβατήριό, που είχε το όνομα Γκαϊνταίρ, Λόιους Γκαϊνταίρ γεννηθείς τῷ 1886 στη Βουδαπέστη. Άλλα και το βιβλιαράκι αυτό το έκρυψε. Ήταν καλό για την Αμερική ή την Αίγυπτο. Έταξιδεύει για την Βουδαπέστη, όπου μπορούσε να ήταν, ότι ήθελε, ποτέ όμως Οδύγρος Αριστοκράτης. Ήζαιρε πολύ καλά, ότι ο κόμης Λόιους Γκαϊνταίρ είχε σκοτωθεί προ ένδεκα ετών σε μία μονομαχία. Τό βελγικό διαβατήριό με το όνομα του βαρώνου Βερνινέκ ήτο το καταλληλότερον. Στην ανάγκη μπορούσε να έμεινε ακόμα ο Άδριανός Χοογστράτεν, αλλά ο ευτυχής κάτοχος τριών διαβατηρίων (δύο α-κόμης είχαν κρυμμένα μέσα στον διπλότυπυθμένα της βαλίτσας του) δεν έσυνήθιζε ποτέ μετά το πέρας μίας επιχειρήσεως να μένει ο ίδιος άνθρωπος. Ήταν αντίθετος προς την ιδιοσυγκρασίαν του να μένει πάντοτε ο ίδιος και όταν ακόμα δεν διέτρεχε κίνδυνον. Έπίσης είχε πολλά μέσα για να κάνει τον ευγενή, όπως βαλίτσες με στέμματα και έπισκεπτήρια με οικόσημα, ώστε κανείς δεν μπορούσε να φαντασθή, ότι ο άξιοπρεπής κύριος με την άψογο περιβολή ήταν ένας κοινός λωποδύτης. Τόν έβλεπε κανείς με τό ταξιδιωτικό του κοστούμι σ' όλους τους μεγάλους σταθμούς.

Ο βαρώνος Βερνινέκ λοιπόν—που δεν υπήρχε στη ζωή προ ενός και ημίσεως έτους—ο βαρώνος Κάρολος Έορικός Βερνινέκ, 43 ετών, χωρίς άσכולαν καμιά, γεννηθείς στην Αμβέρσα, έξηπλώθη στο αναπαυτικό κάθισμα του κουπέ του τράινου, που ήρχετο από την Βενετία και προχωρούσε προς την Βουδαπέστη και άναψε ένα σιγάρο.

Αισθανόταν μέσα του μεγάλην ανακούφιση, γιατί εγκατέλειψε την Βενετία. Εκεί δεν μπορούσε να δράσει. Στο ξενοδοχείον «Έξέλιον» δεν έμειναν πολλοί Αμερικανοί, όπως άλλοτε, επίσης κανείς απόλυτως Άγγλος. Από την μισή ντουζίνα πολωνούς, οδύγρους και Ιταλούς δεν μπορούσε να βγάλει τίποτα. Ήσαν όλοι λέτσοι. Και εάν δεν ήταν ή Σινιόρα Μπανιέτι θα είχε τινάξει, ποδ όκτώ ήμερών τη σκόνη, ή καλύτερα την άμμο από τα παπούτσιά του. Έτσι μπόρεσε να βαρέσει της Σινιόρας Μπανιέτι 80.000 λιρέτες και ευτυχώς ότι ήταν πεντεμεμένη, άλλως θα είχε μεγάλες φασαρίες. Θά του ήταν πολύ δύσκολο να την εγκαταλείψει και να εξαφανισθή, γιατί αυτή θά τον κατεδίωκε και ίσως κάποτε να τον ανεύρισκε, ενώ τώρα εάν τό έκανε θά έξετίθετο και ή ίδια στο σκάνδαλο. Άλλα δόκλιηρος ή υπόθεσις αυτή, στο σύνολό της δεν άείζει απόλυτως τίποτε.

Λαμπρά έπονή ή προπολεμική, άρχισε να σκέπτεται. Θεέ μου, τί θαυμαστοί καιροί! Τί μεγάλα κέρδη, πού είχε μόνον από τα κοσμήματα αλλά και τί δυσκολίες να πείσει τους κουτούς πλούσιους, ότι ήσαν γνήσια. Έχρειάζοντο μεγάλοι άγώνες, αλλά ήσαν άγώνες που άντημαίβαν. Τά ρουμπίνια της δουκίσσης του Σαίν Μικαέλε—ο περίφημος σάπφειρος «Έλ Αστράκ» που πορούσαν ή Βισκουντές όφ Ζουβερνές από δεξίωσι σε δεξίω-

σι—χωρίς να νοιώθη ότι έφερε ένα ψεύτικο στολίδι, και πού τό γνήσιο ήταν προ καιρού πωλημένο στο Άμστερδαμ, στον ίδιο εκείνον, τον χονδρό βάν Τούλπ, πού και αυτός άργότερα. Άλλ' αυτές ήταν παλιές ιστορίες. Οι καιροί εκείνοι δεν θά γυρίσουν πεία.

Ο κόσμος είχε γίνει θετικός και πρακτικώτερος. Τώρα γνήσιες πριγκίπισσες φορούσαν χωρίς τύψεις ψεύτικα κοσμήματα και όλοι ήζεραν ότι ήσαν τέτοια, σκουπίδια από γυαλί, βαρείες άλυσσίδες από ξύλο, σαν της σουδανέζες. Στο διάβαλό ένας τέτοιος κόσμος.

Άλλαξε θέσι στο κάθισμα, έβγαλε από την τσέπη του ένα καθρεφτάκι κ' έ-

Τον έβλεπε κανείς με τό ταξιδιωτικό του κοστούμι σ' όλους τους μεγάλους σταθμούς.

Ξήτασε μέσα τό πρόσωπό του. Οι κρόταφοί του άρχισαν ν' άσπρίζουν. Τριανταένεκα έτών, γέρο μου, τριάντα-ένεκα. Άλλα ήταν ακόμη κομψός και τά ρούχα του έπήγαιναν σαν να ήλθε μ' αυτά στον κόσμο. Άκόμα είχε την ψι ενός εικοσαετούς νεανίου. Έίνε και αυτό ένα πλεονέκτημα έσκέφθη να φαίνεται κανείς νεώτερος απ' ότι είνε πράγματι. Άλλά μόνον. Ως πού ή δουλιές δεν έπήγαιναν καλά.

Ύστερα ετράβηξε τό ρολόι του και είδε την ώρα. Ήταν ή 5η άπογευματινή. Έίνε ή καλλίτερη ώρα έσκέφθη για να ίδοι τί έπιβάτας έχει τό τράινο.

Έσηκώθη κ' ετράβηξε για τό έστιατόριο. Όποιους είδε να κάθονται μέσα, ήσαν γι' αυτόν τελείως άσημαντοί. Μερικοί Οδύγγοι έμπορεύοντο από τους πλέον έπικινδύνους πού υπήρχον. Αυτούς δεν θά μπορούσε ποτέ να τους πείσει, ή να τόν δανείσουν μετά γνωριμίαν μίας ώρας, ή να παίξουν μαζί του μιά παρτίδα Μπρίτς. Οι ίδιοι θά έπαίζαν μόνον πι-κέττο, θά συνεινούσαν δέ στο παιχνίδι με άμοιβαίο κλείσιμο των ματιών, με μικρές και άδιόρατες κινήσεις των δακτύλων και άλλα παρόμοια σαχλά σημεία, ώστε δεν θά μπορούσε να βγάλει τίποτα

ΤΟΥ ΛΟΥΛΟΒ ΚΟΥ ΒΟΛ

Η χονδρή κυρία, πού καθόταν στη γωνία, είχε νεανικήν όψη παρά τά πενήντα χρόνια της, με βαρείες, δερμάτινες άσσκευές και με δακτυλίδια στα δάκτυλα γνήσια κατά τά φαινόμενα. Άλλα κοντά της καθόταν ένας Ζιγκολό, ώστε ούτε από αυτήν μπορούσε να βγί τίποτα. Ο Άδριανός Χοογστράτεν, συγγνώμη, ο βαρώνος Βερνινέκ έσκέφθη, ότι θά έμεινεν άεργος για την ώρα, αλλά δεν μπορούσε να μη ταξινομήσει τους συνταξιδιώτας του κατά έπαγγέλματα, έτσι από άπλην συνήθειαν.

Τό γκαρσόν έφερε τό τσάι πού ήτο φυσικά άπαίσιο. Άλλ' ενώ ο βαρώνος Βερνινέκ έσήκωσε τό φλυτζάνι για να πιή, έκτύπησε στην μύτη του ένα λεπτό άρωμα, είδε δέ μία νέα να περνά έμπρός του και να κάθεται δύο τραπέζια μακρύτερα από αυτόν. Την έξήτασε με τό βλέμμα, ενώ κρατούσε σκαμμένο τό φλυτζάνι του, και έλησμόνησε να πιή.

Άκόμα και ο έρπος δεν έδειχνε, ότι κάθισε και παρήγγειλεν ήταν προκλητικός. Η νέα αυτή ήταν χαριτωμένη, με μύτη πολύ κανονική, μάτια μεγάλα, πού έβλεπαν κάπως μεγαχολικά και στόμα όχι πολύ μικρό, αλλά με ευγενικές γραμμές. Μιά τέτοια νέα δεν την συναντάς νείες τακτικά.

Οι Οδύγγοι έμπορεύοντο την ββίαν με μάτια διάπλιστα άνοικτά, ο Ζιγκολό της γηραιάς κυρίας άνεστένανε να ο βαρώνος Κάρολος Βερνινέκ με ένεργητικότητα πρωτοφανή έκανε την γνωριμία της νεαρής κυρίας Γκαβίνσκα, φυσικά με άς πολωνίδος.

Από την χώρα των ώραιων γνωστών άρχισε να λέγη πολύ φιλοφρόνηση ο βαρώνος.

Ύστερα έπήραν τό τσάι μαζί. — αυτό τό τράινο τί εξαίρετικά όράσια πού είχε.

Η νεαρά κυρία Γκαβίνσκα έταξίδευε για την Ούγγαριαν όπου ήτο προσκεκλημένη εις τό κτήμα Ταϊρακού. Τό μυστικό της ήταν Τενίς, όνομα παλαιάς μόδας, αλλά όράιο. Τώρα ήταν έξαιρετικά εύχαριστημένη γιατί δέ θά ήταν διαμνηστική στο κουπέ της και μόνον με την στροφία ενός μυθιστορήματος. Να ο βαρώνος είχε την άδεια να την έπισκεφθή εις τό κουπέ. Έκει μέσα ήσαν περισσότερον θαρραλέοι και άντλήλασαν άποφύλημάτα. Έίχαν της καλύτερες προθέσεις ο ένας για τόν άλλον. Η Τενίς είχε πράγματα πρώτης τάξεως. Μόνον μιά σφαγεροθήκη, πού είχε ήτο άξιας τουλάχιστον είκοσι χιλιάδων δραχμών.

Ο βαρώνος Βερνινέκ έμεινε έξαιρετικά σκεπτικός. Έπρεπε άργε να άσπρη έοκαιρία αυτή να τό ξεφύγη, εάν ήθελε να μένει στην άνάκνησι της μικρούλης Τενίς σαν ένας καθώς πρέπει κύριος και να στερηθή τά κέρδη;

Τί σκέπτεσε κύριε βαρώνε; —Μά είνε να ρωτάτε γι' αυτό κυρία; Κατόπιν έχωρήθησαν και ο βαρώνος Βερνινέκ έφυγε για τό κουπέ του. Ένώ ο Τενίς έπρεπε να κοιμηθή ο βαρώνος άναγύρισε πατώντας στα δάκτυλα των ποδών χωρίς να κάνει θόρυβο. Τό δερμάτινο νεοεσσαίρο ήταν επάνω στο τραπέζι.

Ήταν κλειδαμένο; Όχι. Η Τενίς έμεινε μάστο βαθεία. Έβγαλεν έξω της άπ' τα χέρια της, χωρίς να προκαλέση μεγάλην έντύπωση, ψυχράιμα και κάπως ειρωνικά, όπως είχε ζήσει. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΒΟΛ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

—ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΣΗΡΑΓΓΕ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Είς τό κέντρον του Λονδίνου έκτίσθη κατά τά έτη 1886 μέχρι 1890 μία σήραγγε με σωλήνας από χάλυβα, όπως χρησιμοποιήθη παρά τό ύπογείον σιδηροδρόμου, είχε δέ διάμετρον τρία μέτρα. Η σήραγγε αυτή ήρχιζεν από την όδον Βασιλέως Γουλιέλμου εις βάθος τεσσάρων μέτρων, υπό την έπιφανειαν της όδοϋ, διήρχετο κάτωθεν του Ταμέσεως εις βάθος 18 μέτρων και έτελειώνετο πλησίον της άλλης όχθης του ποταμού. Αφού ή έταιρεία του ύπογείου σιδηροδρόμου έχρησιμοποίησεν επί δεκαετίαν την σήραγγα αυτήν παρουσιάσθησαν διάφοροι δυσκολία τεχνικής φύσεως. Έξηκριβώθη ότι ήπειλείτο ή ασφάλεια της, διότι περιεβάλλετο από κινουμένην άμμον. Έτσι άφάθη άχρησιμοποίητος και κατεσκευάσθη άλλη σήραγγε τελειότερα. Διά την κατασκευήν της παλαιάς σήραγγος ή έταιρεία είχε δαπανήσει 4.000.000 λίρας και ήθέλησε να την πωλήσει, ισχυρίζομένη ότι θά ήτο δυνατόν να χρησιμοποιήθη ως γκαράζ ή αποθήκη διαφόρων πραγμάτων. Οδδείς όμως ήθέλησε να την αγοράσει, αλλά κατελήφθη από τους πτωχούς και άστέγους της πελωρίας μεγαλουπόλεως, οι όποιοι διανυκτερεύουν έντός της σήραγγας, προφυλαττόμενοι από τόν άνεμον και την βροχήν. Μόλις άρχισαν να νυκτώνη χιλιάδες από τους άστέγους αϊτούς συγκεντρώνονται εις την όδον Βασιλέως Γουλιέλμου και κατόπιν ένας ένας κατέρχονται διά της στενής περιστροφικής κλίμακος και άναζητούν έντός αυτής μίαν κατάλληλον θέσιν δια να κοιμηθουν.

—ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ

Αι φυλακαί της άγγλικής πόλεως Καμπρίδγς εκλείσθησαν προ όλίγων ετών και τό κτίριον ήγόρασεν ο δήμος, όπως εγκαταστήσει εις αυτό τό δημόσιον κελύκος και ό,τι άλλο ένυπήρχεν εις τά καλλιά έπωλήθησαν εις δημόσιον πλειστηρισμόν. Μεταξύ των πωληθέντων έπίπλων εύρίσκετο και μία πλήρης λαϊμητόμος, την όποιαν ήγόρασεν ένας γεωργός των πέριξ άντί έξ λιρών. Ο κήρυξ κατά την πώλησιν έβεβαίωσεν, ότι τά εύλα της λαϊμητόμου ήσαν τόσον στερεά, ώστε μπορούσε κανείς να κατατομήσει έναν έλέφαντα. Ο άγοραστής έδήλωσεν ότι θά έχρησιμοποιεί τάς δοκούς και σανίδας της λαϊμητόμου δια να κτίση με όλίγα χρήματα ένα γκαράζ δια τό αυτοκίνητόν του.

—ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Τό ύπουργείον Έμπορίου της μικράς νοτιοαμερικανικής δημοκρατίας Χονδούρα προσφέρει ένα ήφαιστειον προς πώλησιν. Τό ήφαιστειον αυτό ύψεται 17 ηλιν.

σίον της πολύχνης Χολουτέκα και έχει ύψος 2200 μέτρων, είνε δέ έσβεσμένον από της 14 Ίουλίου 1866. Τό ήφαιστειον καλύπτεται μέχρι τοϋ μέσου τοϋ ύψους από παρθένον δάσος, εις τό όποιον έμφωλεύουν Γιαγκουάροι και γιγαντιαίοι όφεις. Είς τάς κλιτείς τοϋ ήφαιστείου υ πάσχουν μεγάλα ποσότητες θείου, τό ό ποιον, βεβαίον οι γεωλόγοι, ότι θά άνταμείωη εκείνον πού θά τό έκμεταλλευθή. Μία έταιρεία της Καλλιφornίας έζητήσε ν' άνοοάση τό ήφαιστειον, προσέφερε δέ 10.000 δολάρια, άλλ' αϊ διαπραγματεύσεις δεν έτελειώσαν ακόμη και τό ήφαιστειον ζητεί άγοραστήν.

—Η ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Οί ξένοι έπιστήμονες άσכולούνται έπισταμένως με τάς έκπλήξεις τάς όποιάς παρουσιάζει ο καιρός κατά τά τελευταία έτη, ιδιαιτέρως δέ με τάς πρωτοφανείς μεταλλαγάς τοϋ έφετεινού χειμάνος. Ένώ έδώ εις την Ελλάδα ο καιρός άπεκατεστάθη όπωσδήποτε εις έν όμαλόν έπίπεδον, εις την Βόρειον Ευρώπην, αν και διατρέχονην ήδη τόν μήνα Μάιον, έπειτα από καλώςύνην όλίγων έβδομάδων, έπανήλθεν ο βαρύς χειμών με καταγίδια και χιονάς και με ψυχός δριμύτατον. Καί οι άστρονόμοι προσπαθούν ν' άνεύρουν την αίτίαν των μεταβολών αυτών, αϊ όποιαι, μέχρι στιγμής τοϋλάχιστον, άποδίδονται εις... ίσιοτροπίας, έως ότου εξακριβωθή τό πραγματικόν αίτιον.

—Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΟΥ ΕΔΙΣΣΩΝ

Ο μέγας έφευρέτης Έδισσων, ο όποιος έχει μεταβάλει πραγματικώς με τάς θαυμασίας έφευρέσεις του την όψην τοϋ κόσμου, παρ' όλα τά 80 χρόνια του, εξακολουθεί τάς εργασίας του. Τελευταίως, εις ένα γεύμα πού έδόθη προς τιμήν του εις την Αμερικήν, είπεν ότι έτοιμάζει μίαν έφεύρεσιν ή όποια άσφαλώς θά καταπλήξη τόν κόσμον. Ο Έδισσων έλπίζει ότι θά φέρη εις πέρας την έφεύρεσιν του αυτήν έντός τοϋ τρέγοντος έτους, οδδεν όμως ήθέλησε ν' άνακοινώση επί της φύσεως της έφευρέσεως αυτής, την όποιαν καλύπτει πυκνός πέπλος μυστηρίου. Πάντως, για να δίδη τέτοιες διαβεβαιώσεις ο Έδισσων ασφαλώς θά πρόκειται περί μεγάλης έφευρέσεως.

—ΠΩΣ ΘΑ ΚΟΠΤΕΤΑΙ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

Ένας Αμερικανός Ιατρός, έπειτα από μελέτας άρκτών έτών, κατόρθωσε ν' ανακαλύψη τό φάρμακον έναντίον τοϋ...καπνισμού. Είνε μιά χημική συσκευασία, ή όποια λαμβάνεται εις καταπότια. Είνε δέ τόση ή αποτελεσματικότητα τοϋ σωτηρίου αυτοϋ φαρμάκου, ώστε άρκούν δέκα καταπότια για να συχαθή τό τσιγάρο και ο πλέον μακροχρόνιος καπνιστής. Έν τούτοις έκφράζονται πολλοί άμφιβολία δια την αποτελεσματικότητα τοϋ φαρμάκου, οι περισσότερον δύσπιστοι δέ ύποπτεύονται ότι πρόκειται περί...έφευρέσεως τοϋ ευφύους Αμερικανού για να ξεκολλήση καμψία γενναίαν άμοιβήν από τάς καπνοβιομηχανικάς έταιρείας, για να μη δώση τό φάρμακόν του εις κοινήν κατανάλωσιν. Θά τό πετύχη άραγε; Τό εύχόμεθα όλοψύχως....

ΜΙΑ Ή ΟΛΜΗΡΑ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΙΣ

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΧΑΝΟΥΣ ΚΙΝΑΣ

Αι φυλαί ποῦ κατοικοῦν τὴν ἀπεράντων χώραν.—Τί ἀνεκάλυψεν ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ τοῦ Σουηδοῦ ἐξερευνητοῦ Σβέν Χένδιν.—Τὰ ἐρείπια μιᾶς ἀρχαίας πόλεως.—Βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, ἄρχοντες ληστών.—Πλήθος ἀγαλμάτων καὶ ἀμύθητοι θησαυροί.

Τὸ πελώριον κράτος τῆς Κίνας μετὰ τὴν μακραίωνα ἱστορίαν καὶ τὸν ἐξαιρετικὸν πολιτισμὸν του, ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ εἶνε ἡ χώρα τοῦ μυστηρίου καὶ τῶν θρύλων. Εἰς τὴν Εὐρώπην πολὺ ὀλίγα πράγματα εἶνε γνωστὰ περὶ τῆς Κίνας καὶ τῶν κατοίκων της, ὅσα δὲ ἔχουν γίνεαι γνωστὰ περὶ τῶν φυλῶν, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν τὴν ἀχανὴν χώραν καὶ τῶν ἐθίμων των, τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς καὶ τῆς διανοητικότητός των, ἔχουν τὴν μορφήν μύθων καὶ δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀναφέρονται εἰς χώρας καὶ εἰς λαοὺς μακρὰν τοῦ κόσμου τούτου καὶ κατοικοῦντας εἰς ἄλλας σφαῖρας.

Λεπτομερὴ ἐξερεύνησιν τῆς ἀπεράντου χώρας τῆς Κίνας καὶ συστηματικὴν μελέτην τῆς ἱστορίας της καὶ τῶν ἐθίμων τῶν λαῶν της ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Σουηδὸς ἐξερευνητὴς Σβέν Χένδιν, γνωστὸς εἰς ὅλην τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Θιβέτ, διαρ-

Ἐνα ἀπὸ τὰ 500 ξύλινα ἀγάλματα τῶν μαθητῶν τοῦ Βούδδα, τὰ ὁποῖα στεγάζονται κάτωθεν ἐπιχρυσωμένης στέγης.

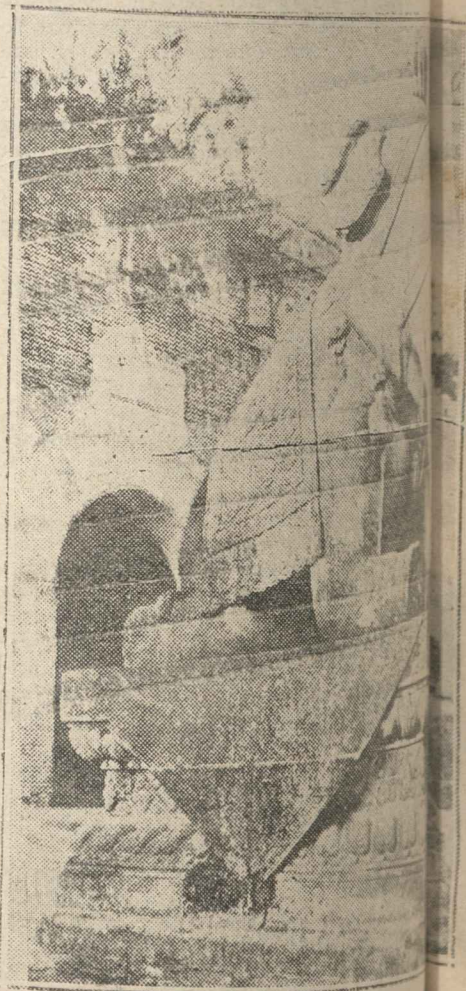
κέσασαν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν. Ἡ ἐξερεύνησις τῆς Κίνας ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 1929 καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καὶ σήμερον, κύριος δὲ σκοπὸς τῆς ἐξερευνήσεως εἶναι ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας τῆς Κίνας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπάρξεώς της ἐκ τῶν μνημείων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται διεσπαρμένα εἰς τὴν ἀχανὴν χώραν καὶ τῆς τέχνης της, ὅπως ἐκδηλώνεται εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν ναῶν της καὶ τῶν ἀντικειμένων κοινῆς χρήσεως.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1930 τὰ μέλη τῆς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς τοῦ Σβέν Χένδιν ἐπεσκέφθησαν τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πρωτεύουσος τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κίνας Γεχόλ, ἐξω τῶν τειχῶν τῆς ὁποίας ἐγείρονται τρία μεγαλοπρεπῆ βουδδικά μοναστήρια, πλούσια εἰς καλὰ λιτεχνικοὺς θησαυροὺς. Τὰ μοναστήρια αὐτὰ ἐκτίσθησαν παρὰ τῶν δύο μεγάλων αὐτοκρατόρων τῶν Μαντζού Κάνγκ-Σι καὶ Σιέν-Λούγκ, εἶχον δὲ τὸν σκοπὸν νὰ προφυλάσσουν τὴν χώραν ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Μογγόλων.

Ἐνα τμήμα τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἀρχαιολόγους, ἤρεύνα εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου Κόμπι. Τὰ μέλη τοῦ τμήματος αὐτοῦ συνέλεγον λίθινα ἐργαλεῖα καὶ ὅπλα τῆς νεολιθικῆς περιόδου, προσέτι δὲ ἀνεκάλυψαν ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ Ἔτσιν-Γκόλ τὰ ἐρείπια μιᾶς πόλεως μετὰ τείχη, προμαχώ-

Δύο ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς τοῦ Σβέν Χένδιν, ὁ Γκαίστα Μοντέλ (δεξιὰ) καὶ ὁ Ερμπόμ (ἀριστερά), ἔχοντα μεταξὺ αὐτῶν τοῦ Βούδδα καὶ ἕνα Κινέζον ἀρχιτεκτονικὸν, ἔμπροσθεν ἐνὸς Μοναστηρίου τῆς πόλεως Γεχόλ.

Τὸ ἀγαλμα ἐνὸς φύλακος ἐλέφαντος ἐνὸς μοναστηρίου τῆς πόλεως Γεχόλ.

νας καὶ φρουρία, ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀρχαιοτέραν δυναστείαν τῶν Χάν. Προσέτι ἐντὸς τῶν φρουρίων ἀνεύρουν ἑκατοντάδας γεγραμμένας πλάκας, χρονολογούμενας ἀπὸ τὸν τελευταῖον π. Χ. αἰῶνα.

Εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Κίνας κατοικοῦν διάφοροι νομαδικαὶ φυλαὶ καὶ ἔχουν ἰδίους ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς, ζοῦν δὲ αἱ φυλαὶ αὗται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς ἀρπαγῆς.

Ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ τοῦ Σβέν Χένδιν εἶχεν ἐνοικιάσει εἰς τὸ Πεκίνον μίαν κατοικίαν, ἐνθα παρέμενον διαρκῶς ἠολλὰ ἐκ τῶν μελῶν της, καθηγηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ ὁποῖοι ἐξή-

μέχρι τοῦ κέντρου τῆς ἐρήμου Κόμπι καὶ νὰ ἐπιστρέψουν μεταφέροντα 600 ἐγγράφους πλάκας καὶ μίαν θαυμασίαν συλλογὴν ἐθνογραφικῶν ἀντικειμένων.

Εἰς τὴν ἐρήμον Κόμπι καὶ εἰς τὰς δασωμένας ὁχθὰς τοῦ ποταμοῦ Ἔτσιν-Γκόλ κατοικεῖ ἡ κινεζικὴ φυλὴ τῶν Τοργούτων, τῆς ὁποίας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἀπομακρύνονται πολὺ τῆς κινεζικῆς φυλῆς καὶ πλησιάζουν τὰ τῆς λευκῆς. Ἐχουν ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των δὲν ἔχουν τὴν κλίσιν ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὴν φυλὴν αὐτήν. Μόνον ὅτι τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου των εἶνε κίτρινον, τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς φυλῆς

Οἰκογένεια ἀπὸ τὴν φυλὴν τῶν Τοργούτων, ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐρήμου Κόμπι.

ταξὸν καὶ ἐμελέτων τὰ ἀποστελλόμενα ἀντικείμενα, τὰ ἀνευρισκόμενα εἰς τὰς ἐρευνώμενας πόλεις τῆς ἀπεράντου χώρας. Ἀλλὰ πάλιν μέλη συνεσκεύαζον τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ εἰς κιβώτια καὶ τὰ ἐξαπέστελλον εἰς τὴν Στοκχόλμην καὶ τὸ Σικάγον. Πολὺ κοπιώδης ἦτο ἡ πορεία διὰ μέσου τῶν ἐρήμων ἐκτάσεων τῆς ἀπεράντου χώρας, ἡ ὁποία εἰς τὸ ἐσωτερικὸν της στερεῖται τελείως ὁδικοῦ δικτύου καὶ διασχίζεται ὑπὸ ὀρμητικῶν καὶ βαθυτάτων ποταμῶν. Οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι συγκοινωνοῦν μεταξὺ των δι' ἀτραπῶν καὶ χρησιμοποιοῦν ὡς μοναδικὸν μεταφορικὸν μέσον τὴν κάμηλον. Διὰ τὴν διασχίση αὐτοκίνητον τὰς ἀμυδρῆς καὶ ἐρήμου ἐκτάσεως τῆς Κίνας εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον. μέλη δ' αὖτως εἰς τὴν ἀποστολὴν κατόρθωσαν νὰ μεταβοῦν, ἐπιβαίνοντα αὐτοκινήτου,

αὐτῆς. Ἡ φυλὴ αὕτη ἔχει βασιλεῖα καὶ πρωτεύουσαν τὴν πολίχνην Μομό, ἐρρισκομένην εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐρήμου. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ προκαλεῖ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν εἶνε οἱ καλὰ λιτεχνικοὶ θησαυροὶ τῶν βουδδικῶν μοναστηρίων τῆς ἐρευνώμενης πόλεως Γεχόλ.

Τὰ μοναστήρια αὐτὰ διατηροῦνται εἰς τὴν κατὰστασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτίσθησαν καὶ διασώζονται ὅλα τὰ ἀφιερωμένα καὶ τὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τὸν Βούδδα καὶ τοὺς μαθητάς του.

Εἰς τὴν αὐλὴν ἐνὸς μοναστηρίου εὐρίσκονται πεντακόσια ἀγάλματα ἐκ ἐξόλου, παριστάνοντα τοὺς μαθητάς τοῦ Βούδδα εἰς διαφόρους στάσεις, στεγάζονται δὲ κάτωθεν ἐπιχρυσῶς στέγης.

Ἐξώθεν τῶν ὑψηλῶν τειχῶν τῶν μοναστηρίων καὶ πρὸ τοῦ πυλῶνος αὐτῶν εὐρίσκονται ἀγάλματα ἐλεφάντων ἐπὶ χαμηλῶν βάθρων, τὰ ὁποῖα ἔχουν τοποθετηθῇ ἐκεῖ διότι πιστεύεται ἀπὸ τοὺς Λάμα ὅτι κρατοῦν τὴν φρουρὰν τῶν μονα-

Ὁ βασιλεὺς τῆς φυλῆς Τοργούτων, τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθη ὁ Σβέν Χένδιν καὶ τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς του.

στηρίων καὶ δὲν ἐπιτρέπουν εἰς οὐδένα ἀσεβῆ ἢ ληστὴν νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς αὐτῶν καὶ διαρπάσῃ τοὺς ἀμυμήτους θησαυροὺς των.

ΣΟΒΙΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΕΡΝΑ ΚΑΙ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΙΝΕΙ

Ἐνας πρῶην ληστής εἶταν κάποτε νομισμάριος τοῦ λαοῦ καὶ διευθυντὴς τῆς Ἐπιτροπῆς ἡματισμοῦ, στὴν περιόχην του.

Χρήματα δὲν ὑπάρχουν. Ἡ Ν.Ε.Π. δὲν ἔχει ἀκόμα ἐφαρμοστὴ. Κάθε βδομάδα πηγαίνει καὶ σοὺ δίνουν, ἀντὶ μισθῷ, ὅτι σοὺ χρειάζεται.

Κι' ἐπειδὴ δὲν βρισκόμαστε στὰ χρόνια τῆς μεγάλης εὐτυχίας, σοὺ δίνουν φυσικὰ μόνο τ' ἀπολύτως ἀπαραίτητα.

Ὁ νομισμάριός μας λοιπὸν νομίζει πῶς χρειάζεται καινούργιο πανταλόνι καὶ μπότες. Γράφει λοιπὸν καὶ ζητᾷ ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν ἡματισμοῦ, δηλ. ἀπὸ τὴν αὐτὴν τὸν ἑαυτοῦ :

«Ἐξοσθεάστως ἀναφέρω ὑμῖν δι' ὁποφαινόμενος... ἔχω ἀνάγκην...»

Καὶ ὑπογράφει.

Σὰ λίγες μέρες, στὴ θέσιν του πιά ὡς διευθυντὴς τῆς Ἐπιτροπῆς ἡματισμοῦ, λαβαίνει τὴν ἀναφορά του. Τὴν ἐξετάζει μὲ μεγάλη προσοχὴ. Καὶ ἀπαντᾷ πάλιν ὁ ὕδιος :

«Νὰ τοῦ δοθῇ μόνο πανταλόνι. Μπότες δχι. Ἔχει!»

Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Ἐνας ἄλλος πάλιν νομισμάριος, μὲ μεγάλη πίστιν ὡς θὰ δῆτε, στὴν παντοδυναμίαν τοῦ Λένιν, βγάζει διάταγμα :

«Ἐν ὀνόματι τοῦ Λένιν, διατάζω τοὺς σεισμολογικοὺς τῆς περιφέρειας μου νὰ παύσουν ! Τοὺς δίδω θύρα 24 ὥρες !»

Πώς έκυριεύθη η Τριπολιτσά.—Αί διαπραγματεύσεις.—Η πρώτη δραματική συνάντησις Τούρκων και Έλλήνων. Πώς εξέβιασθη η πόρτα του Μιστρά.—Το «γιουρνούσι» κατά των προμαχώνων.—Η γενναιοφροσύνη του Κολοκοτρώνη έναντι των Τούρκων πασάδων.

Η Τριπολιτσά δεν παρεδόθη. Έκυριεύθη (23 Σεπτεμβρίου του Εικοσιένα) κατόπιν χειμαρρόδους εφόδου, την οποίαν οι άρχηγοί των αγωνιστών διέταξαν, αφού έχασαν την υπομονήν των εις τας διαπραγματεύσεις, που παρέκλινον με καθαράν κακοπιστίαν ο Καϊμακάμης, ο Κεχαγιάμπεης και οι πασάδες συνεργάται των.

Αι διαπραγματεύσεις έγιναν κοντά εις την πόρταν του Αϊ-Θανάση. Έκει συνητήθησαν, το απόγευμα της 13ης Σεπτεμβρίου, εκ μέρους μὲν των πολιορκητῶν ο Πετρούπης Μαυρομυλάς, ο Πατρών Γερμανός, ο Κρεβάτας και ο Άναγνώστης Δεληγιάννης, εκπρόσωποι των πολιτικῶν άρχηγῶν, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο Άναγνώστης και ο Γιατρούκος εκπρόσωποι των «αμύων», ο Άναγνώστης εκπρόσωπος του Δημητρίου Ύψηλάντη, εκ μέρους δὲ των πολιορκουμένων οὐκὼ πασάδες, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σχ. Νετζήπ ἐφέντην, άρχηγὸν των ἐντοπιῶν Τούρκων της Τριπολιτσᾶς.

Εἰς τὴν πρώτην δραματικὴν συνάντησιν ἤρχισεν ἕνα εἶδος συζητήσεως περὶ ἀναχωρήσεως, τὴν ὁποίαν ἐπέδωξαν μὲν οἱ Τούρκοι χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ τὸ παραδέχονται εἰς τὴν συζήτησιν. Οἱ ἀντίπαλοι ἐναιρετίσθησαν μὲ ἀμοιβαίαν φιλοφρονησίαν. Οἱ Τούρκοι προσέφεραν ἀσπιδικὸν καφὲν καὶ ἀμέσως κατόπιν ο Νετζήπ ἤρχισε νὰ παρασηφνῇ καὶ νὰ διερωτηθῇ δὴθεν τὴν ἐκτελεστικὴν τοῦ «Διβανίου» διὰ τὰ συμβαίνοντα.

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ σας, εἶπέτε μας, τί πράγματα εἶνε αὐτὰ ποὺ κάνετε; Έχετε κανένα κινῆμα (βασιλέα) ποὺ σᾶς ὑποστηρίζει ἢ κάνετε τοῦ κεφαλιῶ σας;

Πρώτος ὁ Γερμανὸς ἔσχισε τὸν πέπλον ποὺ περιέβαλλε τὰς λέξεις τοῦ Νετζήπ καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν οὐσίαν:

—Μὲ λίγα λόγια Νετζήπ ἐφέντη! εἶπε. Δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ ὑποφέρουμε τὰ δεινὰ ποὺ ἐδοκίμασamen ἀπὸ σᾶς καὶ ἐπίσταμε τ' ἄμματα. Ἡ Εὐρώπη, βλέπονσα τὰ δίκαιά μας, ἀπεφάσισε νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Ἡολοούθησε συζήτησις περὶ τοῦ Ἀγῶνος. Ὁ Κολοκοτρώνης ἤκουεν ὀρθίος καὶ ἀπαθῆς, τετράγωνος καὶ ὑπομονητικὸς. Οἱ Τούρκοι ἀντιπρόσωποι ἐπέμεναν νὰ ἐκτανίζωνται μᾶλλον ὡς σύμβουλοι τῶν Ἑλλήνων παρὰ ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν πολιορκουμένων.

Καὶ εἰς μίαν στιγμὴν, ὁ γέρος τοῦ Μωρησᾶ, μὲ τὴν ἡχηρὰν φωνὴν του εἶπε πρὸς τὸν Νετζήπ:

—Ἀφ' αὐτὰ! Εἶνε ὥρα νὰ μιλήσουμε γιὰ τί ἤλθαμε ἐδῶ καὶ ἂς μὴ κοπανᾶμε ἀέρα φρέσκο!

Καὶ τοὺς ἐξήγησε καθαρά, ὅτι δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ χάσιμο καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ συμφωνήσουν διὰ τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀσπίων τῶν πολιορκουμένων.

Οἱ Τούρκοι, ποὺ ὑπεκρίνοντο ὅτι δὲν ἐδιάδοντο νὰ συνθηκολογήσουν, ἐζήτησαν προσημάνει καὶ νέαν συνάντησιν. Πράγματι νέαι συναντήσεις ἐγένανον τὴν ἐπομένην καὶ τὴν μεθεπομένην, χωρὶς ἀποτελέσματα.

Εἰς τὸ μεταξὺ, μέσα εἰς τὴν Τριπολιτσά, ἡ ἐξουσία ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς τουρκικῆς διοικήσεως. Οἱ κάτοικοι ἐπεινούσαν. Ἀναρχία καὶ ἀταξία ἐβασίλευον καὶ γοεραὶ

κραυγαὶ τῶν ἀπλησιέμενων Τούρκων ἤκούοντο.

—Ἀμὲν! Ἀλλάχ ἰστούν...

Κατὰ τὰ ἐξημερώματα τῆς 23ης Σεπτεμβρίου, μία ὁμὰς Γορτυνίων καὶ Λακεδαιμονίων ἀγωνιστῶν ἐξεβίασε τὴν πόρταν τοῦ Μιστρά. Ἄλλοι δὲ Γορτυνιοὶ, Μεγαλοπολι-

Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

τες, Τριπολιτσιῶτες καὶ Λάκωνες ὤρμησαν πρὸς τὴν πόρταν τοῦ «Αἰ-Θανάση» καὶ ἔκαμαν γιουρνούσι κατὰ τῶν προμαχῶνων, τοὺς ὁποίους ὑπερῆσαν οἱ πειναλέοι Τούρκοι στρατιῶται. Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην δραματικὰ γεγονότα ἤρχισαν καὶ διήρκεισαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν κυριευθεῖσαν πόλιν. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς δὲν κατώρθωσε νὰ συγκατέστη τὴν ὁμὴν τῶν ἀγωνιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἰσῆλθον ἐκδικηταὶ εἰς τὴν Τριπολιτσάν.

Τοὺς φυλακισμένους ἀρχιερεῖς καὶ προκρίτους εἶχε θερίσει ὁ θάνατος. Ὁ Θεόδωρος Δεληγιάννης ἐξεψύχισε ἀκριβῶς τὴν ὥ-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ

Σὲ περιμένω νάρθηξ νὰ καθήσουμε ἐκεῖ ποὺ ἡ μὴ καρδιά στὴν ἄλλη ἐμίλα, σὲ περιμένω νάρθηξ νὰ μαδήσουμε τῆς μαργαρίτας τὰ λεπτοῦλα φύλλα...

Ἀπόψε εἶν' ἡ καρδιά μου τόσο ἀρρωστη καὶ κλαίει χωρὶς νὰ ξεύρω γιὰτί κλαίει, κι' ἡ ζήση μου μοῦ φαίνεται τωρ' ἀνοστη καὶ τὴ μισὸ μὰ χωρὶς νὰ μοῦ φταίη...

Ἀπόψε, ἔλα, σὲ θέλω νὰ μιλήσουμε γιὰ κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ εἰποῦμε... Τὰ μάτια ἰσως γιὰ πάντα νὰ σφαλισθοῦμε κι' ἰσως νὰ ζοῦμε δίγως νὰ μιλοῦμε.

ΦΩΤΗΣ ΑΣΤΕΡΙΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΚΕΧΑΓΙΑΜΠΕΗΣ

ραν ποὺ ἔφθαναν οἱ νικηταὶ εἰς τὸ Σεράϊ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του τὸν ἐξέγαλαν ἀπὸ τὸ μπουρδούμι νεκρόν. Δὲν ἐφρέθησαν εἰς τὴν ζωὴν παρὰ μόνον τρεῖς ἀρχιερεῖς, οἱ Ἀνδρούσης, Τριπολιτσᾶς καὶ Κορίνθου καὶ ὁ Καραμάνος, ὁ Μπεϊζάντης Μαυρομυλάς, ὁ Κοπανίτσας, ὁ Καραπατᾶς καὶ ὁ ἱεροδία-νος Κουλουμιάδης.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ Κολοκοτρώνης στὸ Σεράϊ, ἀντίκρουσε μέσα στὸν «ὀντά» τοῦ Καϊμακάμη, τὸν περίφημον Κεχαγιάμπεη. Τοῦ εἶχε γράψει, μετὰ τὸ Βαλτέτσι, μακροσκελὴ ἀπειλητικὴν ἐπιστολήν, ποὺ ἐτελείωνε μὲ τὴν φράσιν «καλὲς ἀντίμωσες στὸ σεράϊ σου με-σα...»

—Αἰ μπέη! τοῦ φώναξε ὁ Κολοκοτρώνης. Νὰ ποὺ ὁ Θεὸς τῶφερε καὶ σμῆμα στὸ σεράϊ!

Ὁ Κεχαγιάμπεης ἐτρομοκρατήθη. Ἡ ἡχηρὰ φωνὴ μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ὠμίλησεν ὁ Κολοκοτρώνης τοῦ ἐφάνη ὡς ἀπαγγελία τῆς καταδίκης του εἰς θάνατον. Καὶ ἐτόλμησε νὰ ψελλίσῃ:

—Κάλλιο νὰ πάω ἀπὸ τὸ σταθὶ σου...

Ἄλλ' ὁ Κολοκοτρώνης, ὑπερήφανος ὅπως ἦτο πάντοτε, τὸν καθυσόχασε:

—Μὴ φοβάσαι, Κεχαγιά μπέη! πολέμημα, μὰ δὲν κόβουμε τὰ κεφάλια ποὺ μᾶς προσκινῶνε...

Καὶ πράγματι τὰ κεφάλια τῶν πασάδων τοῦ «Διβανίου» τοῦ Μωρέως ἀφῆκεν ἑστηκτα ἡ γενναιοφροσύνη τῶν ἀρχηγῶν, δὴν ἐπροσκύνησαν τὸν ἄνδρα οἱ ἀνωμιστὰ ὅπως ἔβαλαν φωτιά στὸ Σεράϊ καὶ ἔκταναν τὸ ἐκδομήμα, ὅπου εὐρίσκον τρικλινὸν θάνατον τόσοι μάρτυρες τῆς ἐλευθερίας.

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ (Ἔξυπνα καὶ κεντὰ)

Τοῦ x. Βαρδοπούλου δὲν πῆγαν καλὰ οἱ δουλειὲς τὸν περασμένο χρόνον καὶ θέλει νὰ μάθῃ πῶς θὰ πᾶν τὸ 1931. Πηγαίνει εἰς τὸ μαντεῖον καὶ ἐρωτᾷ. Ἡ ἀπάντησις διὰ τὸ 1931 δὲν εἶνε εὐχάρι-στος.

—Καὶ διὰ τὸ 1932; ἐρωτᾷ.

—Ἐπίσης, ἀπαντᾷ ἡ Ποθία στενοχωρημένη. Μέχρι τοῦ 1937 θὰ ἔχετε νὰ παλαίσετε μὲ οἰκονομικὰ στενοχωρία.

—Καὶ μετὰ ταῦτα;

—Θὰ ἔχετε συνειδήσει!

Τὸ νεοπανδρευμένο ζευγάρι εἰς τὸ γαμήλιον ταξεῖδι ἐπισκέπτεται ἕνα ἐργοστάσιον, ὃ διευθυντὴς τοῦ ὁποίου τοὺς δαίχνει τίς ἐγκαταστάσεις καὶ τὰ προϊόντα τῶν ἐργοστασίων. Στὸ τέλος ὁ σύζυγος παραγγέλει μίαν γάτταν μὲ ροδίτσες διὰ μικρὰ παιδιὰ.

—Τί θὰ τὴν κάνουμε τὴ γάττα ποὺ παρήγγειλες; τοῦ λέγει ἡ σύζυγος.

—Ὁ ἀνὴρ ὅμως ἦτο τόσο εὐγενὴς καὶ μᾶς ἐδείξε τόσα πράγματα. Ἐδῶνός φερόμενος παρήγγειλε τὴν γάττα. Μήπως θὰ τὴν πάρουμε;

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ὁ Ἑρμᾶν Σνάους, διευθυντὴς τῆς «Ἡμερησίας» τοῦ Λονδίνου, μὲ ἐδέχθη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος του καὶ μοῦ ἐδήλωσεν ὅτι μὲ προσλαμβάνει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Μοῦ ἀνεθετε μίαν περίεργον ἐργασίαν. Κάθε ἐφημερίς ἔχει ἕνα ἀρχεὶον φωτογραφιῶν, μῶν ἀνέθεσε λοιπὸν νὰ διατηρῶ τὰ πελώρια λευκώματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατετάσσοντο κολλημένα αἱ φωτογραφίαι ὧλων τῶν διασημῶν ἀνθρώπων τῆς ἡμέρας.

Ἀνέλαβα εὐχαρίστως τὴν ἐργασίαν. Ἐπὶ τὰ διάφορα λευκώματα καὶ ἤρχισα νὰ τὰ ξεφυλλίζω. Ἦσαν ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι, ἐφευρέται, συγγραφεῖς κλπ. Ἐνὲ ξεφυλλίζω ἕνα λευκώμα, αἰφνης τὸ βλέμμα μου ἔπεσε ἐπάνω εἰς μίαν φωτογραφίαν τῆς ὁποίας ἡ μορφή δὲν μοῦ ἦτο ἀγνωστος. Ἐδιάβασα ἀπὸ κάτω «Μάρκος Βόλφ, ἐφευρέτης τοῦ ὑποβρυχίου τηλεφώνου».

Μόλις ἀνέγνωσα τὸ ὄνομα καὶ τὴν πόλιν ὅπου ἡ φωτογραφία ἐξετελέσθη, ἀμέσως μοῦ ἤλθε μία σκέψις. Αὐτὸ ἦτο τὸ μυστηριώδες πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὅταν ἤμην ὑπάλληλος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀρλετ εἰς τὸ Ὅχιον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, κατῳρθῶσε μὲ ἀπάτην νὰ μοῦ ἀρπάξῃ τὰ δοκουμέντα τῆς Διάνας Βίκισον.

Ἐρῆκα λοιπὸν ἐπὶ τέλους τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μου. Ἐσπευσα νὰ γράψω εἰς τὴν κ. Διάναν Βίκισον, ἀφηγοῦμενος τὴν ἀνακάλυψίν μου καὶ ζητῶν ὁδηγίαν. Μοῦ ἀπήντησε τηλεγραφικῶς, ὅτι ἔρχεται εἰς τὸ Λονδίνον καὶ νὰ μὴ κάμω τίποτε πρὸ τῆς ἀφίξεώς της.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν εὐρισκόμεν εἰς τὸ Ὅχιον ὡς πρῶτος ὑπάλληλος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀρλετ. Ἡ Βίκισον ἦτο περ-λάτις του. Μίαν ἡμέραν ὁ προϊστάμενός μου ἠναγκάσθη νὰ ἀπουσίασῃ δι' ὀλίγας ἡμέρας καὶ μοῦ ἐνεπιστεύθη ὅλα τὰ χαρτιά τοῦ γραφείου του. Τὴν ἐπομένην τῆς ἀναχωρήσεώς του ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ἕνα πρόσωπον μὲ ἐπιστολήν τῆς κ. Βίκισον, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ παρεκάλει νὰ ἐγχειρίσω εἰς τὸν ἐπιφύρονα τὸν φακέλλον, τὸν ὁποῖον εἶχε παρκαταθέσει εἰς τὸ γραφεῖόν. Χωρὶς νὰ σκεφθῶ μήπως ἦτο ἀπάτη, ἔδωσα τὰ ζητούμενα ἔγγραφα.

Ὅταν μετὰ δύο ἡμέρας ἐπέστρεψεν ὁ προϊστάμενός μου, τοῦ ἀφηγήθην πει-ταῖν τῶν ἄλλων καὶ τὰ τῆς ἐπιστολῆς τῆς κ. Βίκισον. Ὁ προϊστάμενός μου ἄχρισται. Μοῦ ἐζήτησε τὸ γράμμα, τὸ συνέκρινε μὲ ἄλλα γράμματα καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἀλλὰ δὲν ἀντέληφθη ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἦτο πλαστογραφημένη; Δὲν ἐσυγκρίνατε τὸν γραφικὸν χαρακτήρα;

Τότε ἠνώνισα τὴν ἀνοψίαν μου. Ἡ κ. Βίκισον, λαβοῦσα γνῶσιν τοῦ συμβάντος, ἀπλήτισθη καὶ μοῦ εἶπε:

—Τί νὰ σᾶς κάμω; Δὲν τὸ ἐκάματε ἐκ προθέσεως καὶ...σᾶς συγχωρῶ. Ἀλλά μεθεθε ὅτι μοῦ ἐκάματε μενάλην ζημίαν. Σεῖς ἰσὺς γινώσκετε τὸν ἀπαιε-δῶτα φροντιστὴ λοιπὸν νὰ τὸν ἀνακαλύψετε.

Φυσικὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ μείνω πλέον εἰς τὸ γραφεῖον. Καὶ ἠναγκάσθην νὰ μὲς πιστεύω ὅταν θὰ κατηγοροῦμαι τὸν Βόλφ ὡς κλέπτην; Ἀπεινότης θὰ μὲς ὑποθέσουν ὡς ἐκβιαστικόν. Πρέπει νὰ ἐγνοίην ἀποδείξει... καὶ αὐτὰ μὲς λείπουν, οὐτε βλέπω πῶς θὰ τὰς ἀποκτήσωμεν...

ἀμέσως εἰς συνάντησίν μου εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

—Εἶχα χάσει πλέον κάθε ἐλπίδα, μοῦ εἶπε. Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν μου μόλις ἔλαβον τὸ γράμμα σας.

Ἀφοῦ τῆς ἐδείξα τὴν φωτογραφίαν, μοῦ εἶπε:

—Αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν μοῦ φαίνονται ἀγνωστά. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν τὸν συνήτησα εἰς τὸ σπίτι τοῦ θείου μου.

Καὶ μοῦ ἀφηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν μυστηριωδῶν ἐγγράφων. Τὰ δοκου-μένα αὐτὰ περιέχουν μίαν σπουδαιοτάτην ἀνακάλυψιν, τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς τῆς, ἀπθανῶν αἰφνιδίως, εἶχεν ἀφήσει. Ἐσκόπευε δὲ ν' ἀναθέσῃ εἰς εἰδικούς νὰ

Ἐσκεπτόμην νύχτα καὶ μέρα

μελετήσουν τὴν ἐφευρέσιν, διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἦτο πραγματοποιήσιμος.

Καὶ οἱ δύο μᾶς λοιπὸν ἐτέθημεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Βόλφ. Ἡ Διάνη ἦτο συ-χρητοτέρα. Μὲ ἐκάλεσε μετὰ δύο ἡμέ-ρας εἰς τὸ σπίτι ὅπου ἔμενε, εἰς τὴν Κοῦνην Στρήτ, καὶ μοῦ ἀφηγήθη ὅτι ἔ-μαθε τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Βόλφ. Ἦτο ἂν θρωπος χαίρων ἀπείρου ἐκτιμήσεως. Ἡ ἐφευρέσις τῆς ὁποίας παρουσιάσει ὡς ἰδικὴν του, εἶνε λίαν σημαντικὴ.

—Θὰ ἐνθυμίσω, μοῦ εἶπε, τὰς προ-σπαθείας τὰς ὁποίας πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐ-καμεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ Βέλγος Βαν Ρόσελμπεργκ ἐπαινετικῶς μὲ τὴν χρησι-μοποίησιν τοῦ τηλεφώνου διὰ μεγάρας ἀποστάσεις, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπέστησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ὁ Βόλφ λοιπὸν λέγεται ὅτι ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποίησιν τὸ τηλε-φῶνον εἰς τὰ ὑποβρυχία καλωδία. Ἡ ἰδέα του τώρα εἶνε τετελεσμένη γεγο-νός. Αἱ ἐταιρεῖαι τῶν Ὑποβρυχίων Καλωδίων τὸ ἐγνοῦν τώρα πλέον χρησι-μοποιεῖται. Ξεῦρετε λοιπὸν πῶς ἐπέτυχ-ε τὴν ἐφευρέσιν αὐτὴν ὁ Βόλφ; Κλέψας αὐτὴν ἀπὸ τὰ ναυτιὰ τοῦ θείου μου, τὰ ὁποῖα δι' ἀπάτης σᾶς πῆρα!

—Φοβοῦμαι, τῆς ἀπάντησα ἀποῦ ἐσὺ λονί-θην ἰσκέτα. ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις μας εἶνε δυσκολοτάτη. Ποιὸς τῶνα πλέον θὰ μὲς πιστεύω ὅταν θὰ κατηγοροῦμαι τὸν Βόλφ ὡς κλέπτην; Ἀπεινότης θὰ μὲς ὑποθέσουν ὡς ἐκβιαστικόν. Πρέπει νὰ ἐγνοίην ἀποδείξει... καὶ αὐτὰ μὲς λείπουν, οὐτε βλέπω πῶς θὰ τὰς ἀπο-κτήσωμεν...

Τοῦ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΟΠΕΛΦΙΛΔ

Ἐπειδὴ εἶδα τὴν κ. Βίκισον νὰ γίνε-ται μελαγχολικὴ, τῆς εἶπα:

—Δὲν πρέπει ἐντοῦτοις νὰ ἀπογοητε-ύμεθα. Εἰμεθα τυχεροὶ εἰς τὸ πρῶτον μέρος. Ἡ τύχη μᾶς ἐβοήθησε. Διὰ τὰ-χα νὰ μὴ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς;

Ἐσκεπτόμην νύχτα καὶ μέρα γιὰ ν' ἀνακαλύψω ἕνα τρόπον νὰ κερδίσωμεν τὴν ὑπόθεσίν μας.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ἐπειδὴ δὲν ἔ-λαβα εἰδήσεις τῆς, ἐπῆγα νὰ τὴν ἐπι-σκεφθῶ. Τὴν εὗρηκα πολὺ στενοχωρημέ-νην. Παρὰ τὰς προσπαθείας τῆς δὲν κα-τόρθωσε νὰ εὕρῃ καμίαν λύσιν τοῦ προβλήματος.

—Μοῦ φαίνεται περίεργον, εἶπα, πῶς ὁ θεὸς σας δὲν ἀφήκε οὔτε ἕνα χαρτί, τὸ ὁποῖον θὰ μπορούσε νὰ μᾶς βοηθή-σῃ...

—Ἄν τὸν ἐγνωρίζετε δὲν θὰ σᾶς ἐ-φαίνετο παράδοξον. Ἦτο περιεργότατος ἀνθρώπος. Ἐξὴ εἰς τὸ δωμάτιόν του, μέσα εἰς τὰ βιβλία του. Ὅταν πέθανε, ἔψαξα παντοῦ χωρὶς νὰ εὕρω τίποτε. Μόνον εἰς ἕνα μικρὸν χρηματοφυλάκιον εὗρηκα τὰ χαρτιά τὰ ὁποῖα παρέδωκα εἰς τὸν προϊστάμενόν σας πρὸς φύλαξιν καὶ ἐξέτασιν ἀπὸ εἰδικῶν. Δὲν μοῦ ἀ-φήκε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα σκύλον, τὸν ὁποῖον διετήρησα μέχρι τοῦ θανά-του του. Ὅταν πέθανε ὁ σκύλος, ἐφύ-λαξα τὸ περιλαίμιόν του. Καὶ τοῦτο, διότι εἶνε πολὺ περίεργον. Τὸ ἔχω πάν-τοτε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἐκεῖ, γιὰτί μοιάζει σὺν μιμπελό.

Ἦτο ἀπὸ ἀλουμίνιον, καλὰ σκαλισμέ-νον, ἐλαφρότατον. Μοῦ ἐφάνη ὅτι μέσῃ ἦτο κενὴ. Τὸ ἐξήτασα μὲ προσοχὴν, τὸ ἔψαξα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν ὅτι ὁ παράδοξος αὗτος γέρος τοῦ εἶχε κατασκευάσει ἐξεπλήθεις μὲ κάποιον σκοπὸν.

Καὶ ἐξηκολούθησα νὰ τὸ ψάχνω, ὅτε αἰφνιδίως μοῦ ἐφάνη ὅτι μὴ βίβα ἀπὸ ἐκείνας ποὺ συνεκράτουν τὰς λεπτοτά-τας λάμψας τοῦ ὑπερχαίρει καὶ ἤνοιγεν ἐ-λαφρὰ. Ἦρχισα λοιπὸν νὰ τὸ πιέζω εἰς διάφορα σημεία, ὅτε αἰφνιδίως, μὲ ἐκ-πληξίν μου, εἶδα τὴν λεπτὴν ἀπὸ ἀλου-μίνιον λάμψαν ν' ἀναπνέξῃ.

—Αὐτὸ εἶνε πολὺ παράδοξον! ἀνεφώ-νησα χαρούμενος. Εἶνε πράγματι μέσα κενόν...

Ἐβαλα τὸ μικρὸν μου δάκτυλον μέσα εἰς τὸ ἄνοιγμα καὶ μετὰ τινῶν λεπτῶν προσπάθειαν κατόρθωσα νὰ βγάλω ἕ-να μικροσκοπικὸν πακέτον χαρτιῶ. Ἐδιά-βασα τὴν ἐπικεφαλίδαν τοῦ μυστηρι-ώ-δους χειρογράφου:

«Μέσα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὑποβρυχίου τηλεφώνου».

—Ὅλοι οἱ ἐφευρέται εἶνε ἄνθρωποι παράδοξοι, πολὺ περισσότερο ὁ θεὸς μου, ὁ ὁποῖος ἦτο φύσις παράδοξος ἀν-θρώπος. Ἐφοβεῖτο μήπως τοῦ κλέψουν τὴν ἐφευρέσιν καὶ εἶδε αὐτὸ τὸ μέσον διὰ νὰ τὴν φυλάξῃ, εἶπε ἡ κ. Βίκισον χαρούμενη.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποὺ ἐκάλυψε τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ἐπῆγα εἰς ἕνα φω-τογροῦστον καὶ ἐφατογραφῆσαμεν ὁλό-κληρον τὸ ἔγγραφον. Δι' αὐτοῦ ἀπεκα-λύπτετο πλέον ἡ κλοπὴ τοῦ μυστικοῦ. Ἐ-στείλαμε ἀμέσως ἀντίτυπον τῆς φωτο-γραφίας εἰς τὸν κατεργάστην Βόλφ, μὲ τὴν διευθυνσίαν τῆς κ. Διάνας Βίκισον, καὶ ἕνα γράμμα τῆς, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦ ἀνῆγγελεν ὅτι θὰ ἐνθουσιάζει δραστικῶς ἐναντίον του καὶ θὰ ἀπεκαλύπτῃ τὴν ἀ-τιμίαν ποῶν του διὰ τὸν ἐπιμερισμόν.

Τὴν ἐπομένην ἐπῆγα εἰς τὴν κ. Βίκισον

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟ-ΔΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΡΡΕΤ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Δηλαδή συμβουλευέστε στο πουλάκι να πισωθεί από τα δεσμά του, έως ότου ή δύναμις των φτερών του κομματιάσει το αδύνατο σώμα του... Λοιπόν, ακριβώς αυτό προσπαθώ να κάμω κι' εγώ. Πιάνομαι από τον Ντάβιντ με όλη μου τη δύναμη. Και αυτό το κάνω όχι μόνον για μένα, αλλά και γι' αυτόν. Με αγαπά τόσο πολύ και με θεωρεί τόσο τέλεια, τόσο πιστή... Δεν θέλω να τον απογοητεύσω. Εφόσον θα είμαι τυφλή και αδύνατη θα το κατορθώσω αυτό. Όταν όμως άνα κτίσω την υδρασί μου...

—Η φωνή της έχαμήλωσε βαθμηδόν τόνον, ώστε μόλις ακούετο σαν ψίθυρος.

—Όταν άνακτίσω την υδρασί μου, όταν δεν θα είμαι πια το αδύνατο πλάσμα που είμαι σήμερα... Μόντ... Άρχίζω να βλέπω... 'Η βελτίωσις δεν είχε παροδική. Διακρίνω την σιλουέτα σας, αν και τριγυρισμένη από σκιά...

—Έφερε τα χέρια της στους κροτάφους της και εφώνασε νευρικά.

—Δεν ξέρω... Δεν ξέρω πού πάω... Έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή και όταν συνέλθε κάπως εσυνέχισε.

—Βοηθήστε με να ντυθώ για το ταΐ, Μόντ. Μην κάμετε λόγο σε κανένα έως ότου ο γιατρός Μάϊζον Άλμπερτ εξετάσει τα μάτια μου. Θα έλθω αύριο και θα ιδή αν πρόκειται περί πραγματικής καλλιτερεσίας.

—'Η Μόντ εδόθησε τη Μύριελ να ντυθή. Καί, ενώ εφοδίαζε για την τουαλέτα της, ή Μύριελ, δεν έπαψε ούτε στιγμή να μιλάει για την ευχάριστη έκπληξη που δοκίμασε το πρωί.

—Δεν ξέρετε πόσο είμαι ευνυγισμένη Μόντ, της έλεγε, από το πρωί. Με δυσκολία προσπάθησα να κινήσω τη χαρά μου... Θα βγώ επί τέλους από το μαύρο σκοτάδι που είμαι βυθισμένη... Δεν θά'ναι πια ανάγκη από τη βοήθεια κανενός για να κυκλοφορώ μέσα στο σπίτι ή στο δρόμο... Θα βλέπω το ποσό του συννομιλητού μου... Και θα βλέπω τα λυλοιδία, όλη την ομορφιά της φύσεως, όλο τον κόσμο... Μ' αυτή την ελπίδα ζω ως τώρα και υμνάω ή άνωιονή της ψυχής που θα ξαναβωδ το φως μου, μου δίνει κουράγιο για τη ζωή, με ενθαρρύνει στο να υποφέρω με εγκαρτέρηση το μαρ-

.....
σον διά να κανονίσωμεν τον τρόπον της καταγγελίας κατά του Βόλφ, ότε ή κ. Βίλκισον μου έδειξε τους «Τάϊμς» της πρώτης έκείνης και μου είπε :

—Συνέβη εκείνο το όποιον ύπεθετα... Τώρα πλέον ή εργασία μας άπλοποιείται.

Και πράγματι. Εδιάβασα εις την έφημερίδα που μου έδωσε τα έξης :

«Την νύκτα πυτοκτόνησαν εις την οικίαν του ο διάσημος έφευρτής Μάκος Βόλφ. Οι λάνοι της αυτοκτονίας παραμένον άνώνυμοι».

Τώρα πλέον θα φροντίσωμεν εγώ και ή κ. Βίλκισον να ξεκαθαρίσωμεν την ύποθεσιν με ήσυχίαν και να αποδείξωμεν ότι δεν είχε κανέν δικαιομασί της έφευρσεως ο αυτοκτονήσας, ο όποιος, διά τον λόνον αυτόν, έτερομάτισε βιαώς την ζωήν του, φοβηθείς μήπως σπυρθή μέχρι των δικαστηρίων και γελοιοποιηθή και τιμωρηθή διά την κακοῦργον πράξιν του.

ΚΑΙΣΑΡ ΚΟΠΕΛΦΙΔ

τύριό μου. Ω! Μόντ, είπε ή Μύριελ, δεν ξέρετε τί μαρτύριο είνε ν' ακούς, να αισθάνεσαι τον κόσμο, και να μη τον βλέπης...

—'Η Μόντ, είδε δυο δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια της Μύριελ.

—Κλαίτε; την ρώτησε.
—Συγχωρήστε με, Μόντ, άπήντησεν ή Μύριελ σκουπίζοντας τα δάκρυά της. Τα μάτια μου δεν μου χρησιμεύουν τώρα για τίποτ' άλλο, παρά για να χύνουν δάκρυα...

—Όταν θα βρήςτε το φως σας θα τα λησμονήσετε όλα σαν ένα κακό όνειρο.

—Ναί, Μόντ, το ξέρω, αλλά αν δεν γίνην

Η Μίς Μόντ εξεπλήρωνε καθήκοντα ιδιαίτερου γραμματέως

αυτό: "Αν εκείνο που μου φάνηκε το πρωί δεν είνε παρά μία στιγμιαία άναλαμπή, που θα σβύση και θα με ξαναρρίξει στο σκοτάδι της ζωής για πάντα;

—Μη βάτετε τέτοιες ιδέες στο νου σας, Μύριελ. Πρέπει κανείς νάχη πίστι σε κείνο που ελπίζει και περιμένει. Εγώ δεν είμαι γιατρός, αλλά από όλα όσα μου είπατε, καταλαβαίνω ότι δεν πρόκειται για ένα απλό ξεγέλασμα της μοίρας. Άσφαλώς σε λύνον καιρό δεν θά'ναι πια την ανάγκη από μένα για να σας βοηθώ στο ντύσιμο και θα είσθε τότε εις θέσιν ν' απολαμβάνετε και με τα μάτια τη χαρά της ζωής...

—Ας το ελπίσουμε Μόντ... Τα λόγια σου με παρηγορούν.

—'Η δυο νέες έμειναν σιωπηλές ενώ ή Μύριελ έντύνετο. Καθώς εκατέβαιναν τη σκάλα, ή Μύριελ ερώτησεν αιφνης:

—Μόντ, αγαπήσατε κανένα;

Μετά διαταγμών μιας στιγμής, ή Μόντ άπήντησε:

—Ναί.

—Εκείνος; Άνταπεκρίθη στο αίσθημά

σας:

—Αγαπή μια άλλη και είνε άρραβωνιασμένης.

—Λυπούμαι, Μόντ. Τί κακοτυγία... Τούλάχιστον ή πέισα σας δεν σας βοηθεί να καταλάβετε τί αισθάνομαι;

—Νομίζω ότι σας καταλαμβάνω και θα έδινα, ότι μπορούσα για να έκανα λάθος.

—'Η Μύριελ της έσφιξε δυνατά το χέρι και είπε:

—Μόντ, αισθάνεσθε ότι σιγά-σιγά κατανίγετε το αίσθημά σας αυτό;

—Όχι.

—Αυτό είνε τρομερό... Γι' αυτό κι' εγώ φοβούμαι...

—'Η δυο νέες, πολύ κοντά ή μια στην άλλη —σαν να είχαν συνδεθή πειδ πολύ από τις έκμυστηρεύσεις εκείνης — έπέρασαν στο σολόνι.

Πρό της συννομιλίας εκείνης, ή Μόντ δεν μπορούσε να πιστέψη ότι θα ήταν ποτέ δυνατόν να αισθανθή τόσο ελκικινή συμπάθεια για την Μύριελ. Έκαταλάβαινε τη σκληρή πάλη που ένγένετο στην ψυχή της νέας και έλυπειτο που αυτή δεν μπορούσε να την βοηθήση.

—'Ο Άντερσον Κέντ έφθασε στην ώρα του

τσαγιού. 'Η παρουσία του δεν κατόρθωσε να επαναφέρει τη γαλήνη στο πνεύμα της Μόντ.

—Ένα άλλο πρόσωπο που εύρισκετο υπό την ίδια στέγη, συνεμερήζε τις άνησιές της Μόντ, για διαφορετική όμως αίτια. Ήταν ο κομμινωμάλης νέος, ο κ. Ρόμπσον, ο όποιος είχαν ως έμβλημα «το καθήκον ή θάνατος».

—'Ο προϊστάμενός του του είχε άπαγορεύσει να κάμη πλέον λόγον ή έστω και νύξιν καν σχετικώς με το ζήτημα των σκανδιναβικών όρυγειών. Έν τούτοις παρά την άπαγόρευσιν αυτήν ο Ρόμπσον διαρκώς ένύριζε μέσα εις το μυαλό του το ζήτημα αυτό και ειγεν όγκισθη να μη ήσυχάζη πριν λύση το αίνιγμα αυτό: για ποιο λόγο ο κ. Καϊν ήλθε πέσει σε τέτοια αντίφασις λέγοντας στην άρχή μόν ότι δεν μπορούσε να εξηγήση τα γεγονότα και κατόπιν ότι όλα είχαν γίνει σύμφωνα με τις προβλέψεις του.

—Έξ άλλου ποιά όρλο είχε παίξει σ' όλην αυτή την ύπόθεσιν ή μίς Κόλλιε; Πώς αυτή είχε κατορθώσει να μάθη τόσες λεπτομέρειες για μια ύπόθεσι που αυτός ένόμιζε ότι ήταν ο μόνος να την γνωρίζη εκτός από τον κ. Καϊν; Την άπάντησιν αυτή την άπορία του την έδωσαν ο Κέντ, ο όποιος κατά τη διάρκεια μιας εγκαρδίου συννομιλίας τον τού έρανέροςεν ότι ή μίς Μόντ εξεπλήρωνε στην έπαυλη καθήκοντα ιδιαίτερου γραμματέως του κ. Καϊν και ότι συνεπώς ήταν έν γνώσει όλων των ύποθέσεων του προϊσταμένου του.

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

—'Ο κ. Σορ που έκκαμε τον καθημερινό του περίπατο αισθάνθηκε ξεάφνα ότι το κρύο τον ένοχλούσε. «Μπα έσκέφθηκε, βρίσκομαι κοντά στο σπίτι του γιουού μου. Έ άνεβώ μια στιγμή να συνέλθω».

Κατόπιν έδίστασε. Ήτο ή πρώτη φορά που θα πήγαινε έτοι άπροσδόκητα, και ή νύφη του, ώραία και άγέρωχος, του έφέρετο πάντοτε σαν μεγάλη κυρία, με τις πόδες της. 'Η άναπνοή του όμως όλο και έγένετο δυσκολωτέρα, κι' έτοι άπεφάσισε ν' άναβή. Για μια φορά δεν πειράζει

είπε, ή Σουζάννα δεν θα με φάει. Άλλως τε είνε ή ώρα τέσσαρης, δεν είνε ή ήμέρα της που δέχεται. Θά λείπη έξω σε έπισκέψεις, βλς πάγω. Θά ζητήσω από την 'Εμιλ ένα ζεστό φλιτζάνι τσάι με λίγο κονιάκ, κι' αυτό θα μου κάμη καλό».

Την στιγμή, όμως που έμπαινε στο άνασέρ, το μετενόησε πάλι. 'Ο κ. Σορ ήταν ένας γεροντάκος καλός και ήσυχος. Έμοιαζε πάντοτε σαν να ζητούσε συγγνώμη για ό,τι έκκαμε. 'Η γυναίκα του, οι φίλοι του, ακόμη κι' ή ύπηρετριά του τον τυρρανούσαν. Είχε άποφασίσει να ζή όσο μπορούσε περισσότερο έξω από το σπίτι του. Μόνος και με μικρά βήματα, περπατούσε ώρες δολόκληρες στους δρόμους χαζεύοντας κάποτε στις βιτρίνες. 'Ο γιατρός όμως του είχε διαγορεύσει να κουράζεται και με τρόπο έσκέπτετο κάποτε:—Τί θα γίνω αν άναγκασθώ ποτέ να μένω όλην την ήμέρα σπίτι...

—'Επάνω σ' αυτές τας σκέψεις του το άνασέρ σταμάτησε. 'Ο κ. Σορ έθαυμάζε ως γνώστης το ώραϊον μέγαρον όπου κατοικούσε ο γιουός του. Με κάποια ένδόμυχη υπερηφάνεια κτύπησε το κουδούνι μιας μεγαλοπρεπούστατης πόρτας. Καί ένας ύπηρετης παρουσιάσθη. Ένας ύπηρετης ύψηλός, με σοβαρό πρόσωπο που δεν μειδιούσε ποτέ.

—Θά ρωτήσω την Κυρία, εάν ο Κύριος είνε εδώ, άπήντησε σαν καλός διπλωμάτης, και οδήγησε τον κ. Σορ εις την βιβλιοθήκη. Ένα έρημο δωμάτιο του σπιτιού, όπου οι κύριοι έπαιζαν μπριτζ καιβλόντες πούρα της Χαβάνας, τας ήμέρας των μεγάλων δεξιώσεων. 'Ο κ. Σορ θαύμαζε τα καλοδεμένα βιβλία του γιουού του. Έξάφνα έσκόρπησε. 'Η νύφη του εύρισκετο εκεί μπροστά του, μια νύφη ποιά ξένη παρά ποτέ, έπιβλητική και ώραία με το κλασσικό αλλά ψυχρό της πρόσωπο κάτω από τα μαύρα μαλλιά της.

—Πατέρα, είπε, ο 'Εμιλ θά λυπηθή πολύ... Έφυγε εύθως μετά το φαγητό, για κάποιον σπουδαίο ραντεβού. Θά έπιστρέψη το βράδυ πολύ άργά...

—Δεν πειράζει, άπήντησε ο κ. Σορ. Σας ζητώ μόνον την άδεια να ξεκουρασθώ μια στιγμή. Δεν αισθάνομαι καλά. Τό κρύο μ' έπειράσε κι' ή καρδιά μου κτυπά πολύ γρήγορα.

—Εγώ σας άφήνω...

—'Οχι, άγαπητή μου Σουζάννα...Θά με υποχρεώσετε πολύ, αν δεν μ' άφήσετε μόνο...Λίγα λεπτά μόνο...Λίγα λεπτά μόνον, κι' ύστερα θά σας παρακαλέσω να στείλετε να μου φέρουν ένα άμάξι...

—Πρέπει να πάτε σε κανένα γιατρό. —Θά πάω...

—Έπακολούθησε μια σιωπή, και ή Σουζάννα στενωχωρήμενη έσκέπτετο. «Ωραία εύκαιρία μου έτυχε! Όταν κανείς είνε άρρωστος κάθεται στο κρεβάτι του.» 'Ο γέρος της είχε πιάσει το χέρι της και βαγγοόπε σιγά, σιγά. Ύστερα από λίγα λεπτά μουρμούρισε:

—Είμαι κάπως καλλίτερα...με συγχωρείτε...

Τον διέκοψε όμως ή άπρόοπτος έμφανισις του γιουού του.

—'Ο 'Εμιλ Σορ άνοιξε την πόρτα του γραφείου του, με το μολύβι στ' αψί, και μη βλέποντας τον πατέρα του φώναξε:

—Έφυγε;

—'Α, φώναξε ή γυναίκα του, ήσουν λοιπόν εδώ;...

—Μά ναί...

—'Η διαταγή δεν μπορούσε να έφαρμωσθή και στον πατέρα μου, Σουζάν, έπτε κλείνοντας το μάτι του. Καταλαμβάνεις, πατέρα, είχα πολύ δουλειά...

—Καταλαμβάνω, τον διέκοψε ο κύριος Σορ.

—'Η Σουζάννα χάθηκε από το μέσον.

Η νύφη του εφερνόταν πάντοτε σαν μεγάλη κυρία

—Πατέρα, έξακολούθησε ο γιουός του, θέλεις ένα φλιτζάνι τσάι;

—'Αλλ' ο γέρος άρνήθηκε. Δεν ήθελε να γ'νεται βάρος. Ένώ μιλούσε παρατηρούσε τον 'Εμιλ. Ήτο ένας θαυμάσιος νέος, κάπως, χονδρός ίσως, κατακόκκινος, γεμάτος δύναμη και ύγεια, που ήταν μια χαρά να τον βλέπεις.

—Έσώω, φεύγω. συνέχισε ο πατέρας. Κυρία κόμεις που εργάζεσαι τόσο πάλι; παιδί μου, που κλειδώνεσαι για να έργασθης. Εγώ δεν μπόρεσα ποτέ να το κάμω αυτό, ούτε να δώσω τέτοιες διαταγές. Τό εγούρις και σύ, το σπίτι μας ύπληξε μια πόρτα που ήταν πάντα άνοικτή, κι' αυτή ήταν ή πόρτα του γραφείου μου. Δεν σου τό δίδα αυτό βεβαίως ως παράδειγμα! Έχεις δικαιο έσύ...Τέλος πάντων είσαι εύχαριστήμένος;

—Πολύ εύχαριστήμένος! Είνε μια θαυμασία χρονιά. Έχω δουλειά πάνω από το κεφάλι μου.

—Μπράβο έτσι μ' έδιδέκεσαι! Γιατί κι' εγώ θά μπορούσα να γίνω ένας διάσημος αρχιτέκτων.

—Μά βεβαίως, πατέρα...

—Δεν σου έγεννήθηκε ποτέ αυτή ή άπορία, γιατί δεν προόδευσαν κι' εγώ;

—Θέέ μου...

—Μη προσπαθείς να μαντεύσης. Ήταν για σένα.

—Για μένα;

—Ναί για σένα. Δεν θά σου τό έλεγα ποτέ. Άλλά δεν μ' άρέσει να μου άναπνέω μέσον τρίτου ότι δεν είσαι σπίτι, δ-ται βρίσκεσαι εδώ. Γι' αυτό μικρέ μου πρέπει να μάθης...Δεν ήσουν πάντοτε έτσι γερός όπως τώρα. Όχι, ήσουν ένα πολύ αδύνατο παιδί...πάνε είκοσι πέντε χρόνια τώρα. Εκείνη την έποχή ήμουν κι' εγώ κάτι, είχα μια καλή θέσι, πολλές φιλοδοξίας...κι' ήθελα να κάμω μεγάλα πράγματα...Κι' ύστερα άρχισες να βήχης...θυμάσαι;... Κάθε φορά που άκουα τον βήχα σου δεν μπορούσα να έργασθώ πλέον...

—'Οχι δεν μπορούσα. Άκόμη και αν έπρόκειτο για έκατομμύρια, για μια θέσι στην Άκαδημία, τίποτε δεν μπορούσε να μ' άποσπάσει από το προσκέφαλό σου για να με βάλλη μπρός σ' ένα σχεδιαστήριο...Αρχιτέκτων με ταλέντο;... Όχι τίποτε, ήμουν άπλως ένας πατέρας που άγωνιούσε για το παιδί του. Δεν ζούσα, περίμενα...περίμενα την ώρα του θερμού μέτρου. Και όταν είχες πυρετό το χέρι μου έτρεμε σε τέτοιο βαθμό που δεν μπορούσα να χαράξω μια γραμμή ούτε να γράψω δυο λόγια...Και πάνω σ' αυτό έπαθες, μια σκαρλατίνα, τυφοειδή πυρετό...

—Πέρασα δολόκληρες νύχτες στο πλευρό σου άκούοντας την άναπνοή σου... Τό πρωί ήμουν άποκαμωμένος, και δεν πρόσεχα τη δουλειά μου. Κι' ύστερα μια μέρα οι όροι άντεστράφησαν, σύ έγινες ο γερός κι' εγώ ο άρρωστος. Περνάεις γρήγορα ο καιρός. Νομίζω ότι με την θέλησή μου κατόρθωσα να σου μεταδώσω τήν ύγεια μου. Όχι νομίζεις, ότι παρποννύμαι γι' αυτό παιδί μου...Έπρεπε να γιαιτρευθής, έχεις γερή καρδιά μοιάεις της μητέρας σου. Τόσο το καλλίτερον. 'Η δικιά μου ή καρδιά είνε καταστραμένη. Μου έδωσες και σύ πολλές συγκινήσεις. Θυμάσαι την χρονιά που πέρασας μαζί σου στην Έλβετία; Τί δυστυχής που ήμουν! Δεν είχα παρά μια μόνον φιλοδοξία. Να γίνης γερός και ύγιης. Τώρα σε βλέπω όπως έπιθυμούσα. Είσαι εύχαριστήμένος. 'Ηθελα μόνον να σου εξηγήσω, ότι θά μπορούσα να γίνω κι' εγώ κάτι...να διαπρέψω στον κλάδο μας. Αυτό είν' όλο...Γύρνα στην εργασία σου παιδί μου, πήγαινε, πήγαινε...μη χάνεις τον καιρό σου για να με συνοδεύσης, θά βρώ τον δρόμο μου μόνος μου.

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΚΑΡΑΒΙ

Καράβι κάποιον σούφουπο έφτασες στο λιμάνι και έσφίξε την άγκυρα σε άτατα νερά, ή χίλια πόδια μέσα μου που είχα πεθάνει γιγαντίσαν παραξένα και έκαναν αστερά...

Και έστελες άτάραχο σαν τη σκληρή τη μοίρα μιά μένα ο πόθος μ'έρωγε στα σωδικά βαθιά, όλα γαϊνόταν σκοτεινά και έσημα τραγούδι κι' ή σκέψη όλοένα πέταγε στα ξένα μακριά...

Ένα πρωί σηκώθηκα, καράβι μου, δεν σείδα, κι' έξέφους τόπους άπλωσες όλόκληνα πανά, κι' άπ' τη καρδιά μου έβόησε όλόκλη ή έλπίδα κι' έμεινα πάλι μόνος μου μέσα στη σκοτεινιά...

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΙΟ' ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Η ΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Είς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιευθῶν τὰ τελευταῖα ἀνέκδοτα, τὰ ληφθέντα ἐμπροσθέντως, καὶ θὰ ληξῇ ὁ διαγωνισμὸς τῶν ἀνεκδότων. Συγχρόνως δὲ θ' ἀρχίσῃ ἕνας νέος διαγωνισμὸς, ὁ ὁποῖος θὰ καταπλήξῃ μὲ τὴν πρωτοτυπίαν του.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἶχε μεταβῇ κάποτε στὴ Γαλλία ἕνας Ἕλληνας ὅστις καταπληκτικὴν ομοιότητα πρὸς τὸν τότε βασιλεῖα αὐτῆς Ναπολέοντα. Δὲν ἄργησε ὁ Ναπολέων νὰ τὸ μάθῃ καὶ ἀμέσως ἐκάλεσε ἐκ περιεργείας τὸν ομοιόμοτον πρὸς αὐτὸν Ἕλληνα. Ἀφ' οὗ ἐπαρουσιάσθη οὗτος καὶ εἶδε ὁ Ναπολέων ἐκπληκτος τὴν τὴν ομοιότητα, ἠθέλησε νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, μήπως ἦρθε καμμιά φορὰ ἢ μητέρα σου στὴ Γαλλία ;
— Ἀλλὰ ὁ Ἕλληνας ἔλεγε : Ἕλληνας τοῦ ἀπ' ἡμεῶν ;
— Ὁχι, Μεγαλειότατε, ποτὲ δὲν ἦρθε ἐδῶ ἢ μητέρα μου, ἀπεναντίας ὁ πατέρας μου ἦρθε πολλές φορές !

Ἐλένη Μονογυιού

Ο ΜΙΑΟΥΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ

Ὁ ναύαρχος τοῦ ἡνωμένου στόλου τῶν Δυνάμεων, θέλων ποτὲ νὰ ἐκφοβίσῃ τὸν Ἕλληνα συνάδελφό του Μιαούλην, προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς γεῦμα εἰς τὴν ναυαρχίδα. Ὁταν δὲ ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα αὐτῆς, κατὰ διαταγὴν τοῦ ναυάρχου, ἐκτύπησαν ὅλα τὰ τηλεβόλα συγχρόνως, εἰς τρόπον ὥστε τὸ πλοῖον ἐσεισθή, ἀλλ' ὁ ἦρωας οὐδὲν ἐπτοίγη. Τὴν ἐπομένην, τὰ ἴσα ἀνταποδίδων ὁ Ἕλληνας κατεπάνω, προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς εἰς τὴν γαλέραν του, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας, ἐνθα ἦτο ἡ τράπεζα, εἶχε τοποθετήσῃ κιβώτιον ἀνοικτὸν ἄνωθεν καὶ πλήρες πυριτίδος, ἐφ' ἧς ἀντὶ ἄλλου φωτὸς εἶχε στηρίξει λαμπάδα ἀνημμένην. Ἐννοεῖται τὸ τί συνέβη... οἱ ἀξιωματικοὶ Εὐρωπαῖοι ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τὴν σοβοῦν.

Γρεβενά

Εὐάγγ. Δρίξης

ΛΗΑΦΟΡΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑΡΧΟΥ

Κάποτε ἕνα ἀπόσπασμα ἐξῆλθε εἰς καταδίωξιν φυγοποιῶν. Ὁ ἀποσπασματάρχης εἶχε λάβει αὐστηρὰν ἐντολὴν ὅτι ἐπρεπε καθήμενός να κἀν ἀναφορά πρὸς τὴν Διοίκησιν του καὶ διὰ τὰ μικρότερα πράγματα, δι' ὅτι τέλος εὗρισκε κ.τ.λ. Εἰς τὸν δρόμον ποὺ πῆγαινε ἕνα φρεγγαρόλοστο βράδυ τὸ ἀπόσπασμα, εἶδε ἕνα γοβάκι γυναικεῖο ποὺ ἦταν μέσα σὲ νερά. Ἀμέσως ὁ ἀποσπασματάρχης θυσήθηκε τὴν αὐστηρὰν διαταγὴν ποὺ εἶχε λάβει καὶ παίρνει τὸ γοβάκι, εἰς τὸ πρῶτο δὲ γοῦνδ πρὸς ἑαυτὸν κάθισε καὶ ἔκανε τὴν ἐξῆς ἀναφορά :

« Λαμποκοπούσης οὗσης τῆς σελήνης καὶ ἀντανανλούσης ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἀνευρέθη ἀρβύλα θήλυς ».

Πύργος

Αὐγουστος Δάφνης

ΠΟΥΛΙ ΝΑ ΗΤΑΝ...

Γιὰ νὰ καταλάβῃ κάποιος πόσο μεγάλη ἦτο ἡ τεμπελιά δύο ξακουσμένων τεμπέλων τῆς

Πόλης, τοὺς ἐρώτησε, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν μεγάλης ἀμοιβῆς :

— Σὲ πόσον καιρὸν μπορεῖτε νὰ πάτε ἀπ' τὸ Σερετζὶ ὡς τὸ Πέραν ; (ἀπόστασιν 800 μέτρων περίπου).

— Σὲ πέντε ἡμέρες, λέει ὁ ἕνας.

— Πουλί νὲ μπρὲ εἶσαι σὺ ; παρατηρεῖ μὲ ἀπορίαν ὁ ἄλλος.

Θεοφ. νίκη Σταύρος Χατζηανδρέου

ΜΙΣΗ ΟΚΑ ΖΑΧΑΡΙ

Κάποτε εἰς τὴν Λαμῖαν, μιὰ τοπικὴ ἐφημερίδα ἐδημοσίευσε τὴν ἀκόλουθον εἰδοποίησιν :

« Ὁ παντοπώλης ὅστις μοι ἐπώλησε 1 ὀκτὼν ζάχαριν, παρακαλεῖται νὰ μοῦ φέρῃ ἀκόμη μισὴ ὀκτὼ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν γύψον ὁ ὁποῖος ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζάχαριν, τὴν ὁποίαν μοι ἐπώλησε χθές. Ἐὰν δὲν τὸ κάμῃ θὰ δημοσιεύσω μὲ μεγάλα γράμματα τὸ ὄνομα του εἰς τὸ φύλλον τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου ».

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἅπαντες οἱ παντοπώλαι τῆς Λαμίας, ἐκτὸς ἐλαχίστων, ἔφερον ἕκαστος εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος ἀπὸ ἡμισείαν ὀκτὼν ζάχαριν !

Ἀθῆναι

Στάθης Σούλλιος

Ο ΒΑΘΜΟΦΟΡΟΣ

Κάποιος λοχίας, εἶδεν ἕνα ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του νὰ φορῇ ματογυῖα. Τὸν ἐπληρώσας μὲ ὕψος αὐστηρὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιατὶ φορᾷς ματογυῖα, βρέ ;

— Εἰμαι μύωψ κύριε λοχία, ἀπαντᾷ ὁ στρατιώτης.

— Ἀν' ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἀπλὸς στρατιώτης φορᾷς ματογυῖα, ἐγὼ ποὺ εἰμαι λοχίας πρέπει νὰ φορῶς τηλεσκόπια !

Γ. Κορμάς

ΕΚ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

Ὁ παπᾶς ἐνὸς χωριοῦ ἐκαναῖτο ὅτι μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ὁποιοδήποτε θεολογικὸ θέμα χωρὶς νὰ ἔχῃ παρασκευασθῇ. Ὁ δάσκαλος ὅμως τοῦ χωριοῦ τοῦ ἔλεγε νὰ μὴ καυχᾶται, διότι αὐτὸς θὰ τοῦ δώσῃ ἕνα θέμα ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ ἀναπτύξῃ. Ὁ παπᾶς ὅμως ἐπέμενε πὺς μπορεῖ καὶ γι' αὐτὸ ἔβαλαν στοίχημα τὴν Κυριακὴν νὰ δώσῃ ὁ δάσκαλος ἕνα θέμα στὸν παπᾶ καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ἀναπτύξῃ ἀμέσως στοὺς ἐκκλησιαζομένους. Πράγματι, τὴν Κυριακὴν περὶ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ὁ δάσκαλος στέλλει στὸν παπᾶ ἕνα χαρτί στὸ ὁποῖον ἀντὶ γιὰ θέμα εἶχε γράψῃ ἕνα μηδενικό. Ὁ παπᾶς χωρὶς νὰ τὰ χᾶσῃ, βγαίνει στὴν Ὁραία Πύλη καὶ λέγει :

— Ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, ἔφτιασε τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός... καὶ ἀνέπτυξε τὸ θέμα κερδίσας τὸ στοίχημα.

Δ. Ι. Κωσταράκης

ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΤΗΣ ΓΙΑΔΑΣ

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐδικάζετο κά-

ποτε ἕνας ζωοκλέπτης κατηγορούμενος ὅτι κλέψῃ τὸ κουδούνι ἀπὸ μιὰ γίδα καὶ πρὸς ὑπεράσπισίν του ἔφερον ἕνα μάρτυρα τὸν θεῖον του. Ὁ θεὸς τοῦ ὅστις ἐγνώριζε καλὰ τὴν ἀνέψιν εἶχε, ἐξεταζόμενος ἀπὸ τὸν προέδρου ἐβεβαίωσε ὅτι ὁ ἀνέψιος τοῦ ὅστις ἐκλεψε τὸ κουδούνι. « Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσὺ ; ἐρώτᾷ ὁ πρόεδρος ». Ὁ θεὸς τοῦ ὅστις ἀπάντησε : « Τὸ ξέρω καὶ τὸ βεβαιῶ, καὶ πρόεδρος, γιατί εἶνε ἀδύνατον ὁ δικός μου ὁ Γιώργος (ἀνέψιος) νὰ κλέψῃ τὸ κουδούνι καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν γίδα ». (Θάθελε καὶ τὴν γίδα ὁ ἀθεόφοβος). Περιττὸν εἶνε νὰ προσθέσωμεν ὅτι μετὰ τὴν τοιαύτην μαρτυρίαν τὸν θεῖον περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνέψιου, τὸ δικαστήριον ἀθώωσε τὸν κατηγορούμενον.

Ἀθῆναι

Ξ. Ἀναγνωστόπουλος

ΠΡΟΦΟΡΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

Εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα τῶν Εὐζώνων ἦτο λογίας ἕνας Ρουμελιώτης, κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν δὲ παρουσιάσθη εἰς σάσιν προσοχῆς καὶ χαίρειν ἄρχισε νὰ δῇ ἀναφορά πρὸς τὸν λοχαγόν, εἰς τὴν γλώσσῃν του, ὡς ἔξης : « Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρῃ κύριε λοχαγέ, ὅλοι οἱ ἄνδρες παρὼν πλην τοῦ Γιάννου καὶ τοῦ Μήτρου, παίζουν κολιτσάνα στὸ καφενεῖο σὰ εἰς σένα » ὁ ἕνας πᾶει γιὰ τρεῖς κι' ὁ ἄλλος πᾶει γιὰ τέσσερες ».

Πύργος

Αὐγουστος Δάφνης

ΔΟΣ ΚΡΑΣΙ, ΚΥΡΙΕ, ΔΟΣ ΚΡΑΣΙ !

Ἐνας ἐπαρχιώτης ἱερεὺς ἐγγράμματος καὶ καλὸς ποιμέναρχης, συνειδίξε μετὰ τὸ ἑνὸς γέλιο νὰ βγάξῃ λόγον. Καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀπλοῦς χωρικοῦ ἀνέβηκε εἰς τὴν δημοτικὴν ἀφ' ἐνὸς καὶ ἑπ' ἐτέρου ὡς παραδείγματα ἐλάμβανε διάφορα ἐπίκαιρα πράγματα. Μιὰ Κυριακὴν κατὰ τὴν συνειθισμένην ὥρᾳ ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα καὶ ἄρχισε νὰ μιλήῃ. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καλεῖται κατέστρεψε τ' ἀμπέλια καὶ ὁ δισυγχής ἱερεὺς ἄρχισε νὰ λέγῃ : « Ὅριστε, ὁ Θεὸς μᾶς κατέστρεψε, δὲν μᾶς ἄφησε σταγόνᾳ κρασί ». Ὁ λόγος του συνέτριψε τοὺς ἀκροατὰς καὶ περιρριόσθησαν τὸ ζήτημα τοῦ κρασιοῦ. Μόλις τελείωσε, ὁ ψάλτης θὰ ἔλεγε τὸ : ἀδὲς σου Κύριε, δόξα σοι, ἀλλὰ ἔνουν τὸ νοῦ τοῦ στοῦ κρασί τοῦ ἔφαγε καὶ λέγει : « Δὸς κρασί, Κύριε, δὸς κρασί ».

Ἀθῆναι

Ἀθαν. Ζούρας

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΦΟΡΑ

Σὲ κάποιον χωριὸν πέθανε ὁ ἀντρας μιᾶς γυναικας, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἡμέρᾳ φώσφησε τὸ γουρὺνι καὶ ὁ γάϊδαρος τῆς. Ἡ γυνίκα μοιρολογώντας ἐφώνασε : « Ἄντρα, γουρὺνι, γάϊδαρε καὶ ποῖον... νὰ προτοκόληται ! ».

Ἀθῆναι

Ξ. Ἀναγνωστόπουλος

Η ΠΗΤΤΑ

Τρεῖς φίλοι συμφώνησαν νὰ φτιάσουν μιὰ πηττα καὶ νὰ τὴν φᾶνε μαζί. Οἱ δύο ὅμως ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ μὴ βγάλουν κερδὶον εἰς τὸν τρίτον ἐκοιμήθησαν τὸ ἑξῆς. Συνεφώνησαν καὶ μὲ τὸν τρίτον νὰ πέρνῃ ὁλόκληρον τὴν πηττα ὁποῖος ἔβλεπε κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὸ μεγαλύτερον ὄνειρον. Ἐπειὶν συμφωνοὶ καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθῶν. Τὴν νύκτα ὁ τρίτος αὐτός, ὁ νομιζόμενος ἀπὸ τῶν ἄλλων κοιμῶν, ἐσηκώθη καὶ ἔφαγε τὴν πηττα μόνος του. Τὸ πρῶτο ἔχησαν οἱ ἄλλοι.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΔΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ο "ΕΒΡΑΙΟΣ,, ΚΑΙ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ

Πῶς τὴν ἔπαθεν ἕνας ὁμογενὴς ἐξ Ἀμερικῆς.—Μία γνωριμία εἰς τὰ « Ὀλύμπια ».—Ὁ μηχανικός τοῦ « Ἐδισσων ».—Μιὰ βόλτα στὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἕνα γλέντι στὴν μύρτα.—Ὁπου ὁ « Ἐβραῖος » τοῦ τὰ μαζεῖ.—Καὶ ὕστερα ἀρνέται νὰ πάρῃ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔκλεψαν.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὸ Κέντρον Ἀσφαλείας με ἐδοκίμησεν ἕνα πρῶτὸν ὅτι μοῦ ἀποστέλλει ἕνα πολίτην ποὺ ἔπρεπε θύμα κλοπῆς στὴν περιφερειᾷ μου καὶ μοῦ συνιστοῦσε νὰ προσέξω, γιατί τὰ λέγει κάπως « περὶ πλοκα » τὰ πράγματα. Πέρασε κάποιον τέταρτον τῆς ὥρας καὶ ὁ κλαίεις πολίτης εἰσέρχεται δευὰ δειλὰ στὸ γραφεῖο μου.

— Ὅριστε, κύριε, καθίστε. Τί σὰς συνέβη ; Σὰς ἔκλεψαν ;

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε, μοῦ ἔκλεψαν ἑπτὰ χιλιάδραχμα ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιού μου.

— Ποῦ ;

— Σὲ μιὰ μύρτα ποὺ διασκεδάσαμε, —Μήπως ἔχεις ὑπόνοιες σὲ κανένα ἄτομο ;

— Ἐγὼ στὰ ἄτομα ποὺ διασκεδάσαμε, — Ποιοὶ εἶνε ;

— Δὲν τοὺς γνωρίζω.

— Τί εἶπες ; δὲν τοὺς γνωρίζεις ; καὶ πῶς διασκεδάσες μαζί τους ;

— Γνωρ... ριστήκαμε... χθές.

— Λέγε μου, ποῖα ὥρα γνωριστήκατε, ποῦ πῆγατε, τί κάματε, ὅλα καταλεπτῶς, καὶ προσπαθήσε νὰ μὴ μοῦ εἰπῇς τὸ ἐλάχιστον ψέμμα, γιατί θὰ σὲ τσουβαλιάσω γιὰ τὸν εἰσαγγελέα ὡς ποὺ νὰ πῇς Ἀχέπα...
Μὲ κούτταξε λίγο φοβισμένα καὶ ἀρξίσε :

— Κύριε ἀστυνόμε, θὰ τὰ μάθης ὅλα καὶ ὅτι θέλεις κάμε. Χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἐξήκολούθησε, καθήμενος ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὰ « Ὀλύμπια » μαζί μ' ἕνα πατριώτη μου, ἀπ' τὴν Λεωφόρον, καὶ συζητούσαμε. Σὲ λίγο ὁ πατριώτης μου ἔφυγε καὶ ἔμεινα μόνος μου. Ἐκεῖ ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε :

— Γεῖά σου, Τζίμ !

— Γεῖά σου. Ποῖος εἶσαι τοῦ λόγου σου, τὸν ἐρώτησα.

— Τόσο γρήγορα ξεχνᾷς, καὶ μένει ;... δὲν με θυμάσαι, σοβαρά ;

— Ὁχι, τοῦ εἶπα.

— Μὲ ποῖο παπὸρι ἦλθες ἀπ' τὴν Ἀμερική ;

— Μὲ τὸ « Ἐδισσων », τοῦ εἶπα.

— Καὶ δὲν με θυμάσαι ;

— Μὰ τὸν σταυρὸ, ὅχι !

— Δὲν ἤμουν μηχανικός στὸ « Ἐδισσων » ;

.....
νὰ λέγουν τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδαν. Ὁ ἕνας ἔλεγε :

— Ἐγὼ εἶδα πῶς ἀνέβηκα ψηλά, πολὺ ψηλά, ὡς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀνέμω ἀπάνω.

Καὶ ὁ ἄλλος ἔλεγε :

— Καὶ ἐγὼ εἶδα πῶς κατέβηκα βαθεῖα, πολὺ βαθεῖα, στὰ ἐγκατα τῆς γῆς καὶ ἀκόμη κάτω.

Ἀποτεινόμενοι δὲ πρὸς τὸν τρίτον, τὸν ἐρώτησάν :

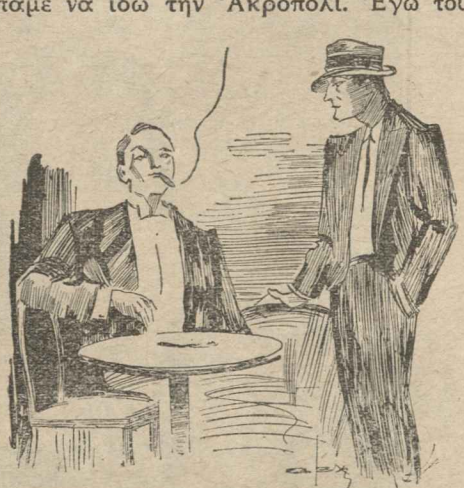
— Τί εἶδες ἐσὺ ;

— Ἐγὼ εἶδα, λέγει ὁ τρίτος, ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ σὰς ἀνέβαινε ψηλά καὶ ὁ ἄλλος χαμηλά, τόσο πολὺ, ὥστε σὰς ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ ἐνόμισα πῶς δὲν θὰ ξαναγυρίζατε πλέον καὶ σηκώθηκα καὶ ἔφαγα τὴν πηττα.
Ἀμαλία
Χαρ. Καρρῆς

— Μπᾶ ; δὲν θυμάμαι καλά. Τί γίνεσαι ; Γιατὶ ἔφυγες ἀπ' τὸν καράβι ;

— Τί νὰ κάνω, δὲν βγαίνανε ψιλὰ. Ἐνῶ κάνοντας δουλειὰς τοῦ ποδαριού βγάξω πολλά, μοῦ εἶπε.

Ἀπὸ ἐκεῖ, μιὰ καὶ γνωριστήκαμε, πῆγαμε νὰ πιούμε καμμιά μύρτα στὸν Ὀλύμπιο. Ἐκεῖ πίνοντας μὲ ρώτησε ἂν θὰ καθίσω πολὺ καιρὸ στὴν πατρίδα. Ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα ὅτι θὰ φύγω, ἀφ' οὗ ἰδῶ τὴν Ἀθῆναν λίγο καὶ θὰ πάω πάλι στὴν Ἀμερική. Τότε μὲ ρώτησε ἂν ἤθελα νὰ πάμε νὰ ἰδῶ τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐγὼ τοῦ

— Γεῖά σου, Τζίμ !

εἶπα καὶ καὶ ἐκινήσαμε γιὰ ἐκεῖ. Στὸ δρόμο καθὼς πηγαίναμε, συναντήσαμε ἕνα φίλο τοῦ Ἐβραίου.

— Γεῖά σου, Ἰακώβ. Τί γίνεσαι, βρέ παιδί ; Καλὰ ; Ἐλα νὰ σοῦ συστησῶ ἀπ' ἐδῶ τὸν φίλο μου κ. Γ. Δ.

— Χαίρετάς σου, εἶπε ὁ Ἐβραῖος, καὶ μοῦδωσε τὸ χερί. Χαίρετηνίκαμε, καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἐκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀκρόπολιν. Δὲν εἶχα ὅμως προχωρήσῃ πολὺ καὶ ὁ Ἐβραῖος μᾶς λέγει μισοελληνικά μὲ ἔβραϊκα :

— Μωρὲς παιδιὰ, νὲ πῆγαμε γλέντις κάνουμεν, ἐγὼ στενοχωρία μεγάλο ἔκει, ἐντὼ Ἑλλάνων στρατὸν πηγαῖνα ντέλουνε.

— Πηγαῖνουμε, εἶπε ὁ φίλος μου.

Ὁ Ἐβραῖος ἔτρεξε νὰ φέρῃ ἕνα ταξί. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ φίλος μου μοῦ εἶπε :

— Ἐξέρει τὸ λεβεντόπαιδο εἶνε ὁ Ἐβραῖος ; Μαλακὰ παιδί. Νὰ ἰδῇς, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ πληρώσουμε πεντάρα.

.....
Ποὺ νὰ τὰ παραλάβῃ ὁ ἕνας ὁ « χαρακτήρας ». Γι' αὐτὸ τὸν τσουβάλασα μὲ μιὰ ἔκθεσι ἐπὶ ἐξυμνήσεσιν τὸν Ἐδισσων. Ἐκεῖ εἰς τὸν ὅποιον ἔστειλα καὶ τὴν παρῆρα τοῦ μὲ τὰ χρήματα. Ὁ εἰσαγγελεὺς μετὰ βασάνων τὸν ἔπεισεν νὰ πάρῃ τὰ χρήματά του, καὶ νὰ τὸν βεβαιώσῃ, ὅτι ὑπῆρξεν ὅμοια ἀπάτης.

Τὸν ἀφῆκε δὲ ἐλεύθερον τῇ συγκαταθέσει μου γιὰ τὴν ἐξέβριση. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας προσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἔφησεν συγγνώμην.

— Εἶσαι συγγωρήμενος ὅλοι μου τοῦ εἶπα, ἀλλὰ ἂν ἔχῃ καὶ ἄλλους « χαρακτήρας » ἢ Νέα Ὀρκη, καὶ μᾶς στελεχῇ ἐδῶ ἀλλοιμονὸν μᾶς.

Ὁ ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

Τότε αὐτὸς γύρισε καὶ μοῦ εἶπε : Δὲν παίζεις καὶ σὺ λίγο μήπως ἀλλάξῃ τὸ γούρι ;

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

Η ΕΝΔΟΞΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΤΖΙΛΜΠΕΡΤ

Η αναστάτωση του Χόλλυγουντ από τον όμιλοδοντα.—Αι σκέψεις του Τζών Τζίλμπερτ.—Πώς διεψεύσθησαν μερικοί φόβοι.—Ο πασσατέμπος της Γκλόρια Σβάνσον.—Ένα τρίο συζύγων της.—Ο πόλεμος δύο έταιρειών.—Γκρέτα Γκάρμπο και Μαρλέν Ντρίτριχ, δύο φοβερά όπλα.—Τα τελευταία νέα από το Χόλλυγουντ.

Όταν το Χόλλυγουντ ανεστατώθη από την καταιγίδα που επροκαλεσε εις την κινηματογραφικήν βιομηχανίαν το φίλμ παρλάν πολλοί είχαν την γνώμην, ότι ο πολυαγαπημένος εις το πολύ κοινόν καλλιτέχνης Τζών Τζίλμπερτ θα κατεποντίζετο.

Τίποτε όμως δεν συνέβη και ο «άστηρ» αυτός των μεγάλων και ιπποτικών κατωρθωμάτων αντιμετώπισε με θάρρος και ψυχραιμίαν τον «όμιλοδοντα».

Όπως και πριν, εις την εποχήν της βαβής ταινίας, έτρεχαν πίσω από τον Τζίλμπερτ οι επιχειρηματίαι και του εγγείζαν την τσέπη με δολάρια και έπεριμεναν με αγωνίαν το μειδίωμα εκείνου που θα έσήμεναι την συγκατάθεσίν του εις τας προτάσεις των το ίδιο και τώρα συμβαίνει με τον όμιλοδοντα.

Η έταιρία Μέτρο Γκολνστάιν του προσέφερε βουνά όλοκληρα γιά να υπογράψη ένα συμβόλαιον μαζί της, αλλά ο Τζίλμπερτ αν δεν ήγόρασε άγρον άγόρασε δικά του μηχανήματα και «γυρίζει» δικές του ταινίες.

Ο μέγας έραστής της όδόνης από βωβός άστέρας μετεβλήθη εις όμιλοδοντα και πολύ περισσότερον ήχητικόν εις δολάρια από πριν.

Η πρώτη του όμιλοδοντα ταινία υπήρξε ή «Ένδοξος Νύκτα».

Ο τίτλος της ταινίας αυτής δεν εύρεθη έτσι άπλως και ως έτυχε. Η «Ένδοξος Νύκτα» έχει την ιστορίαν, ή όποια με λίγα λόγια είναι ή εξής :

Ο Τζίλμπερτ γιά να άποφασίση να παίξη μπρός στο «νέο πράγμα» όπως ο ίδιος όνόμαζε στην αρχή τον όμιλοδοντα κινηματογράφο έσκέφθη μία όλοκληρη νύκτα.

Μέτρησε τά υπέρ και τά κατά και το πρωί μόλις ξημέρωνε είχε πλέον έπέλθει το μοiraίον του βωβού Τζών Τζίλμπερτ. Τον διεδέχετο ο Τζών Τζίλμπερτ ο όμιλδον.

«Τζίλμπερτ ο άφωνος πέθανε ζήτω ο Τζίλμπερτ με την λαλιά».

Αυτή ήτο ή νικήτρια ίαχή του Τζών όταν τον πρωί που ξημέρωσε τραβούσε προς νέους όρίζοντας, και έκαμε μίαν νέαν πησιν προς την νέαν μεγάλην δόξαν.

Τώρα γυρίζει την ταινίαν «Σαρί Μπιμπί» παρμένη από το όμώνυμο μυθιστόρημα που άναφέρεται στη ζωή ενός καταδίκου των γαλλικών κατέργων.

Οί γνωρίζοντες την Γκλόρια Σβάνσον είναι άσφαλώς πολλοί, πάμπολλοι εις όλον τον κόσμον.

Επίσης δεν είναι λιγώτεροι εκείνοι που γνωρίζουν, ότι ο άστέρας αυτός έχει άναγάγη σέ πασσατέμπο το διαζύγιον.

Όταν κανείς νομίζει πως πλήττει δεν πρέπει—αυτό τουλάχιστον λέγει ή κοινή λογική—να παίρνη διαζύγιο γιά να ξεσκάξη. Δεν είναι έτσι :

Έτσι είναι βέβαια αλλά ή Γκλόρια έχει έντελώς αντίθετον γνώμην και οι σύζυγοι που παρήλανυν από το πλευρόν της θα είναι άσφαλώς περισσότεροι από τά γάντια της γιά τά όποια λέγεται ότι είναι πολύ φειδωλή.

Οικονομία στα γάντια μάλιστα αλλά στα διαζύγια; Πφ...Σχολαστικά πράγματα και ή Γκλόρια έναλλάσσει συζύγους.

Θέλετε και μίαν τρανώτατην απόδειξιν; Σας άναφέρωμεν το εξής νοστιμότατον έπεισόδιον.

Τελευταίως στο Χόλλυγουντ ή Γκλόρια Σβάνσον μήηκε τυχαίως σ' ένα ρεστωράν γιά να πάρη κάτι. Γυρνούσε από κάποιον περίπατο και πεινούσε. Όταν

τερνασιονάλ Μπρίτις—με έμβλημα την Μαρλέν Ντρίτριχ.

Αν θέλετε λεπτομερείας γιά τά πολεμοφόδια των δύο έμπολέμων «μοιραίων» σας λέμε τά ακόλουθα :

Η Μαρλέν γυρίζει ήδη στο Λονδίνο μία ταινία με τον ύποβλητικό τίτλον «Η Άτιμασμένη».

Η ύπόθεσις της ταινίας αυτής στρέφε

Η αντίπαλος της Γκρέτα Γκάρμπο ταινίαν της με τον άστέρα

Μαρλέν Ντρίτριχ, εις μίαν τελευταία τής Παραμάουντ Φράνς Κούπερ

μήηκε βρέθηκε μπρός σέ ένα τρίο τέως συζύγων της.

Σέ κάποιον τραπέζι έκάθητο ο ύπ' άρ. 3 σύζυγος, ο ήθοποιός Έρμπερτ Σόμπερτ, ο ύπ' άρ. 1 σύζυγος, ο σκηνοθέτης Ουάλλας Μπαίρη και ύπ' άρ. 5 σύζυγος μαρκήσιος ντε λά Φαλαίξ.

Αυτοί άποτελούν μίαν μόνον ομάδα τέως συζύγων του λαμπρού άστέρος, ο όποιος δεν έννοει να τά βάλλη κάτω και καθώς λέγεται προετοιμάζεται και διά νέον διαζύγιον. Είναι κι' αυτό κάτι...

Νέος πόλεμος εκηρύχθη από ξε μνηών, ο όποιος καθώς φαίνεται θα διαρκέση πολύ περισσότερον από τον παγκόσμιον.

Ο πόλεμος αυτός δεν είναι αίματηρός, διότι άπλουστατα εκηρύχθη μεταξύ δύο έταιρειών έκ των όποιων ή μείν μία—ή Μέτρο Γκολντσταίν—έχει ως έμβλημά της την Γκρέτα Γκάρμπο και ή άλλη—ή Ίν-

ται γύρω από την κατασκοπείαν που διενηργείτο κατά το διάστημα του μεγάλου πολέμου.

Στους ρόλους του κατασκόπου ή Ντρίτριχ έχει μέχρι τώρα κάμε θαύματα και γι' αυτό οι φίλοι της και οι θαυμαστές της έχουν μεγάλας έλπίδας.

Η Γκρέτα κατεβαίνει εις την πάλιν με μίαν ταινίαν παρομοίας ύποθέσεως, αλλά ο τίτλος της είναι πιδ συνταρακτικός—Ματα Χάρι.

Έτσι θα εύτυχήσουμε να δούμε την αινιγματική γυναίκα του Χόλλυγουντ στον ρόλον μιάς γυναίκας που όηρξε αίνιγμα πραγματικό στη ζωή της και έξασκον λουθεί να μέρη μυστήριο και μετά τον θάνατό της...

Όπως βλέπετε τά όπλα και των δύο αντίπαλων είναι πρώτης γραμμής και πόσον ή Μαρλέν όσον και ή Γκρέτα έξέρουν πολύ καλά τον χειρισμόν αυτών των όπλων.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Το τέλος του ιππότη Μπαρταλιάν

Ο Μπαρταλιάν δεν ήταν άκατάδεχτος : συναναστρεφόταν τους στρατάρχας... μα και τους τρουάνδους.

Χαμογελούσε κάτω άπ' το μουστάκι του ένθ' συλλογιόταν :

—Γιά να δούμε τί θα γίνη με τη συνάντησιν που έτοιμάσα με τόση μαεστρία :

Γιά ποιά συνάντησιν όμως έκανε άραγε λόγο :

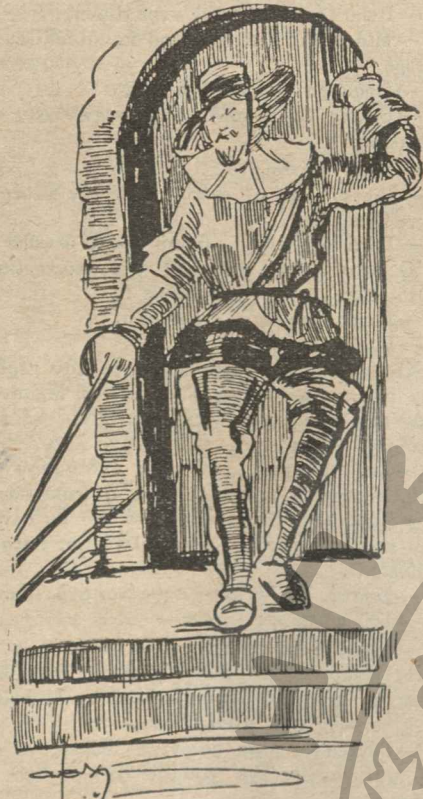
Θυμάστε πως ο γερο σπαθιστής είχε πρώτα χωριστή άπ' τον γιού του λέγοντάς του πως πήγαινε στην Τρουαντρί και ξεκίνησε με τη Φλογέρα γιά την «Μάντιδα».

Μόλις βγήκε άπ' το δωμάτιο του Ιππότη, ο Μπαρταλιάν πατέρας άρχισε να τριγυρίζει το Μέγαρο προσφέροντας όλες τις γνωστές και άγνωστες βλαστήμιες που θα βρισκόταν στο λεξιλόγιο ενός σπαθιστού, αν ήπρχε τέτοιο βιβλίο.

Συνάντησε τη Λουίζα.

—Σας ζητούσα, είπε ο γερο σπαθιστής με το συνηθισμένο άπότομο ύφος του. Ήθελα να σας άποχαιρηθώ.

—Νά μ' άποχαιρηθήσετε ! φώναξε ή χα-

Αυτή τη στιγμή είδε μία πόρτα ν' άνοίγεται.

ριτωμένη κοπέλλα χλωμαίνοντας.

—Ναί, φεύγουμε, ο γιός μου κι' εγώ. Και μιλώντας έτσι ένθ' έξηγουσε πως ο γιός του έπασχε από μίαν άγίατρευτη αρρώστια, ο γερο κατεργάρης προχώρησε προς το δωμάτιο του Ιππότη.

Η Λουίζα τον άκολούθησε μηχανικά καταστενοχωρημένη μ' αυτή τη δυσάρεστη είδηση.

Ο Μπαρταλιάν άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα. Εκείνη τη στιγμή φώναξε το σκυλί του κι' έφυγαν.

Η Λουίζα σάν άπόμεινε μοναχή, χωρίς να

ξέρη γιατί, μήηκε στο δωμάτιο του Ιππότη και κυττάζοντάς τον με την άδολη ματιά της τον ρώτησε :

—Θέλετε να φύγετε; Γιατί;

Ο Ιππότης σαστισμένος στην άρχή, ψιθύρισε δειλά :

—Ποιός σας είπε πως ήθελα να φύγω, δεσποινίς;

—Ο πατέρας σας. Μού είπε πως θέλετε να φύγετε γιά να μην ξαναγυρίσετε ποτέ... Και σέ ποιό μέρος Ιππότη θα πάτε γιά να μην ξαναγυρίσετε ποτέ;

Τά μάτια της Λουίζας τον κύτταζαν ίκετευτικά.

—Δεσποινίς...

—Γιατί είστε στενοχωρημένος;

Μιλούσε έτσι σάν να ζούσε ένα όνειρο, έκπληκτη κι' ή ίδια γιά την τόλμην της, με δυο δάκρυα στα μακρυνά βλέφαρά της.

Ο Ιππότης την κύτταζε με άνέκφραστη χαρά και μεγάλο πόνο. Το κεφάλι του ήταν φλογισμένο, ή σκέψεις του βοούζαν σάν τρομαγμένα μελίσσια.

Ψέλλισε χωρίς να ξέρη καλά-καλά τί έλεγε :

—Μα ποιός σας είπε πως είμαι στενοχωρημένος;

—Μήπως γιατί είσαστε εδώ... κοντά στη μητέρα μου... κοντά στον πατέρα μου...

Και σιγότερα πρόσθεσε :

—Κοντά σ' έμένα !...

Ο Ιππότης έκλεισε τά μάτια και με παθητική φωνή :

—Εδώ... ώ ! εδώ... είναι ο παράδεισος !...

Κατάχλωμη ή μικρούλα ψιθύρισε :

—Όστε, δεν θέλετε να φύγετε... θέλετε να πεθάνετε...

—Αυτό είν' αλήθεια.

—Γιατί;

—Γιατί σας αγαπώ.

—Μ' αγαπάτε;

—Ναί.

—Και θέλετε να πεθάνετε;

—Ναί.

—Θέλετε λοιπόν να πεθάνω κι' εγώ;

Και τά γαλανά μάτια της Λουίζας καρφώθηκαν στα μάτια του Ιππότη Μπαρταλιάν. Κλονίστηκε. Έννοιωσε ένα τρέμουσμα σ' όλη την ύπαρξή του.

Ξέχασε πως ο στρατάρχης την προσέριξε γι' αυτόν τον κόμητα Μαρτσένσ, γι' αυτόν τον άγνωστο που θα την έπαιρνε, και με έκσταση ψιθύρισε :

—Όνειρεύομαι !

Στάθηκε μπροστά της μ' έννομένα τά χέρια, σέ βουβή λατρεία.

Αργά, χαμήλωσε τά μάτια της μιά χλωμάδα ξεχύθηκε στο πρόσωπό της και είπε :

—Αν πεθάνετε, θα πεθάνω, γιατί σας αγαπώ...

Βρίσκονται ο ένας κοντά στον άλλο, χωρίς ν' άγγίζονται. Της ψιθύρισε :

—Λουίζα μου, θα ζήσω γιάτί μ' αγαπάτε... Κι' όμως δεν ξέρω αν είμαι εύτυχής ή δυστυχής, δεν ξέρω αν άνοίγη ο παράδεισος

για μένα... Μ' αγαπάτε... το όνειρο γίνεται πραγματικότητα...

— Σας αγαπώ...

Μια πρωτόγονη χαρά κυρίεψε τον Ιππότη. Άνορθώθηκε περήφανα, με το χέρι στη λαβή του σπαθιού του, σαν να ήθελε να προκαλέσει όλο τον κόσμο. 'Απ' τ' άνοιχτο παράθυρο, ή ματιά του έλαμψε πάνω από το Παρίσι.

Μια φωνή φώναζε μέσα του:

— Τώρα είμαι άρχοντας του κόσμου! Βασίλεα Κάρολε Μονμορανσύ, Ντανβίλ, δύναμεις και δόξες, ή δύναμεις μου κ' ή δόξα μου με κάνουν να στέκομαι στο ύψος σας! "Ω Λουίζα! Λουίζα!

Και σωριάστηκε λιπόθυμος.

Κατά τις Ξη τον βράδυ, ο γέρο Μπαρνταλιάν έπέστρεψε στο μέγαρο του Μονμορανσύ. Βρήκε τον γιό του πάνοπλο και συσκέπεται με τον στρατάρχη Μονμορανσύ. Στην αλήθεια του μεγάρου περίμενε μια βαρεία καρδιά.

Ο γέρο σπαθιστής κύταζε με περιέργεια τον Ιππότη που φαινόταν όπως πάντα ήρεμος και άπαθής.

— Όστε, σκέφτηκε, δεν συνέβη τίποτε. Εύτυχως που φέρνω τα καλά λόγια της λαμπρής Ουγκέτης.

Και παίρνοντας τον γιό του κατά μέρος, του άνήγγειλε πως καμιά εικοσαριά τρουάν-δολ βρίσκόνταν γύρω άπ' το μέγαρο, έτοιμοι ν' άποτελέσουν συνοδεία του στρατάρχου χωρίς να το φαντάζεται ο ίδιος.

Τον πλησίασε λοιπόν κ' άρχισε ν' περπατά κοντά του.

— Κάνει ζέστη, είπε, για να πιάσει κουρδέντα.

— Πολύ ζέστη, είπε ο στρατιώτης.

— Μια μπουτίλλια δροσερό κρασί αξίζει θησαυρό.

— Θησαυρό, εύπατρίδα μου.

— Θέλεις να πιούμε μαζί στην ύγεια του βασιλέως;

— Πολύ ευχαρίστως.

— "Ας μπουέ σ' αυτήν εδώ την ταβέρνα.

— Όχι τώρα.

— Γιατί όχι τώρα, αφού τώρα διψάω;

— Γιατί έχω μια άποστολή.

— Για ποιά;

— Ο στρατιώτης στραβοκύτταζε τον περίεργο. Έκείνη τη στιγμή ή ματιά του Μπαρνταλιάν είδε ένα χαρτί που ο στρατιώτης είχε στο χιτώνιό του και που έβγαζε λίγο.

— Και τί μπορεί να σάς ενδιαφέρει για ποιά, εύπατρίδα μου; ρώτησε ο στρατιώτης.

— Τίποτα. "Ηθελα όμως να πω αν δεν ήταν πολύ μακρινή ή άποστολή σου, καταλαβαίνεις...

— Σωστά. "Ε λοιπόν, πηγαίνω στο Τέμπλο.

— Στη φυλακή;

— Όχι! Εκεί κοντά.

— Ο Μπαρνταλιάν άνατρίχιασε. Έξακολουθούσε να περπατά μερικά βήματα. Μια ιδέα είχε γεννηθεί στο μυαλό του.

— Σύντροφε, είπε ξαφνικά, θέλεις να σου πω...

— Πηγαίνεις ένα γράμμα στο μέγαρο του Μέμ.

— Που το ξέρετε; ρώτησε κατάπληκτος ο στρατιώτης.

— Να το γράμμα που έβγαζε άπ' το χιτώνιό σου πρόσχε γιατί θα σου πέρω.

Ταυτοχρόνως ο Μπαρνταλιάν άρπαξε το χαρτί κ' έβγαζε μια βιαστική ματιά στην έταγραφή. Έγραφε:

«Στον κύριο στρατάρχη Ντανβίλ, στο μέγαρο του».

— Και τί ώρα θ' άνοίξουν αύριο;

— Αύριο δεν θ' άνοίξουν, έξοχώτατε. Ούτε αύριο, ούτε τις έρχόμενες μέρες...

— Μα, φώναζε ο στρατάρχης, αυτό λέγε-ται τυραννία!

— Διαταγή του βασιλέως, έξοχώτατε!

— Όστε δεν μπορεί κανείς να βγί άπ' το Παρίσι ή να μη ή...

— Έξοχώτατε, είναι εύκολο να μη κανείς

και να βγί. Άρκλει να προμηθευθί ένα διαβατήριο άπ' τον μεγάλο πρεβότο (τον διευθυντή της άστυνομίας). Μένει δυό βήματα άπ' τη Βασίλλη. Κι' αν επιθυμεί ή έξοχότης σας...

— Δεν είν' ανάγκη, είπε ο στρατάρχης.

Κι' έδωσε διαταγή να έπιστρέψουν.

— Διαταγή του βασιλέως, ψιθύρισε. Πολλά καλά. Ποιόν άφορά όμως αυτή ή διαταγή; Έμένα;

Σκέφτηκε τους πολυάριθμους σύγγενους που είχαν έρθει στο Παρίσι μαζί με την "Ιωάννα ντ' Άλμπρε, τον βασιλέα Έρρίκο της Ναβάρρας και τον ναύαρχο Κολινύ.

Τό γεγονός ήταν σημαντικό.

Ο Φραγκίσκος Μονμορανσύ έμεινε όμως πεπεισμένος πως έπρόκειτο για ένα μέτρον που είχε λάβει ή άστυνομία έναντιόν των σύγγενόντων.

— Δεν είνε παρά μια άναβολή, σκέφτηκε.

Η καρδιά του εν τώ μεταξύ ξαναπήρε το δρόμο για το μέγαρο Μονμορανσύ. Ο γέρο Μπαρνταλιάν είχε άφιπύσει. "Ηθελε να έξετάσει τον άξιωματικό.

— Πέντε λεπτά ύστερα άπ' την άναχώρηση του στρατάρχου, ο γέρο σπαθιστής συλλογίζονταν ποιά παραμύθι να έπινοήση για ν' άναγκάσει τον άξιωματικό να μιλήσει, όταν είδε τον ένα άπ' τους στρατιώτες του φυλακίου ν' άπομακρύνεται άπ' την πύλη προχωρώντας προς την όδδ Σαιντ-Άντουάν.

Ο Μπαρνταλιάν δεν άκολούθησε. Σκεπτόταν άπλούστατα πως θα του ήταν πιο εύκολο να μάθι κάτι άπ' αυτόν τον στρατιώτη.

Τον πλησίασε λοιπόν κ' άρχισε ν' περπατά κοντά του.

— Κάνει ζέστη, είπε, για να πιάσει κουρδέντα.

— Πολύ ζέστη, είπε ο στρατιώτης.

— Μια μπουτίλλια δροσερό κρασί αξίζει θησαυρό.

— Θησαυρό, εύπατρίδα μου.

— Θέλεις να πιούμε μαζί στην ύγεια του βασιλέως;

— Πολύ ευχαρίστως.

— "Ας μπουέ σ' αυτήν εδώ την ταβέρνα.

— Όχι τώρα.

— Γιατί όχι τώρα, αφού τώρα διψάω;

— Γιατί έχω μια άποστολή.

— Για ποιά;

— Ο στρατιώτης στραβοκύτταζε τον περίεργο. Έκείνη τη στιγμή ή ματιά του Μπαρνταλιάν είδε ένα χαρτί που ο στρατιώτης είχε στο χιτώνιό του και που έβγαζε λίγο.

— Και τί μπορεί να σάς ενδιαφέρει για ποιά, εύπατρίδα μου; ρώτησε ο στρατιώτης.

— Τίποτα. "Ηθελα όμως να πω αν δεν ήταν πολύ μακρινή ή άποστολή σου, καταλαβαίνεις...

— Σωστά. "Ε λοιπόν, πηγαίνω στο Τέμπλο.

— Στη φυλακή;

— Όχι! Εκεί κοντά.

— Ο Μπαρνταλιάν άνατρίχιασε. Έξακολουθούσε να περπατά μερικά βήματα. Μια ιδέα είχε γεννηθεί στο μυαλό του.

— Σύντροφε, είπε ξαφνικά, θέλεις να σου πω...

— Πηγαίνεις ένα γράμμα στο μέγαρο του Μέμ.

— Που το ξέρετε; ρώτησε κατάπληκτος ο στρατιώτης.

— Να το γράμμα που έβγαζε άπ' το χιτώνιό σου πρόσχε γιατί θα σου πέρω.

Ταυτοχρόνως ο Μπαρνταλιάν άρπαξε το χαρτί κ' έβγαζε μια βιαστική ματιά στην έταγραφή. Έγραφε:

«Στον κύριο στρατάρχη Ντανβίλ, στο μέγαρο του».

— Και τί ώρα θ' άνοίξουν αύριο;

— Αύριο δεν θ' άνοίξουν, έξοχώτατε. Ούτε αύριο, ούτε τις έρχόμενες μέρες...

— Μα, φώναζε ο στρατάρχης, αυτό λέγε-ται τυραννία!

— Διαταγή του βασιλέως, έξοχώτατε!

— Όστε δεν μπορεί κανείς να βγί άπ' το Παρίσι ή να μη ή...

— Έξοχώτατε, είναι εύκολο να μη κανείς

και να βγί. Άρκλει να προμηθευθί ένα διαβατήριο άπ' τον μεγάλο πρεβότο (τον διευθυντή της άστυνομίας). Μένει δυό βήματα άπ' τη Βασίλλη. Κι' αν επιθυμεί ή έξοχότης σας...

— Δεν είν' ανάγκη, είπε ο στρατάρχης.

Κι' έδωσε διαταγή να έπιστρέψουν.

— Διαταγή του βασιλέως, ψιθύρισε. Πολλά καλά. Ποιόν άφορά όμως αυτή ή διαταγή; Έμένα;

Σκέφτηκε τους πολυάριθμους σύγγενους που είχαν έρθει στο Παρίσι μαζί με την "Ιωάννα ντ' Άλμπρε, τον βασιλέα Έρρίκο της Ναβάρρας και τον ναύαρχο Κολινύ.

Τό γεγονός ήταν σημαντικό.

Ο Φραγκίσκος Μονμορανσύ έμεινε όμως πεπεισμένος πως έπρόκειτο για ένα μέτρον που είχε λάβει ή άστυνομία έναντιόν των σύγγενόντων.

— Δεν είνε παρά μια άναβολή, σκέφτηκε.

Η καρδιά του εν τώ μεταξύ ξαναπήρε το δρόμο για το μέγαρο Μονμορανσύ. Ο γέρο Μπαρνταλιάν είχε άφιπύσει. "Ηθελε να έξετάσει τον άξιωματικό.

— Πέντε λεπτά ύστερα άπ' την άναχώρηση του στρατάρχου, ο γέρο σπαθιστής συλλογίζονταν ποιά παραμύθι να έπινοήση για ν' άναγκάσει τον άξιωματικό να μιλήσει, όταν είδε τον ένα άπ' τους στρατιώτες του φυλακίου ν' άπομακρύνεται άπ' την πύλη προχωρώντας προς την όδδ Σαιντ-Άντουάν.

Ο Μπαρνταλιάν έβριζε μια ματιά γύρω του. Βρισκόνταν στην όδδ Σαιντ-Άντουάν, που ήταν γεμάτη από διαβάτες. Σε άπόσταση είκοσι βημάτων, προχωρούσε μια έφιππη άστυνομική περίπολος. Δεν ύπήρχε τρόπος να ξεφύγει παίρνοντας το γράμμα. Τό έδωσε λοιπόν στον στρατιώτη. Πρόλαβε όμως να παρατηρήσει πως ήταν πρόχειρα σφραγισμένο, με μεγάλη βιασύνη.

Ξανάρχισαν να προχωρούν. Ο Μπαρνταλιάν δεν έννοούσε να κάνει βήμα μακριά άπ' τον στρατιώτη που κ' έκεινος ήταν τότε έξαιρετικά φιλόποτος.

— Συγγνώμη, Ιππότη μου, είπε ξαφνικά ο στρατιώτης, αυτό το γράμμα πρέπει να παραδοθί το ταχύτερο. Πρέπει να τρέξω. Χαίρετε κ' ευχαριστώ!

Κι' ο στρατιώτης άρχισε να τρέχει.

Είχε να κάνει όμως μ' έναν πολύ πεισματάρη. Ο Μπαρνταλιάν άρχισε κ' αυτός να τρέχει.

— Σύντροφε, είπε, θέλεις να κερδίσεις ένα κατό λίκρες;

— Όχι! Άποκρίθηκε ο στρατιώτης ταχύνοντας το τρέξιμό του.

— Πεντακόσιες, επάνηλαβε ο Μπαρνταλιάν.

— Άφήστε με, κύριε, αλλοιώς θα φανώ!

— Χίλιες!...

Ο στρατιώτης σταμάτησε κ' έγινε κατακόκκινος.

— Τι με θέλετε; ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή.

— Να σου δώσω χίλιες χρυσές λίρες αν μ' αφήσεις να διαβάσω το γράμμα.

— Για χίλιες λίρες, να με κρεμάσουν!

— Όχι-δά!

— Όστε είνε τόσο σοβαρό αυτό το γράμμα; Σου προσφέρω δυό χιλιάδες.

Ο στρατιώτης κλονίστηκε.

Ο Μπαρνταλιάν προσέθεσε βιαστικά:

— Μπαίνουμε στην πρώτη ταβέρνα κ' ενόθ θα πίνης ένα μπουκάλι κρασί, άνοιγω με τρέπο το γράμμα, το σφραγίζω και πάλι άφου το διαβάσω. Κανείς δεν θα το μάθι.

(Άκολουθεί)

Εκείνη τη στιγμή ή ματιά του Μπαρνταλιάν είδε ένα χαρτί που ο στρατιώτης είχε στο χιτώνιό του και που έβγαζε λίγο.

— Και τί μπορεί να σάς ενδιαφέρει για ποιά, εύπατρίδα μου; ρώτησε ο στρατιώτης.

— Τίποτα. "Ηθελα όμως να πω αν δεν ήταν πολύ μακρινή ή άποστολή σου, καταλαβαίνεις...

— Σωστά. "Ε λοιπόν, πηγαίνω στο Τέμπλο.

— Στη φυλακή;

— Όχι! Εκεί κοντά.

— Ο Μπαρνταλιάν άνατρίχιασε. Έξακολουθούσε να περπατά μερικά βήματα. Μια ιδέα είχε γεννηθεί στο μυαλό του.

— Σύντροφε, είπε ξαφνικά, θέλεις να σου πω...

— Πηγαίνεις ένα γράμμα στο μέγαρο του Μέμ.

— Που το ξέρετε; ρώτησε κατάπληκτος ο στρατιώτης.

— Να το γράμμα που έβγαζε άπ' το χιτώνιό σου πρόσχε γιατί θα σου πέρω.

Ταυτοχρόνως ο Μπαρνταλιάν άρπαξε το χαρτί κ' έβγαζε μια βιαστική ματιά στην έταγραφή. Έγραφε:

«Στον κύριο στρατάρχη Ντανβίλ, στο μέγαρο του».

— Και τί ώρα θ' άνοίξουν αύριο;

— Αύριο δεν θ' άνοίξουν, έξοχώτατε. Ούτε αύριο, ούτε τις έρχόμενες μέρες...

— Μα, φώναζε ο στρατάρχης, αυτό λέγε-ται τυραννία!

— Διαταγή του βασιλέως, έξοχώτατε!

— Όστε δεν μπορεί κανείς να βγί άπ' το Παρίσι ή να μη ή...

— Έξοχώτατε, είναι εύκολο να μη κανείς

και να βγί. Άρκλει να προμηθευθί ένα διαβατήριο άπ' τον μεγάλο πρεβότο (τον διευθυντή της άστυνομίας). Μένει δυό βήματα άπ' τη Βασίλλη. Κι' αν επιθυμεί ή έξοχότης σας...

— Δεν είν' ανάγκη, είπε ο στρατάρχης.

Κι' έδωσε διαταγή να έπιστρέψουν.

— Διαταγή του βασιλέως, ψιθύρισε. Πολλά καλά. Ποιόν άφορά όμως αυτή ή διαταγή; Έμένα;

Σκέφτηκε τους πολυάριθμους σύγγενους που είχαν έρθει στο Παρίσι μαζί με την "Ιωάννα ντ' Άλμπρε, τον βασιλέα Έρρίκο της Ναβάρρας και τον ναύαρχο Κολινύ.

Τό γεγονός ήταν σημαντικό.

Ο Φραγκίσκος Μονμορανσύ έμεινε όμως πεπεισμένος πως έπρόκειτο για ένα μέτρον που είχε λάβει ή άστυνομία έναντιόν των σύγγενόντων.

— Δεν είνε παρά μια άναβολή, σκέφτηκε.

Η καρδιά του εν τώ μεταξύ ξαναπήρε το δρόμο για το μέγαρο Μονμορανσύ. Ο γέρο Μπαρνταλιάν είχε άφιπύσει. "Ηθελε να έξετάσει τον άξιωματικό.

— Πέντε λεπτά ύστερα άπ' την άναχώρηση του στρατάρχου, ο γέρο σπαθιστής συλλογίζονταν ποιά παραμύθι να έπινοήση για ν' άναγκάσει τον άξιωματικό να μιλήσει, όταν είδε τον ένα άπ' τους στρατιώτες του φυλακίου ν' άπομακρύνεται άπ' την πύλη προχωρώντας προς την όδδ Σαιντ-Άντουάν.

Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Η μόδα της έρετεινής άνοιξης είνε άνάλογος προς την σημερινήν ζωήν της γυναίκας, που τεινει προς την φυσικότητα και άγαπά το ύπαιθρον και τα σπόδ. Η προκλητική φωνή έξω από την άσφυκτικήν πόλιν άντηει κατά τις άνοιξιακές αυτές ήμέρες, σαν μια διαρκής μελωδία. Και δια να προσαρμοσθεί το φόρεμα προς τας άπαιτήσεις των σπόδ, γίνεται ελαφρόν από ζερσεύ λινόν ή μεταξωτόν. Έπάνω από το φόρεμα αυτό μια νέα μπορεί να φέρη ένα πλεκτό χροματιστό πουλόβερ με άρμουςονσαν κάππα και σάλι. Για άλλη μια φορά όμως άνακνείνεται με έξαιρετικήν πρόεπει να προτιμάνται ή κνίλotta του τένις ή ή φούσπα, άλλα οι περισσότεροι είνε της γνώμης, ότι πρέπει να προτιμάνται ή κνίλotta, που είνε και αυτή μια φούσπα χωρισμένη στο μέσον και αποτελούμενη από δυο στρωγυλοκομμένες μικρές φούσπες, που κομψώνονται μαζί και κατά το βρόχιμα φαίνονται σαν φόρεμα. Ηροσεται μια κνίλotta έχει το πλεονέκτημα, ότι δεν άνασφίεται από τον άέρα ούτε κατά το ταχύ παίξιμο του τένις, ενόψ ή φούσπα άνυψούται κατά το παιχνίδι και άποκαλύπτει, ότι δεν πρέπει να ιδουν ξένοι όφθαλμοί.

Η νέες λαμβάνουν μέρος εις τα διάφορα σπόδ χωρίς κάλτσες και φέρουν μόνον τα παπούτσια του τένις ή τα πεδία. Το έφετεινόν καλοκαίρι φαίνεται ότι έχει κηρύξει τον πόλεμον κατά της κάλτσας. Τα φόρεματα των σπόδ φέρονται χωρίς κάλτσες, επίσης δέ η πυζάμες της άμμουδιάς και ή διολανθίποτε αλην χερσιν δεν θέλουν ούτε να άνωσουν για τις κάλτσες. Τα σάνδαλα θριαμβεύουν, άλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι είνε δυνατόν να έξέρχεται μια νέα εις περίπατον άνα την πόλιν προ του γευματος χωρίς κάλτσες. Η μόδα του ξεκαλτωματος απαιτεί όμως περιποιησιν του ποδός και της γαμπας, επίσης υπαίτει όπως γίνεται εις τα νύχια των ποδών πεντικιρ και να χροματίζονται με έρυσθόν χρωμα, όπως οι όνυχες των όακτίλων των χερσιν.

Άφου ή μόδα κάνει οικονομία στις κάλτσες τις χρησιμοποιεί πάλι στο κεφάλι, διότι έτσι τις άρεσει. Γιατί λοιπόν να μη δέσει την κάλτσα γύρω στο κεφάλι; Πολλά από τις ώραιότερες κάλτσες για σπόδ, άλλα και προς καθημερινήν χερσιν είνε αρχαίως πλεκτή κάλτσα από άχρρο, λινό ή μαλλι, που πλεκει ή ίδια που την φορεί. Λοιπόν σπόδ κάππα και σπόδ πουλόβερ πλέκονται από αυτές τις ίδιες κατόχους των και ή έργασία αυτή είνε ευχάριστος.

Το φόρεμα πρέπει να αέρη κεντήματα και σημερον συνειθίζονται τοιαύτα Μαδέϊρα ή Λαγκέττεν.

Μεγάλος ενθουσμένος της σημερινής μόδας είνε ή ζακέττσα. Δεν κατασκευάζεται από ντελλ ή καπαρόνια, άλλ' από το ύφασμα του φορέματος. Σήμερον ένα άπογευματινό φόρεμα σκοτεινόν χρώματος είνε δυνατόν με μια λευκή ζακέττα να γίνη το κομψότερο φόρεμα για έπισκέψεις. Η ζακέττα γίνεται από άσπρο μεταξωτό ύφασμα (πικέ μεταξωτό, κρέπ-σατέν, κασιμίρι) και εφοδιάζεται, ως επί το πλείστον, με μαύρον γιανιά από ατάλι ή γαρνίρεται με γούνα. Επίσης συνειθίζονται και ά χροματιστά ζακέττα, καρό ή ριγέ. Δια τας έσπερίδας μάλιστα φορείται ή ζακέττα από βελβέτ, κονή σαν μπολερό ή μακριά έως τα γόνατα και τότε χρησιμοποιεί κανείς και ζώνην κατά προτί-

Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ

ΤΑ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ο πόθος των γυναικών για την έξαεφάλκη της αωνιας νεότητος και ύγείας έχει τόσο πολύ άναπτυχθί τελευταία, ώστε έχει δώσει έργασίαν σε χιλιάδας ανθρώπων, που άσχολούνται άκριβώς εις την έκμετάλλευσιν του πόθου αυτού.

Τα ινστιτούτα καλλονής έχουν πλημυρίσει τας ευρωπαϊκάς πόλεις, σ' αυτά δέ τρέχουν ή γυναίκες και ύποβαλονται σε πολύωρες κοούρες για να πέλχουν αυτό το που ζητούν. Τα μηχανικά μέσα που έχουν έφευρεθί είνε άφθονα. Και άι άπόγονοι της Εύδας ύποβάλλονται με έξαιρετικήν ευχαρίστησιν εις όλα τα βασανιστήρια που τους ύποδεικνύουν ως κατάλληλα για την περίπτωση της καθεμιάς. Άλλες πηγαίνουν ν' άδυνατίσουν, άλλες να παχυνουν, άλλες να διορθώσουν της γάμπες τους ή ώρισμένες άλλες άτέλειες του προσώπου και του σώματος, όλες δέ για να έξαφανίσουν της ρυτίδες, τους κακούς αυτούς προδότας του μεγάλου γυναικείου μυστικού: της ηλικίας.

Και τα έξοδα, τα όποια δεν είνε εύκαταφρόνητα, καταβάλλουν άγογγύστως οι άτυχείς σύζυγοι, χωρίς μεγάλην δυσάρεσκείαν δέ, άφου προκειται να τους εξωραίσουν την συντροφον του βίου των. Είνε τα μόνα χρήματα που ίσως δεν κλαίνε κατόπιον.

Στα ινστιτούτα καλλονής συναντά κανείς πληθος γυναικών πάσης ηλικίας και πάσης τάξεως, άλλα και αρκετούς άνδρας, οι όποιοι περι πολλού ποιούνται την εξωτερικήν των έμφανισιν...

Η ωραιότης λοιπόν της γυναίκας είνε γινεν ένα επικερδέστατον έμποριον, εις το όποιον άσχολούνται ειδικοί επιστήμονες, μεταξύ δέ αυτών υπάρχουν και αρκετοί καθηγηταί, που άφησαν τους άλλους κλάδους της ίατρικής για ν' άφιερωνουν εις τον κλάσον αυτόν, που τους άποδίδει άμύθητα κέρδη.

μην. Η ζακέττα αυτή φορείται πάντοτε με μαύρο έπισμιο φόρεμα.

Εις την Άποικιακήν Έκθεσιν των Παρισίων λαοσάρονται ώραια κιμονά ζακέττα από λειον μεταξωτό, πολύ ζωηρόν κακόνον χρώματος ή χραιοίνου. Επίσης ζακέττες από προκά ή από μεταξωτό κεντημένο με άνατολικά κεντήματα.

Όλα τα φόρεματα, τόνον τα χρησιμοποιούμενα δια την έξοχήν την πρωινήν και δια την πόλιν το έσπερας, πρέπει να έχουν το παλαιόν μήκος. Μόνον κατά τον χειμώνα προβλέπεται, ότι το μήκος του φορέματος θα μικρύνη, διότι δεν είνε δυνατόν να σύρεται σχεδόν το φόρεμα σε λαοποιμένους δρόμους. Μόνον άι έπίσημοι τουαλέττα, όπως δι' ύπαυθίους έορτάς και ίπποδρομίας είνε μακριά, άλλα μόνον μέχρι του άστραγάλου. Αι καλοκαιρινα

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

21ον

—Σας παρακαλώ ένδοξότατε, έτραύλι-
στε ο διευθυντής, σας παρακαλώ κατε-
βάστε αυτό το φονικό όργανο.

Παρ' όλην όμως την φαιροτητα, την
όποιαν ήθελε να επιδείξη ή φωνή του έ-
τραύλλιζε και ο φόβος ήρχισε να τον
κυριεύει.

—“Η άνεβαίνετε άπάνω στη καρέκλα
σας, του έπτε αούτηρως ο Μουρούζης, ή
μετά δυό δευτερόλεπτα είσθε νεκρός.

Καί τον έσκόπευσε.

—“Αφού το θέλετε...άφού αυτό θά εϋ-
χαριστήση την ένδοξότητά σας...

Καί ο δυστυχής εκείνος φαιδρός ύσον
καί ευφρολόγος τύπος, άνθρωπος δέ κα-
τά βάθος καλοκάγαθος είσε και άπόει-
δε και άνέβηκε πάνω στη καρέκλα.

—Σταθήτε ακίνητος, τον διέταξε ο
Μουρούζης.

—Μά έξοχώτατε...

—Σταθήτε ακίνητος και άπαντήσατε
εις ό,τι θά σας έρωτήσω.

—Δέν κάθεσθε γενναιότατε να καθίσω
και έγώ. “Άλλως τε έγώ...είμαι προθυ-
μάτος εις ό,τι θελήσετε.

—Σιωπή.

—Μά γενναιότατε τί ιδιοτροπία;
—Προσέξατε μήν κάνετε πώς θά κατε-
βήτε ή να φωνάξετε κανέναν άπό τους
μικρούς που είνε έξω γιατί θά σας πυ-
ροβολήσω.

—“Α μπά, δέν θά κάνετε αυτόν τον κό-
πο γιατί δέν έννοώ έπ' ούδενί λό-
γω να σας δυσαρεστήσω.

—Λέγετε.

—Τί να πώ... Τί θέλετε να σας πώ;...
Έρωτήστε με...

—Ποιός έγραψε την είδησι περί κρού-
ματος παραφροσύνης εις τας στρατιω-
τικές φυλακάς.

—Αυτό θέλετε να μάθετε ;

—Αυτό πρώτα, θά δούμε και γιά τάλ-
λα έπειτα.

—Την είδησιν γιά το κρούσμα παρα-
φροσύνης στίς στρατιωτικές φυλακές.
Μάλιστα αυτήν την είδησιν την ένθυμού-
μαι βέβαια...έγράφη προχθές... Καί να
ήθε βέβαια...Τήν έγραψε κάποιος μικρός
ένας άνόητος μικρός, ένα παιδί τιποτέ-
νιο, την διέψευσε το ύπουργείο, την διέ-
ψευσε δέν είν' έτσι...Καί τον έδιωξα το
μικρό πού λέτε, τον έδιωξα κακήν κα-
κώς...Κάτι τέτοια παληόπαιδα γενναιότα-
τε είνε πού κλονίζουν το κύρος των έφη-
μερίδων.

—Προσέξατε να μη μου λέτε ψέμματα.
—Ψέμματα στη γενναιότητά σας, πώς
μπορεί να γίνη αυτό το πράγμα.

—Εν πάση περιπτώσει έπειδή αυτή ή
είδησις, ψευδής και κακοήθης κατέστρε-
ψε μία οικογένεια...

—Τί λέτε γενναιότατε...

—Μάλιστα, επανέλαβε με σοβαρότητα
ο Μουρούζης, κατέστρεψε μίαν οικογέ-
νεια.

—Φοβερό.

—Εγώ είμαι άποφασισμένος να σας
σκοτώσω.

“Ο ταλαίπωρος διευθυντής ύπεκρίθη

πώς του φάνηκε άστεία ή άπειλή και ά-
πήντησε με ένα προσποιημένο και νευρι-
κό γέλιο.

—Τί άστείο...Τί άστείο γενναιότατε...

—Δέν είνε διόλου άστείον κύριε δημο-
σιογράφε.

Καί θά σου δώσω άμέσως την άποδει-
ξιν, ότι δέν συνεβήζω να άστείεώμαι με
ύποκείμενα της περιώτης σας.

Χωρίς δέ να περιμένη ούτε να χρονο-
τριβήση ένα δευτερόλεπτον έπυροβόλησε
κατά του όρθιου και τρέμοντος άπάνω
εις το ύψος της καρέκλας άτυχούς
δημοσιογράφου, έπειδή δέ ήτο άρι-
στος σκοπευτής διήυθνε τη σφαίρα
του μία σπιθαμή περίπου άπάνω άπό το
κεφάλι του.

Τόν πρώτον πυροβολισμόν διεδέχθη
δευτερός, ένθ' δέ ο ταλαίπωρος εκείνος
έκρημνίζετο, άτρωτος μόν άπό τις σφαί-
ρες του Μουρούζης αλλά λιπόθυμος άπό
τόν τρόμον του, και άνέτρεπε καλαμά-
ρια και ποτήρια και καφέδες, τά όποια
ήσαν επί του γραφείου του, ο Μουρού-
ζης άπολύτως βέβαιος, ότι καμμία σφαί-
ρα δέν είχε ήθιζε το οίκτρόν του θύμα, έ-
κλώτησε τις καρέκλες, τις όποιες είχε
τοποθετήσει πίσω άπό το θυρόφυλλον, ά-
νοιξε την πόρτα και γελών διά το φαι-
δρόν έπεισόδιον κατηύθυνη βραδέως
πρός την σκάλαν.

“Οταν όμως την κατήρχετο συνητήθη
με ένα νέον ο όποιος άνέβαινε όρμητι-
κός.

—Τί είνε κύριε, τον έρώτησε, τί συν-
έβη ;

—Μου φαίνεται, του άπήντησεν ο Μου-
ρούζης, ότι ήτοκτόνησε ο διευθυντής
της έφημερίδος.

—Ητοκτόνησε ;

—Ναι.

—Γιατί ;

—Μά καθώς μου έλεγε άπό άπελπισί-
αν γιά τά έλλεινά οικονομικά της έφη-
μερίδος του...

“Η ώρα εκείνη του μεσονυκτίου είνε
διά την όδόν Αιόλου μία άπό τας πλέον
έρημικάς ώρας.

Οί διαβάται είνε σπανιώτεροι και μό-
νον κάποιον, κάποιον κατά μακρινάς άπο-
στάσεις έκινούντο τότε οί άραιοι φρουροί
χωροφύλακες.

Οί δύο πυροβολισμοί ριθθέντες μέσα
εις κλειστόν χώρον μπορούσε και να μην
άκουστούν, αλλά εις την δίον του κεν-
τρικού πρακτορείου των έφημερίδων έ-
κοιμούντο κάτω άπό ύπόστεγα μερικοί
έφημεριοπάλαι, ο δέ νεαρός δημοσιο-

γράφος, ο όποιος ήρχετο κατά την σπη-
μήν εκείνην κατά την όποιαν ο Μουρού-
ζης κατήρχετο των γραφείων της έφη-
μερίδος, και είχαν άκούσει τους πυροβολι-
σμούς, ώρμησε μέσα στο δωμάτιον του
διευθυντού και μόλις τόν είδε πεσμένον
άπάνω στο τραπέζι, χωρίς να τον πτε-
σίση έτρεξε και κραυγάζων ότι ήτοκ-
τόνησε ο Κ...έξύπησε τους κοιμώμε-
νους έφημεριοπάλαις και σε πέντε λεπτά
είχε άναστατάσει με το τηλέφωνον, την
άστυνομίαν και τας άλλας έφημερίδας.

Το κομικοτραγικόν εις την περιστασι-
ν εκείνην δέν είνε ότι διεδόθη εις τα νε-
κτερινά κέντρα άμέσως, ότι ο διευθυντής
της γνωστής εκείνης έφημερίδος ήτοκ-
τόνησε ! αλλά και ότι ο άστυνομικός
και οί έφημεριοπάλαι έκείνοι, οί όποιοι
έτρεξαν πρώτοι εις το γραφείον, ή-
σαν πράγματι τόν Κ...άναίσθητον και
κάτωχρον ως νεκρόν εις μίαν έλεεινήν
κατάστασιν πεσμένον άπάνω στο γρα-
φείον του επί του όποιου είχαν άναποδο-
γυρίσει τά πάντα.

“Άλλ' ένθ' μέσα στο δωμάτιον ύπρχε
άκόμα ή όσμη της πυρίτιδος εκ των πυ-
ροβολισμών, και ένθ' είχαν πιστεύσει οί
λοι ότι έπρόκειτο περί αυτοκτονίας, ούτε
πιστόλι εύρίσκετο πουθενά, ούτε καταψύ-
κωνον να βρούν το θανατηφόρον τραύμα.

Πουθενά δέν ύπρχον όχι αίματα, άλλ' ούτε ίχνη.

Το γεγονός έφαίνετο μυστηριώδες.
“Επί τέλους ένας Ιατρός, ο όποιος έ-
κληθή έπειγόντως διέγινεσε επί έπρόκει-
το περί βαρείας λιποθυμίας.

Τη βοήθεια μερικόν διεγερτικών ο τα-
λαίπωρος εκείνος άνθρωπος συνήλθε και
χωρίς να χάση την έτοιμότητα του πνευ-
ματός του εκύτταξε τριγύρω του, και αί
πρώται του λέξεις ήσαν χαρακτηριστι-
κά της έπανακτήσεως της ψυχραιμίας του.

—Πρέπει να πεισθώ, επιθύρισε, ότι
πραγματικώς δέν απέθανα.

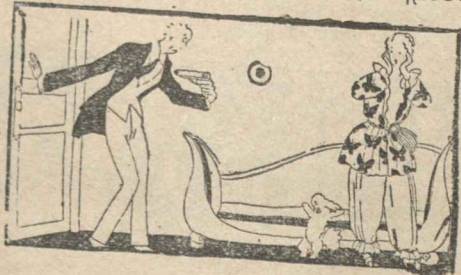
Εις τας έρωτήσεις πού του άπηυθύν-
θησαν δέν έδωσε καμμίαν εξήγησιν.

“Εζήτησε να μείνη μόνος και έκράτησε
πλησίον του κάποιον πολιτικόν της έπο-
χής σημαίνοντα, ο όποιος εύρεθείς εις
την “Ηήρην” είχε τρέξει άμέσως στο γρα-
φείο μόλις έμαθε την...αυτοκτονίαν.

Το γεγονός διά το βράδυ εκείνο άπέβη
μυστηριώδες. “Άλλοι έπίστευον ότι πραγ-
ματικώς έπρόκειτο περί άποτυχημένης ά-
ποπειράς αυτοκτονίας και άλλοι περί μυσ-
τηριώδους άποπειράς δολοφονίας, την
όποιαν ο διευθυντής είχε λόγους να ά-
ποσιωπήση.

Το βέβαιον είνε ότι την επομένην ή έ-
φημερίς εκείνη δέν έγραψε ούτε λέξιν πε-
ρί του τραγικού γεγονότος της νυκτός
άλλά και αί άλλαι έφημερίδες αί πρώ-
ται παρακληθείσαι άπεισιώησαν έντελώς
το μυστηριώδες εκείνο γεγονός, το ό-
ποιον όμως ή συνέχεια την επομένην ύ-
πήρξε ικανοποιητική διά το θύμα εκεί-
νο, των παραδοξοτάτων έπεισοδίων του
Μουρούζη.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : “Η συνέχεια.

(Γράφεται επί τη βάσει πολυτίμων άπομνηνευμάτων πεσιγνώστου αύλικού)

(*Απαγορεύεται ή άνατίκωσις)

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

16ον

“Η άκρόασις όμως έλαβε την τροπήν
συνουσίας.

Αυτό συνέβαινε κατά κανόνα με τόν
Βασιλέα Γεώργιον, δασκίς το πρόσωπον,
τό όποιον έδέχετο εις άκρόασιν, δέν καθί-
στατο φορτικόν αλλά απέβαινε ευχάριστο,
ίδιας όσον άφώρα την έκδήλωσιν του
πνεύματος, διότι εκείνο το όποιον έγοή-
τευε περισσότερον τόν Βασιλέα Γεώργιον
ήτο ή ευφρολογία και έν γένει αί πνευ-
ματώδεις έκδηλώσεις των ευφών άνδρών
ή γυναικών μετά των όποιων πάντοτε έ-
πεδίωκε να φαιδρύνη τας ώρας του περι-
πάτου του ή της άναπαύσεώς του.

“Η Ξανθή δέν είχε μόνον την έμορφία
και την δροσιά των δέκα έπτά έτών της,
εις τά όποια ώφειλε το συμπαθητικό πα-
ρατσούκι “Τουρκοάζ”, αλλά συνεδίαζε
και την έλξιν ενός πνεύματος τολμηρού
και σπιθηροβόλου. “Έπειτα αί άρελεις
και γεμάται άπό γοητεϊαν κινήσεις της τό
καλλιτεχνικό και λιγυρό κορμί της μαζή
με όλα τά άλλα φυσικά της προτερήμα-
τα, έθιμούργουν μίαν έλξιν πολύ έπικίν-
δυνον και διά τόν μάλλον ψύχραιμον άν-
δρα.

Βεβαίως εάν την έμορφήν και τη γο-
ητεία του πνεύματος την βλέπουν και
την αισθάνονται διαφορετικά τά ψυχικά
μάτια των ανθρώπων, οί άνδρες οί αλ-
θητικοί ύφίστανται πολύ διαφορετικά
την έπίδρασιν άπό τόν αισθησιασμόν, ο
όποιος είνε κοινότατος εις όλους τους
άνθρώπους.

“Η ίδια άναλογία μπορεί να ληφθή ως
μέτρον ίσως δυσκολώτερον άν μη σπανι-
ώτερον γιά τη γυναίκα κανείς όμως δέν
μπορεί ν' άρνηθή ότι ο Βασιλεύς Γεώργι-
ος ήτο άνδρας με λεπτήν αισθηματι-
κά και ή ψυχή του επαθάνετο άπό την έ-
πίδρασιν του άραιου και του ευφροδύ.

“Αφού συνουμήσεν άρκετα με την δε-
σποινίδαΤουρκοάζ έξέφρασε κατόπιν την
γνώμην του σε κάποιον αυλικό ότι το κο-
ριτσι αυτό μπορούσε ν' άποτελέση ένα
πολύ έπικίνδυνον και πολύ θελκτικόν
πειρασμόν, ένθ' δέ έπρόκειτο να δοθή
εις την μικρά κάποιαν θέσιν εις την ύπη-
ρέσιαν των “Ανακτόρων, ή δεσποινίδαΤου-
κοάζ επανήλθε πλησίον του πατέρα της
εις τόν Βασιλικόν κήπο και ματαίως πε-
ρίμενε και αυτή και ή οικογένειά της
τόν πολυπόθητον διορισμόν.

Πέρασαν άρκετοι μήνες όποτε αϊφνι-
διως ένα έπεισόδιο σκληρόν έτάραξε
την οικογένειαν του ηηπουρού και έφάνη
ότι έβύθισε στη δυστυχία το άραιόν έ-
κείνο πλάσμα.

Κάποιον βράδυ ο πατέρας της Ξανθής
ήτανε πολύ σκυθρωπός.

“Ο σκληρός εκείνος άνθρωπος έπίστευ-
εν, ότι ή κόρη του δέν είχε διορισθή στην
ύπηρεσίαν των “Ανακτόρων εξ αίτίας της
ζωηρότητός της. Δέν έπαινε να την γκρι-
νιάξη και να την συμβουλεύη παρ' όλας
τας διαμαρτυρίας της. “Έπειτα ή Ξαν-
θή πού είχε μάθει γράμματα και έδιά-
βαζε και άρκετά καλά τά γαλλικά, και
έπαιρηθενε διάφορα γαλλικά βιβλία
και έφημερίδες άπό κάποιαν γρηά πού ή
κόρη της ήτανε βοηθός θαλαμηπόλου
στά διαμερίσματα της Βασιλίσσης, δέν
μπορούσε να βοηθήση τόν πατέρα της

στης βαρείας κηπουρικής δουλειές, αλλά
περιωρίζετο να βοηθή μόνον την μητέρα
της στο σπίτι. Αυτό ο πατέρας της δέν
τάβλεπε με καλό μάτι.

“Η νοοτροπία του, νοοτροπία χειρών-
ακτος της παλαιάς εποχής, προτιμούσε
την γυναίκα και το κορίτσι βυθισμένο
στο σκότος της άγραμματοσύνης και
στη βαειδή χειρωνακτική δουλειά.

—Πολύ καλά και άραία, έλεγε στη
γυναίκα του, μάς την σπουδάσε ο Βασι-
λής. “Τι να την κάνουμε τώρα...Με την
προίκα πού θά της δώσουμε άπό άξίνες,
σκαλιστήρια και ποτιστήρια δέν μπορεί
βέβαια να τη παντρώμε με κανένα
άρχοντόπουλο...

“Άλλ' ένα βράδυ, καθώς είπαμε, ο πα-
τέρας της μωτρωμένος και άμυλητος, δ-

“Η δυστυχισμένη εκείνη έξύπησε γεμά-
τη άπό έκπληξις και ταραχή.

—Τί είνε πατέρα, ρώτησε τρομαγμένη.

—Τώρα θά μάθης τ' είνε, τον άκουσε
να της λέη.

Καί τόν είδε στο φώς το άφθονο ποδ-
χε ρίξει το ηλεκτρικό πού άναψε ο γέ-
ρος, να κλείνη την πόρτα και να σέρνη
πίσω το μάνταλο.

—Σήκω άπάνω, της έπτε.

—Είμαι γυμνή πατέρα.

—Ντύσου, τη διέταξε ξηρά.

—Δε σε καταλαβαίνω...

—Θά με καταλάβης σε λιγάκι.

“Η Ξανθή τινάχτηκε άπό το κρεβάτι,
πέρασε στο μισόγυμνο κορμί της μία ρό-
μπα και σταυρώνοντας το ρούχο άπάνω
στο γυμνό της στήθος κύτταζε με άνη-
συχία τόν πατέρα της πού στο μεταξύ
έκοψε δυό τρεις βόλτες έπάνω κάτω στο
μικρό δωμάτιο.

Περάσανε λίγα δευτερόλεπτα.

“Η Ξανθή στεκότανε όρθια άκουμπών-
τας στο κρεβάτι.Καθώς ήτανε άναμάλι-
ασμένη και ροδοκόκκινη με τά μάτια της
γεμάτα άνησυχίαν έδειχνε την έμορφή
της με κάποιον εξαιρετικό θέλητρο, το
θέλητρο της άνησυχίας και το άορί-
στου φόβου πού δίνει κάποιαν άλλοιωτι-
κή έκφρασι στο σύνολον μιάς ώμορφης
και νέας γυναίκας.

“Ο πατέρας της στάθηκε άπότομα ά-
πέναντί της κατάστηθα, την κύτταζε μ'
ένα άγριο μάτι άπ' το κεφάλι ως τά πό-
δια και έπειτα καρφώνοντας τά μάτια
του άπάνω στα δικά της της έρριξε κα-
τάμουτρα μιά βριαιά.

—Ατίμασες το σπίτι μας !...

Ταν έμεινε κατόπιν μόνος με τη γυναίκα
του της εξομολογήθηκε μία φοβερή κα-
τά την άντλησιν του ύποψίας, πώς ή κόρη
τους με κάποιον τάχε και της συνέστησε
άπειλητικά να τη συμβουλέψη γιάτι θά
την τσάκιζε στο ξύλο και αυτή και τόν
άγνωστο πού τολμούσε να έπιβουλεύη
την τιμή του σπιτιού του.

“Ο διάβολος άρχισε να βάνη την ούρα
του στην οικογενειακή γαλήνη του σπι-
τιού.

“Ο πατέρας της Ξανθής είχε κάποιαν
συγγενή του πού καθότανε σε μία άπο-
μακρυσμένη συνοικία των “Αθηνών,
κατά τά Σπόλια.

“Η Ξανθή κάπου-κάπου έπαινε την α-
δεια και πήγαινε στο συγγενικό της σπι-
τι άπό το πρωί ως το βράδυ.

“Εγύριζε σουσουπώματα και άντι νάρ-
χεται με κέφι και ευχαρίστησι, φαινότανε
πάντοτε σκεπτική και ήμελαγχολή, άν
και ήθελε να δείξη πώς ήτανε ευχαρι-
στημένη.

“Ενα άπόγευμα όμως κάποιος φίλος
του γέρου κηπουρού, άπό τους φίλους έ-
κείνους πού βάζουμε φωτιές και καίνε τη
γαλήνη και την ευτυχία των σπιτιών, έ-
παγε έπίτηδες και τόν βρήκε γιά να το
έμπιστευθή ένα μυστικό.

“Ο κηπουρός άκουσε με τόν πόνο του
άνθρώπου πού του βυθίζουσε μαχαίρια
στην καρδιά πώς ή Ξανθή δέν πήγαινε
παρά λίγη ώρα στο συγγενικό σπίτι και
πώς έπειτα κάπου πήγαινε ποιός έξέρι με
πιό άγαπητικό της.

Του άρκίστηκε πώς την είχε δη με τά
ίδια του τά μάτια κλεισμένη μέσα σένα
λαντώ άμάξι άπό τά καλύτερα της πιά-
τσας να τραβήη έξω μακριά κατά τά
Πατήσια.

Το φορμάκι στάλαξε βαθεία στην ψυ-
χή του πατέρα, το αίμα του άναψε και
την ίδια νύχτα χωρίς να πη στη γυναίκα
του τίποτα πήγε κατά τά μεσάνυχτα
στην κάμαρα πού κοιμότανε ή κόρη του.

“Η δυστυχισμένη εκείνη έξύπησε γεμά-
τη άπό έκπληξις και ταραχή.

—Τί είνε πατέρα, ρώτησε τρομαγμένη.

—Τώρα θά μάθης τ' είνε, τον άκουσε
να της λέη.

Καί τόν είδε στο φώς το άφθονο ποδ-
χε ρίξει το ηλεκτρικό πού άναψε ο γέ-
ρος, να κλείνη την πόρτα και να σέρνη
πίσω το μάνταλο.

—Σήκω άπάνω, της έπτε.

—Είμαι γυμνή πατέρα.

—Ντύσου, τη διέταξε ξηρά.

—Δε σε καταλαβαίνω...

—Θά με καταλάβης σε λιγάκι.

“Η Ξανθή τινάχτηκε άπό το κρεβάτι,
πέρασε στο μισόγυμνο κορμί της μία ρό-
μπα και σταυρώνοντας το ρούχο άπάνω
στο γυμνό της στήθος κύτταζε με άνη-
συχία τόν πατέρα της πού στο μεταξύ
έκοψε δυό τρεις βόλτες έπάνω κάτω στο
μικρό δωμάτιο.

Περάσανε λίγα δευτερόλεπτα.

“Η Ξανθή στεκότανε όρθια άκουμπών-
τας στο κρεβάτι.Καθώς ήτανε άναμάλι-
ασμένη και ροδοκόκκινη με τά μάτια της
γεμάτα άνησυχίαν έδειχνε την έμορφή
της με κάποιον εξαιρετικό θέλητρο, το
θέλητρο της άνησυχίας και το άορί-
στου φόβου πού δίνει κάποιαν άλλοιωτι-
κή έκφρασι στο σύνολον μιάς ώμορφης
και νέας γυναίκας.

“Ο πατέρας της στάθηκε άπότομα ά-
πέναντί της κατάστηθα, την κύτταζε μ'
ένα άγριο μάτι άπ' το κεφάλι ως τά πό-
δια και έπειτα καρφώνοντας τά μάτια
του άπάνω στα δικά της της έρριξε κα-
τάμουτρα μιά βριαιά.

—Ατίμασες το σπίτι μας !...

Μιά κραυγή πόνου τινάχθηκε μέσα άπό
τά στήθη της Ξανθής, ένα άχ θυριστικό
σαν να τραβήχτηκε ή πνοή του μέσα άπό
τά βάθη της ψυχής της.

“Από κατακόκκινη χλώμιασε διά μιάς
και τά μάτια της γίνανε σκούρα βαθεία
σε σκοτεινιασμένη θάλασσα.

—Πατέρα, Μουρμούρισε, πατέρα... Τί
βριαιά είν' αυτή...

—Άκουσε, της έπτε εκείνος άγριέμέ-
νος. Δέν ήρθα ν' άκούσω της ψευτιές
σου...Πες μου ποιός είνε ο άγαπητικός
σου.

—Άγαπητικό έγώ πατέρα...

—Εσύ βρώμα...Έκεί σε σπρώξανε τά
γράμματα πομπάδες.

Καί ο άγροίκος εκείνος πατέρας με

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κους Κους : Μ. Χρηστάκη. Τέτοια λάθη γίνονται. Είπε λάθη της στατιστικής.— Γ. Ρ—ας, Δράμαν. Και αν δεν εδημοσιεύθη το όνομά σας, πάντως ελήφθησαν υπ' όψει τα ανέκδοτά σας.— Αλ. Βρυώνην, Πειραιά. Δεν ήσαν όρθοι όλοι οι λύσεις που έστείλατε.— Κ. Θύμην. Τό ανέκδοτον θά δημοσιευθή εάν έγκριθώ. Έχει ληφθή πληθώρα ανέκδοτων, από τα όποια γίνεται ή σχετική έπιλογή. Η άριθμηση των αινιγμάτων έδιωχθή. Τα αινίγματα είνε διάφορα και δεν άπαιτούν παρά όλίγη σκέψη και όλίγη προσοχή. Τα έγκρινόμενα ποιήματα, καθώς θά εΐδατε, δημοσιεύονται εις τας σελίδας της ύλης, μέχρις ότου καθιερωθή ή σελίς συνεργασίας, ή όποια βραδύνει λόγω των πολλών αναγνωσμάτων. Πάντως μόν εΐσατε τόσον άσχηρό άπάντι μας και σάς βεβαιούμε ότι...δεν έχετε λάθος.— Θ. Βαχλαΐον. Άνεκδοτά σας ελήφθησαν υπ' όψει. Θά δημοσιευθούν εάν έγκριθούν.— Γ. Λυγνόν. Δεν θά ήσαν όλοι όρθοι και δι' αυτό δεν εδημοσιεύθη τό όνομά σας.— Γ. Νοτάριον. Η λέξις «μονά» έκφράζει την έννοιαν του περιττού άριθμού. Πάντως τό αίνιγμα αυτό ήκυρώθη.— Κ. Κοχλιδάκη, Άρσάνη. Δεν έχετε δίκαιον. Η κλήρωσις έγινετο μετάδ των λυτών των 7 αινιγμάτων. Ούδεις λόγος μεροληψίας, άλλως τε, ύπήρχε.— Β. Νικητόπουλον. Έδημοσιεύθη ένα όπερ ένεκρίθη. Τά άλλα δεν ένεκρίθησαν.— Ε. Τ., Ένταύθα. Δεν μάς έκουράσατε καθόλου. Θέλετε τη γνώμη μας γιά τόν «Ξανθομάλλη καρδονιάρη»; Έάν θέλετε νά γράψετε στίχο, πρέπει νά διαβάσετε Έλληνας και ξένους ποιητάς και ν' άποφένετε νά γράψετε ιστορίες έμμετρους, διότι δεν είνε πλέον... της μόδας. Έχετε στίχον καλόν και αντίληψιν περί μέτρου και ασφαλώς δεν θά σάς είνε δύσκολο.— Β. Κυβέλον. Η «Παρθένος» θά δημοσιευθούν, τό όποιον παρουσιάζει ελλείψεις και στείλετε τό.— Ν. Βιόχην, Δυστυχώς όχι καλό. Σας μόν σάς ικανοποιεί τό γέλιό της, αλλά έμάς δεν ικανοποιεί τό ποιήμά σας.— Γ. Λειβαδά. Δεν είνε καλά. Προσέχετε περισσότερο και διαβάσετε.— Α. Κιρά. Πολύ μπερδεμένο στην έννοιαν.— Κ. Παπών. Κοινόντυπο.— Ζέφυρον Π.Δ.Κ. Έχουν μετρικά λάθη. Έπειτα τό «χάθη» δεν όμοιοκαταληκτεί με τό «παλάτι». Διορθώστε τα και στείλετε τα.— Θ. Ταΐγετον. Τό κυριώτερο λάθος είνε ότι μπερδεύετε τις έννοιες γιά νά βάλετε όμοιοκαταληξίες. Έχετε και μετρικά λάθη. Για στιχουργική άπειθυνθήτε σ' ένα βιβλιοπωλείο. Με τό συστηματικό διάβασμα θά καταλάβετε τά λάθη σας.— Κώσταν Μ. Η «γεροντικώς νοσταλγίς» δεν είνε ούτε διήγημα ούτε πεζογράφο. Έάν θέλετε νά γράψετε διήγημα, άποφένετε τις πολύ λυρικές φράσεις.— Ι. Φ. Οίκ., Πειραιά. Κοινόντυπο και όχι καλοδοκούμενο.— Ε. Άγιοβλαστήν. Τό «μυστηριώδες έγκλημα» είνε κατ'άλληλον μόνον δι' έφημερίδα.— Α. Σταυρόπουλον. Όχι καλό.— Α. Σταυρόπουλον, Ένταύθα. «Τό άστέρι» δεν είνε καλό. Τό «σάτι» όμως είνε ποιήμα του Λέμοντωφ, άν δεν άπατώμεθα, μεταφρασμένο στην ελληνική. Με την διαφοράν ότι έσείς τό ξανθό κεφάλι τό έκάνετε καστανό. Πώς αυτή ή σύμπτωση;— Έλσαν Νίλου. Τό διήγημά σας είνε καλογραμμένο, αλλά ή ύπόθεσις του μοιάζει με συνηθισμένο παραμύθι. Δεν παρουσιάζει δηλαδή ενδιαφέρον.— Κ. Σ. Σ. Δεν έχετε δίκην... Έμείς προσπαθούμε νά δίνουμε έκλεκτήν ύλην στους αναγνώστας μας, παρά τόν κίνδυνον νά δυσχεραίσουμε μερικώς. Άν αυτά τού μās στέλνεται δεν είνε καλά, εκείνος που φταίει δεν ήσαν όρθοί. Άλλοίως, γιατί δεν θά εδημοσιεύετο τό όνομά σας μαζί με τά τόσα άλλα; Σχεσθήτε λίγο και θά όητε ότι έχουμε δίκην.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έξεδόθη και έκκυκλοφόρησεν «Ο Όδηγός Κομώσεων και Περιποιήσεως του Προσώπου» του κ. Έμμανουήλ Τουρναβίτου, περιέχων έκτός της διδασκαλίας των καλλιτεχνικών κομώσεων, μασσάζ, μανικιούρ κλπ. και οδηγίας πώς δύναται τις μόνος του έντός όλίγων ημερών νά εξαλείψη τας ρυτίδας του προσώπου και νά τό επαναφέρη εις την νεανικήν του κατάστασιν. Πωλείται εις όλα τά βιβλιοπωλεία άντι δρ. 25.

ΠΙΑΝΟ γερμανικόν έντελώς καινούργες, μόλις εισαχθέν, μάρκας ROYAL, πωλείται άντι 26.000 δραχμών. Πληροφορία δόδς Άθηνάς, γωνία Λεωφόρου, Φωτογραφείον Κυπριακού.

ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

είνε περισσότερο απαραίτητος ή εύλογή μιάς ωραίας υάλτσας

Η ΚΑΛΤΣΑ Etam

από φυσική καθαρά μετάξας στρώνει θαυμάσια στό πόδι και είναι τό απαραίτητο συμπλήρωμα του άνοιχιάτιου φορέματός σας

ΤΙΜΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΠΡΟΣΙΤΑΙ

Κάλτσες φυσικής υαθοράς μετάξης... 110-125-145
Κάλτσες τεχνιτής μετάξης... 75-85-90

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΠΑΤΡΑΙ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8 ΟΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 23 ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΚΑΙ ΤΣΙΜΙΣΚΗ ΟΔΟΣ ΜΑΙΖΟΝΟΣ 54

ΤΙΚΤΑΚ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΑ ΣΤΟ ΣΠΛΕΝΤΙ

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΗΜΕΡΑΝ

τό άριστούργημα της έφευγμένης ριόδου

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

ΜΠΡΙ-ΚΙΤΑ ΧΕΛΜ ΖΑΝ ΚΕΡΟ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΘΑ ΚΕΡΑΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ

ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000

Από του ένάτου φύλλου ήρχισεν ό νας μέγας διαγωνισμός του «ΤΙΚ - ΤΑΚ» διανομής δώρων προς τούς αναγνώστας του 100.000 δραχμών. Τό σχετικό κουπόνι συμμετοχής εις τόν έν λόγω διαγωνισμόν δημοσιεύεται πάντοτε εις την κορυφήν του έσωτερικού μέρους το όπισθου έξωφύλλου, εις τρόπον ώστε νά δύναται ν' άποκόπτεται χωρίς νά καταστρέφεται τό φύλλον.

Το κουπόνι θά δημοσιεύεται από του 9ου μέχρι του υπ' αριθμόν 39ου φύλλου συμπεριλαμβανομένου. Οι αναγνώσται δηλαδή, οι όποιοι θά μετάσχουν εις τόν διαγωνισμόν θά πρέπει νά συγκεντρώσουν έν όλω 31 κουπόνια, τά άποστείλουν ΟΛΑ ΜΑΖΥ εις τά γραφεία μας, μετά την έκδοσιν και άποκοπήν και του κουπονίου του υπ' αριθ. 39ου φύλλου μας. Τα τυχόν έλλειποντα κουπόνια δύναται οι αναγνώσται μας νά συμπληρώσουν διά κουπονίων της αύτης ήμερομηνίας.

Εις τούς αναγνώστας των Άθηνών και Πειραιώς, οι όποιοι θά προσέρχονται άποπροσώπως είτε δι' αντιπροσώπων των θά άλλασώνται τά κουπόνια δι' ένός λαχνού φέροντος αύξοντα άριθμόν κατά σειράν.

Οι αναγνώσται των έπαρχιών και του έξωτερικού, άφού συλλέξουν όλα τά κουπόνια θά τό άποστείλουν εις τά γραφεία μας έντός συστημένης έπιστολής με τό όνοματεπώνυμόν των και την πλήρη διεύθυνσιν των καθαρογραμμένην ό δε άριθμός του λαχνού ένός έκάστου θά δημοσιευθή εις τό «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Θά κερδίσουν έν συνόλω 500 αναγνώσται τά έξής είδη :

Ο 1ος άριθμός ένα ραδιόφωνον μεθ' όλων των συσκευών του κλπ. χρεϊωδών προς έγκατάστασιν αξίας δρχ. 10.000.

Ο 2ος άριθμός μίαν τουαλέτταν γυναικείαν, παριζιάνικο μοντέλλο, αξίας δρχ. 8.000.

Ο 3ος άριθμός μίαν τουαλέτταν βραδυνήν του οίκου Ι. Εύαγγελίδη αξίας δρχ. 5.000.

Ο 4ος άριθμός ένα άπογευματινό φόρεμα του αύτου οίκου αξίας δρχ. 4.000.

Ο 5ος, 6ος, και 7ος άριθμός άνά έν κόστους άνδρικών ραμένο, αξίας έκαστον 2.500 δραχμών, ήτοι έν όλω δρχ. 7.500.

Ο 8ος και 9ος άνά έν γραμμόφωνον αξίας έκαστον 1.300 δραχμών ήτοι δρχ. 2.600.

Ο 10ος μέχρι του 15ου άνά έν ώρολόγιον αξίας έκαστον 1.000 δρχ. έκ του άδμαντοπωλείου Βουρέκη και Μόσχου ήτοι δρχ. 5.000.

Ο 15ος μέχρι του 30ου άνά έν κόσμημα έκ του οίκου Ντάβις αξίας έκαστον δρ. 500 ήτοι έν όλω δρχ. 7.500.

Ο 30ος μέχρι του 330ου, ήτοι 300 άριθμοί, άνά έν ζεύγος γυναικείων ή άνδρικών καλτσών μεταξωτών, μάρκας ΕΤΑΜ, ήτοι 300 άριθμοί προς δρχ. 150 έκάστος, έν όλω δρχ. 45.000.

Ο 330ος μέχρι του 384ου άριθμού άνά μίαν πλάκα γραμμόφωνου, ήτοι 54 άριθμοί προς 100 δρχ. έν όλω δρχ. 5.400.

Έλος από του άριθμού 364 μέχρι του 500 άνά έν διαρκές εισιτήριον 2 θέσεων έλευθέρας εισόδου εις τό θέατρον «Μοντιάλ». Διά τούς αναγνώστας των έπαρχιών άνά μίαν τρίμηνον συνδρομή του «Τικ-Τακ».

Έν όλω δρχ. 100.000.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ «ΤΙΚ - ΤΑΚ»

Έξ 100.000 δραχμών

Άριθμός 13

Όνοματεπώνυμον .....

Διεύθυνσις .....

BRILLO

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ-ΓΥΑΛΙΖΕΙ

τη μαγειρική σκευή χωρίς πανιά!! εύκολως!

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΜΕ

ΝΟΥΚΛΕΟΖ

ΓΥΡΑΝΟΥΔΕ

ΕΠΙΒΑΛΕΤΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Η Πούδρα **MATINEE** ύπερ έχει όλων εις ποιότητα. ΚΥΡΙΑΙ, όσαι έχετε δέρμα ξηρό και άνώμαλο, όσαι έχετε πανάδες, ήλιοκαύματα, σπυριά και ρυτίδας, μεταχειρισθήτε την νέα πούδρα MATINEE και θά ιδίετε ότι έντός 15 ημερών θά εξαφανισθούν όλα τά έλαττώματα του προσώπου και θ' άποκτήσετε δέρμα ώραίο, νεανικό, όμορφο και καθαρό σάν κρύο νερό. Ζητήσατε άμέσως από τόν έμπορόν σας την πούδρα MATINEE. Τιμή δρχ. 22. Έπιστρέφουμε τά χρήματα εις όσας δεν μέλουν εύχαριστημένοι. Γεν. άποθήκη : Α. Κωνσταντινίδης, Ρόμεης 26, Άθήναι.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νά βάψετε μένη σας τά περηνά σας φορέματα με Γερμανικούς βαφές μάρκας

ARTI

και θά γίνουν έντελώς και νεύργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται ις τά φαρμακεία και τά έμπορικά της συνεικίας σας εις 50 μεδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Άντιπρόσωπος : Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι, Λέκα 21α.

Θά μείνετε έκπληκτες και κατενθουσιασμένη με την

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

Ουδέποτε έχετε δοκιμάση άλλο τι τό όποιον νά λευκαίνη και νά καθιστά τό δέρμα σας τόσον άπαλόν και όμορφόν.

Εις κάθε δοχείον υπέρχει ή έπιστημονική του συμβουλή.

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ !

Η Γερμανική Επιστήμη παρουσιάζει τό νέο θαύμα, τό

“GRUNIL”

Τό Grunil άπαλλάσσει κάθε ροικονορά από την πολυήμερη και κοπιαστική μπουγάδα, διότι χωρίς τριήμερο πλένει νά ρούχα μόνο τον έντός μιάς ώρας.

Τό Grunil δεν έχει καμμία σχέση με τά γνωστά και άγνωστα παρασκευάσματα που καταστρέφουν τά ρούχα. Άποζημιώνουμε και νά άποζημιώσουμε ρούχα άν πάθω την παραμικρή φθοράν.

Πωλείται εις τά Φαρμακεία και τά Έμπορικά της συνεικίας σας. Γεν. Άντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι, Λέκα 21α.

ΕΚΖΕΜΑ ΚΑΛΟΓΗΡΟΙ ΣΠΥΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

και όλα τά λοιπά δερματικά έξανθήματα θεραπεύονται ριζικώς με τά Γερμανικά χάπια

ΦΟΥΡΟΝΚΟΥΛΟΖΙΝΗ τά όποια καθαρίζουν τό αίμα. Ζητήσατε οδηγίαν δωρεάν.

Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ Κόνιγγος 12 Άθήναι Διά τούς κ. κ. Ιατρούς δειγμάτα δωρεάν.

ΠΡΩΤΟ ΣΥΜΠΤΩΜΑ
ΜΙΑΣ ΔΥΣΠΕΨΙΑΣ ΕΙΝΕ
Ο ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΦΑΡΜΑΚΟ
ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΕΙΝΕ

Η ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΣΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6. — ΑΘΗΝΑΙ